

Evangeliet til Barnabas

Βαρνάβας ὁ ἀπόστολος ἔφη· ἐν ἀμίλλαις πονηραῖς ἀθλιώτερος
ὁ νικήσας, διότι ἀπέρχεται πλέον ἔχων τῆς ἀμαρτίας .

Om Barnabas sier Bibelen:
Ta godt i mot ham hvis han kommer.
(Paulus' brev til kolosserne 4:10)

Evangeliet etter Barnabas er det eneste kjente overlevende Evangelium, skrevet av en av Jesu disipler, det vil si av en mann som tilbrakte mesteparten av tiden sin i følge med Jesus, under de tre år han leverte sitt budskap. Han hadde derfor direkte opplevelse og kunnskap om Jesu lære, i motsetning til forfatterne av de fire aksepterte Evangeliene. Det er ikke kjent når han skrev ned hva han husket fra Jesus og hans veiledning, enten begivenhetene og forelesningene ble nedskrevet ettersom de skjedde, eller om han skrev dem ned rett etter at Jesus hadde forlatt jorden, med bekymring for at ellers ville deler av læren bli endret eller tapt. Det er mulig han ikke skrev ned noe inntil han returnerte til Kypros med Johannes Markus. Disse to gjorde denne reisen noe tid etter at Jesus hadde forlatt jorden, etter å ha skilt lag med Paulus av Tarsus, som nektet å reise på noen ytterlige reiser med Barnabas, hvor Markus også deltok.

oversatt av:

Børge B. N. Blåtind

ISBN 82-996880-1-9

EVANGELIET TIL BARNABAS

Liv og budskap til Barnabas, en oppsummering.

Barnabas var en jøde født på Kypros. Hans navn var Joses, og grunnet hans hengivenhet til Jesus sak, gav de andre apostlene ham fornavnet Barnabas. Det er varierende oversatt som "Sønn av Trøsteren" eller "Sønn av Formaning." Han var en suksessrik predikant med en magnetisk personlighet. Den som led kvaler over motstridende trosbekjennelser fant fred i hans selskap. Hans høye rang som en mann som hadde vært nær Jesus, gjorde ham til et fremtredende medlem av den lille gruppen av disipler etter Jesu forsvinning. De overholdt profetenes lover, som Jesus hadde kommet, "jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle" (Matteus 5:17).

For øvrig er det Jesus og Muhammed som har den største tilslutning i verden i dag. Over halvparten av den totale menneskehet består av kristne som holder fast ved Jesus og muslimene som tror på budskapet til Jesus og Muhammed. Koranen understreker og nærheten og slektskapet mellom muslimer og kristne (Koranen 5:82). Det er bare en allianse mellom kristne og muslimer som kan demme opp mot den voksende bølge av gudløshet og materialisme.

.....*Imam Muhammad Armiya Nu'man*

KJÆRE LESER.

Denne bok er oversatt på privat initiativ og flere bøker vil følge. Dette er bøker som ikke naturlig vil bli oversatt til norsk på grunn av et lite marked foreløpig. Du som holder denne bok i hånden har fått den som en elektronisk kopi i PDF-format eller en kopi av en utskrift, eller trykket bok.

Jeg oppfordrer alle til å spre denne boka til så mange som mulig, enten som papirkopi eller elektronisk kopi. Du kan trygt sende den til så mange du kjenner. Kunnskap er nyttig til å bekjempe uvitenhet og hat.

Så spre bøker, din familie, dine venner, kjente og kolleger vil takke deg. På forhånd tusen takk.

Måtte Gud velsigne deg og din familie.

Varme hilsener fra Børge B. N. Blåtind

Vil du støtte dette arbeidet kan du sette ditt bidrag inn på denne konto som brukes til å trykke og gi disse bøker til skole og offentlige bibliotek. På forhånd tusen takk:

Børge B. N. Blåtind
Vision Work, Publishing
Postboks 609 Sentrum
4001 Stavanger, Norge

Konto for støtte no: 8160 05 93684

E-mail: ris_stavanger@yahoo.com

Forside og bakside bildet er laget i 2004 av: Børge B. N. Blåtind

Bildet symboliserer at å leve er som å svømme; noen drukner, noen svømmer og noen ganske få kan gå på vannet.

Originalen er:

The Gospel of Barnabas

Original boka er utgitt på mange forlag, du kan bestille den fra din bokhandel eller fra:

www.amazon.com

Copyright @ Vision Work Publishing ved Børge B. N. Blåtind 2006

INNHALDSFORTEGNELSE

EVANGELIET TIL BARNABAS.....	2
INNHALDSFORTEGNELSE	4
OVERSETTEREN.....	6
INNLEDNING	7
BARNABAS I DET NYE TESTAMENTET	8
LIVET OG BUDSKAPET TIL BARNABAS.....	10
HVORDAN OVERLEVDE EVANGELIET TIL BARNABAS.....	14
UNITARISME I BIBELEN.....	16
MUHAMMED I BIBELEN	18
JESUS I BIBELEN	21
FELLES TRO	22
DET SANNE EVANGELIUM TIL JESUS	24
TIDLIGERE BØKER UTGITT	156

FORORD

Evangeliet til Barnabas, er en hellig skrift som ikke er inkludert i den nåværende Kong James versjon av Bibelen, har blitt ekstremt viktig og populær i de siste år blant folk med et åpent sinn.

Det er et Evangelium av apostelen Barnabas, en av Jesu disipler, også en tidlig følgesvenn av Paulus. Det var lenge gjemt i biblioteket til paven i Roma, Italia, inntil det ble oppdaget i det fjerde århundre. (Se kapittelet "Hvordan Evangeliet til Barnabas overlevde".)

Hvorfor det har blitt så viktig, er at mange folk ønsker å vite sannheten om religiøs historie, at dette spesielle Evangelium avliver en myte som har krøpet inn i religiøs tro, at Skaperen, Gud Allmektig, er tre-i-en. Dette Evangelium forteller tydelig at Skaperen er En, bare en, og med denne forståelsen føres de tre hovedreligionene Judaisme, Kristendom, og Islam nærmere sammen.

Evangeliet til Barnabas gir oss mye mer informasjon om livet til Jesus Kristus, som en Budbringer og Profet fra Gud. Det gir mange leksjoner og parabler fra Profeten Jesu undervisning, de er forklart detaljert i dette Evangeliet.

Denne boka minner også leseren om at det er mange evangelier som ikke lenger er inkludert i de nåværende versjonene av Bibelen. Det får oss til å stille spørsmålet "hvorfor?" Hva skjedde med Evangeliet til Thomas, Boka til Jasher, Boka med Visdom og Evangeliene til Jesus? Hvorfor er de ikke lenger til stede? Hvorfor tok kirkemøtet i Nicea i år 325 og reduserte antallet evangelier ned fra sytti til bare fire? Hva skjedde? Søkende sinn ønsker svar.

Som Muslim, hva som også gir troverdighet til dette Evangelium, er det faktum at i en av talene som Jesus gav, forteller han folkemengden om han som kommer etter ham, dette finnes også omtalt i Evangeliet etter Johannes i Bibelen, som skal fullføre hans misjon, og han kaller ham Muhammed, som kommer for verdenens frelse. (Kapittel 97).

Igjen, i følge dokumentasjon i historiske bøker er det blitt verifisert, og referanser er gitt til Barnabas i dagens Bibel. Han er omtalt i Apostlenes gjerninger, Paulus' brev til kolosserne, Paulus' brev til galaterne, derfor er han ikke er noen oppdiktet person.

Det er mye informasjonen som enda ikke er kommet for dagen i det vi gå inn i det tjuelførste århundret angående sann religion. Mange folk er ikke ennå ikke i stand til å forstå at det er bare en Gud, som er over alle, slik solen skinner på alle, og det er bare en Sannhet, "Sannheten". Hvis Sannheten kan gjøres tilgjengelig til alle folk, da kan folk ta gode avgjørelser.

Jeg roser utgiverne for å trykker opp igjen dette Evangelium og gjøre det tilgjengelig til alle. Alle ønsker å vite mer om Jesus, og dette Evangeliet gir denne kunnskap.

Muhammad Armiya Nu'man

OVERSETTEREN

Som oversetter har det vært en stor glede for meg å oversette denne boka, for de med engelskkunnskaper vil jeg selvsagt anbefale deg å lese den på originalspråket. Selv har jeg etter fattig evne prøvd å oversette denne viktige bok til norsk, for at den kunnskap blir gjort tilgjengelig her. Allikevel er det mange ting som er vanskelig å oversette direkte, som eksempel stedsnavn og personnavn; Jesus mor heter Mary på engelsk, Maria på norsk og originalt er det Mariam. Jeg har valgt norsk versjon når jeg har funnet det, ellers har jeg brukt det engelske fra original boka, men personlig synes jeg man burde ha beholdt de originale navn. Det samme gjelder målenheter. Setningene er også annerledes oppbygd. Jeg har beholdt setningsoppbygningen i størst mulig grad lik originalen. De parenteser [] som ser slik ut var i originalen. Der det er flere meninger av et ord og der det ikke logisk kan velges et har jeg satt en alternativ betydning i parentes (), der jeg mener at begge betydninger bør forstås samtidig.

Men det vanskeligste har vært Bibelvers, mening er ofte ganske annerledes i norske versjoner enn King James versjon som denne viser til. Jeg har brukt de fra en norsk Bibel.

Det er få kritiske bøker til kristendom på norsk, så jeg håper at mitt lille bidrag kan gi deg som leser lyst til å lese mer om dette. Samtidig at dine øyne kan åpnes for at dagens kristendom har lite med profeten Jesus å gjøre (les og boka "Jesus en Profet i Islam") og at profetenes budskap er det samme.

Denne bok er forsøkt skjult i over 2000 år, endelig kan du her lese den på norsk. Dette er vel fantastisk.

Jeg vil fortsette å oversette bøker som underbygger sannhet og troen på En Gud. Skaperens hånd kan sees i skapelsen, og vitenskapelige undersøkelser beviser dette. Følg med.

Til deg som føler det truende at det stilles spørsmål ved din tro (spesielt barnetroen); husk at sannhet leder til større styrke, kjærlighet og visdom. Gud har gitt oss de intellektuelle evner for å bruke dem, og skapelsen er slik "programmert" at du kan se bevissthet og lovmessigheten i all dens mangfold.

Jeg beklager de feil og misoppfatningen jeg har gjort, de er alle mine egne, og ber om tilgivelse for dem.

Jeg vil og takke Irma Yantri Blåtind for hennes bidrag med å skanne originaltekst og maskinoversetting. Det sparer ca 30% i tid.

All ære og kunnskap tilhører Gud.

Varme hilsener fra Børge B. N. Blåtind

*Stavanger, Norge
Februar 2006 A.D.*

Evangeliet til Barnabas

**ISBN 82-996880-1-9
Elektronisk opplag 2006**

**Børge B. N. Blåtind
Vision Work, Publishing
Postboks 609 Sentrum
4001 Stavanger, Norge**

ris_stavanger@yahoo.no

Copyright © Vision Work, Publishing ved Børge Blåtind 2006

INNLEDNING

Den Hellige Koranen ber oss ikke bare tro på vår Hellig Profet, men også på profetene som kom før hans ankomst. Vi, Muslimer, er ikke bare interessert i Åpenbaringen gitt til menneskeheten gjennom vår Profet, men også i Åpenbaringene gitt til profetene før ham.

Blant profetene som kom før vår Hellige Profet, understreker Koranen betydningen til Profeten Jesus for Muslimene.

Jesus var uten tvil sendt med en oppgave til Israelittene; han hadde også en universell oppgave. I Surah (vers) Anbiya (21 i Koranen) blir den Hellige Profet kalt i vers 107 en Nåde til Menneskeheten (Rahmatun lil Alamin). I den samme Surah i vers 91 blir Jesus kalt et "Tegn til Humanitet" (Ayatun lil Alamin). Du vil finne at skjønt mange profeter nevnes i Koranen, er ordet Alamin (univers eller humanitet) bare brukt om Jesus og Muhammed. I tillegg til hans misjon til Israelittene var Jesus gitt det oppdrag å bebude til verden ankomsten av den siste og største av profetene.

For øvrig er det Jesus og Muhammed som har den største tilslutning i verdenen i dag. Over halvdelen av den totale befolkning består av Kristne som holder seg til Jesus, og Muslimer som tror på Jesus og Muhammed. Koranen understreker også nærheten mellom Muslimer og Kristne (Koranen 5:2). Det er bare en allianse mellom Kristne og Muslimer som kan stille opp mot den stigende bølge av ateisme og materialisme.

Det er oppmuntrende å se at det er en nyorientering i den Kristne verden i dens holdning til Muslimer. Erklæringen fra Andre Vatikan Råd om "Religiøs Frihet," utgitt i 1965, sier: "På Muslimer ser kirken med aktelse. De tilber En Gud, Levende og Evig, Barmhjertig og Allmektig, Skaper av himmel og jord, og taler til menneske. De anstrenger seg helhjertet og underkaster seg selv Hans uransakelig påbud."

Imam Muhammed Armiya Nu'man

BARNABAS I DET NYE TESTAMENTET

Det Nye Testamentet i Bibelen består av fire Evangelier (rapporter om Jesu liv og lære), Apostlenes gjerninger (historien om de tidligste Kristne) og Paulus' brev osv.

I hans brev til kolosserne (Kapittel 4, Vers 10) beskriver Paulus Barnabas slik: "... Barnabas, som i fikk pålegg om - når han kommer til eder, da ta imot ham." Her viser Paulus til befaling fra Jesus.

Blant andre henvisninger i Paulus brev er den følgende fra brev til galaterne:

"og da de fikk vite om den nåde som var mig gitt, da gav Jakob og Kefas og Johannes, de som gjaldt for å være støttene, mig og Barnabas samfunds-hånd, at vi skulde gå til hedningene, men de til de omskårne," (Kapittel 2. Vers 9).

I Apostlenes gjerninger, nevnes Barnabas som følger:

"Og Josef, som av apostlene hadde fått tilnavnet Barnabas, det er utlagt: formanings sønn, en levitt, født på Kypern, som eide en aker, solgte den og bar frem pengene og la dem for apostlenes føtter." (Kapittel 4. Vers 36).

Paulus var en jøde som forfulgte de Kristne. Han sier å ha sett Jesus i et syn og han blir en konvertitt til trosbekjennelsen til Jesus. Blant Jesu disipler var Barnabas en dynamisk evangelist. Paulus ble også en predikant, med forskjellen var at Paulus begynte å over-prise og guddommeliggjøre Jesus. "Og straks forkynte han Jesus i synagogene, at han er Guds Sønn." (Apostlenes gjerninger 9: 20).

Apostlenes gjerninger 9: 26 og 27

"Da han nu kom til Jerusalem, søkte han å holde sig nær til disiplene; og de fryktet alle for ham, for de trodde ikke at han var noen disippel. Men Barnabas tok sig av ham og førte ham til apostlene, og han fortalte dem hvorledes han hadde sett Herren på veien, og at han hadde talt til ham, og hvorledes han i Damaskus hadde lært frimodig i Jesu navn."

Apostlenes gjerninger 11: 22 til 30

"Denne tidende kom da menigheten i Jerusalem for øre, og de sendte Barnabas ut for å dra til Antiokia; da han kom dit og så Guds nåde, gledet han sig, og han formante alle til at de med hjertets forsett skulde holde fast ved Herren; for han var en god mann og full av den Hellige Ånd og tro. Og en stor skare blev vunnet for Herren. Han drog da ut til Tarsus for å oppsøke Saulus, og da han hadde funnet ham, førte han ham til Antiokia. Og et helt år var de sammen der i menigheten og lærte en stor skare, og i Antiokia fikk disiplene først navnet kristne. I disse dager kom det noen profeter ned fra Jerusalem til Antiokia, og en av dem, ved navn Agabus, stod opp og varslet ved Ånden at det skulde komme en stor hungersnød over hele jorderike; den kom også under Klaudius. Disiplene vedtok da, alt efter som enhver av dem hadde råd til, å sende noget til hjelp for de brødre som bodde i Judea. Dette gjorde de også, og de sendte det med Barnabas og Saulus til de eldste."

Apostlenes gjerninger 12: 25

"Og Barnabas og Saulus vendte tilbake fra Jerusalem etter at de hadde fullført sin tjeneste, og de tok med sig derfra Johannes som kaltes med tilnavn Markus."

Apostlenes gjerninger 13: 1 og 2

“I Antiokia, i menigheten der, var det profeter og lærere: Barnabas og Simeon, som kaltes Niger, og Lukius fra Kyrene og Manaen, fosterbror til fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus. Mens de holdt gudstjeneste og fastet, sa den Hellige Ånd: Ta ut for mig Barnabas og Saulus til den gjerning som jeg har kalt dem til!”

Apostlenes gjerninger 14: 11 til 15

“Men da folket så det som Paulus hadde gjort, ropte de med høy røst på lykaonisk og sa: Gudene er blitt mennesker lik og er kommet ned til oss. Og de kalte Barnabas Jupiter og Paulus Merkur, fordi han var den som førte ordet. Og prestene ved det Jupitertempel som var utenfor byen, kom til porten med okser og kranser og ville ofre sammen med folket. Men da apostlene Barnabas og Paulus hørte dette, sønderrev de sine klær og sprang ut til hopen og ropte: I menn! hva er det I gjør? Også vi er mennesker under samme vilkår som I, og vi forkynner eder evangeliet at I skal vende eder bort fra disse falske guder til den levende Gud, han som gjorde himmelen og jorden og havet og alt som i dem er,”

LIVET OG BUDSKAPET TIL BARNABAS

Barnabas var en jøde født i Cyrus. Hans navn var Joses, og på grunn av hans hengivenhet til Jesus, gav de andre apostlene ham tilnavnet Barnabas; denne betegnelse er enten oversatt som "Sønn av Trøst" eller "Sønn av Formaning". Han var en vellykket predikant med en magnetisk personlighet. Alle som var i kvaler over konflikt med trosbekjennelse fant trøst og fred i hans selskap. Hans anseelse som en mann som hadde vært nær Jesus gjorde ham til et framstående medlem av den lille gruppen av disipler i Jerusalem som samlet seg etter at Jesus forlot dem. De overholdt Loven fra Profetene, som Jesus hadde brakt, "I må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene; jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle." (Matteus 5:17). De fortsatte å leve som jøder og praktiserte hva Jesus hadde lært dem. At Kristendom noensinne skulle betraktes som en ny religion falt dem ikke inn. De var hengivne og praktiserende jøder og de skilte seg bare fra deres naboer, ved deres tro på Budskapet fra Jesus. I begynnelsen organiserte de seg ikke i en separat sekt og ikke hadde de en egen synagoge. Det var ikke noe i Jesu budskap, som forstått av dem, som nødvendiggjorde et brudd med Judaismen. Imidlertid utsatte de seg for fiendskap fra kapitalmakten blant det jødiske høyere nivå. Konflikten mellom jødene og tilhengerne av Jesus ble startet av jødene fordi de følte at de Kristne ville undergrave deres myndighet.

Avgrunnen begynte gradvis å utvide seg. I løpet av beleiringen av Jerusalem i år 70 A.D., forlot de Kristne byen; og nektet å delta i Bar Coachaba opprøret i 132 A.D. Disse to begivenhetene brakte til overflaten forskjellen mellom Kristne og jøder.

Spørsmålet om Jesu opphav, hans natur og forhold til Gud, som senere ble så viktig, ble ikke fremmet blant disse tidligste disipler. At Jesus var en mann overnaturlig utrustet fra Gud, var akseptert uten spørsmål. Ingenting i Jesu ord eller begivenhetene i hans liv gav dem grunn til å endre mening. Ifølge Aristides, en av den tidligste apologer (en som forsvarer noe med argumenter), var tilbedelsen av de tidligste Kristne mer rent monoteisme enn selv av jødene.

Ved omvendelsen av Paulus åpnet en ny periode i Kristen teologi. Pauli teologi var baserte på hans personlige erfaring, fortolket i lys av samtidig Gresk tankegods. Teorien om soning (Jesu soning for menneskenes synd) var hans oppfinnelse, en tro helt ukjent for Jesu disipler. Pauli teori involverte guddommeliggjøring av Jesus.

Den Paulinske periode i historien til den Kristne Kirke så en forandring av ståsted og prinsipper. I isteden for disiplene som hadde sittet ved Jesu føtter, kom en ny figur som ikke kjente Jesus, i forgrunnen. I stedet for Palestina, ble det Romerske Riket stedet for Kristen aktivitet. I stedet for å bare være en sekt av Judaismen, ble Kristendom ikke bare uavhengig av Judaismen, men også uavhengig av Jesus selv.

Paulus var en jøde og en innbygger av Tarsus. Han hadde tilbrakt en lang tid i Roma og var romersk borger. Han forstod det sterke taket som den romerske religionen hadde på massene. De intellektuelle var under innflytelsen av Platon og Aristoteles. Paulus synes å ha følt at det ikke var mulig å forvandle massene i det Romerske Riket uten å gjøre gjensidige justeringer. Men hans praktiske visdom var ikke akseptabel for de som hadde sett og hørt Jesus. Imidlertid bestemte de, til tross for deres forskjeller, å arbeide sammen for den felles sak.

Som skrevet i Apostlenes gjerninger, representerte Barnabas de som hadde blitt personlige disipler av Jesus, og Paulus samarbeidet med dem en stund. Men til slutt røk de uklar. Paulus gir opp Budene som var gitt gjennom Moses om ting å spise; han gir opp Bud som var gitt gjennom Abraham angående omskjæring. Barnabas og de andre personlige

disiplene var uenige. De følgende setningene i Apostlenes gjerninger gir en antydning av spliden:

“Og det kom noen ned fra Judea og lærte brødrene: Dersom I ikke blir omskåret etter Moses skikk, kan I ikke bli frelst.”

Da det nu oppstod strid, og Paulus og Barnabas fikk et ikke lite ordskifte med dem, vedtok de at Paulus og Barnabas og noen andre av dem skulde dra opp til apostlene og de eldste i Jerusalem og legge dette spørsmål frem for dem. (15:1 og 2).

Etter denne splid ble det å skille veier. I Apostlenes gjerninger, forsvinner Barnabas etter spliden, fordi nedskrivning av Apostlenes gjerninger blir gjort av tilhengerne til Paulus.

På grunn av Paulus kompromiss med romersk tro og legender, vokste de Paulinske Kristne i antall og i styrke. Et trinn ble senere nådd når konger ble brukt som brikker til å fremme Kirkens interesser.

Tilhengerne av Barnabas utviklet aldri en sentral organisasjon. Grunnet hengivenheten til deres ledere, økte deres antall likevel meget fort. Disse Kristne pådro seg Kirkens vrede og systematisk innsats ble gjort for å utrydde dem og slette alle spor av deres eksistens, samt bøker og kirker. Historien viser likevel at det er meget vanskelig å ødelegge tro med makt.

Deres mangel på organisasjon ble en kilde til styrke, fordi det ikke var like lett å plukke dem opp en for en.

Moderne forskning har brakt frem uvanlige fakta om disse Kristne. De er som kammen av bølger, og ser man på dem kan en se for seg hele havet, ennå ikke synlig.

Vi legger merke til at opp til det fjerde århundre A.D. fantes det en sekt kjent som Hypisistarians som nektet å tilbe Gud som far. De aktet Ham som en All Mektig Hersker av verden, Han var det Høyeste av alt og ingen var lik Ham.

Paul av Samasata var en Biskop av Antiokia. Han mente at Kristus ikke var Gud, men en mann og en profet. Han avvek bare i grad fra profeter som kom før ham, og at Gud kunne ikke bli virkelig menneske.

Da kommer vi over enda en biskop av Antiokia nemlig Lucian. Som en biskop var hans rykte som from ikke mindre enn hans berømmelse som lærd. Han slo ned på troen på treenigheten. Han strøk all omtale av treenigheten fra Bibelen da han trodde at det var en senere innskyting som ikke fantes i de tidligere Evangeliene. Han led martyrdøden i 312 A.D.

Deretter kommer vi til den berømte disippelen av Lucian nemlig Arius (250-336 A.D.) Han var en libyer av fødsel. Peter Biskop av Alexandria innsatte ham som Diakon, men senere bannlyste ham. Achilles, etterfølger av Peter, innsatte igjen Arius som prest. Alexander, den neste Biskopen av Alexandria, bannlyste ham en gang til. Arius hadde imidlertid fått en så stor tilslutning at han ble en hodepine for Kirken. Hvis han ble holdt ute av Kirken var han en stor fare for henne, men han kunne ikke gis plass innenfor Kirken da han ville etablere enheten og enkelheten av den Evige Gud. Han trodde at hvor mye Kristus enn overgikk andre skapte vesener, var han selv ikke av den samme substans som Gud. Han var så menneskelig som noen annen mann. Læren av Arius utbredtes som en skogbrann og ristet selve grunnvollene til den Paulinske Kirke. Kontroversen som hadde ulmet i tre hundre år ble plutselig en verdensbrann. Ingen mann turde motsette seg den organiserte Kirken, men Arius gjorde det, og forble en hodepine for henne enten han var innsatt som prest eller var bannlyst. Gjennom denne perioden var det to begivenheter som forandret historien til Europa.

Keiser Konstantin hadde brakt en større del av Europa under sitt Herredømme, og for det andre begynte han å støtte de Kristne uten selv å akseptere Kristendom. For denne soldatfyrsten var de forskjellige trosbekjennelser innen den Kristne tro veldig forvirrende. I det Keiserlige Palasset raste kontroversen ikke mindre voldsomt. Det er kommet fram at kanskje dronningmoren hellet mot Paulinsk Kristendom, mens hans søster prinsesse Constantina var en disippel av Arius. Keiseren vaklet mellom de to trosretninger. Som en administrator var han bare interessert i å forene alle Kristne innenfor en Kirke. Det var på

denne tid at konflikten mellom Arius og biskop Alexander ble slik utbredt og så voldelig at det ble et lov og orden problem. Så Keiseren, ivrig etter å opprettholde fred i det nye forente Europa, måtte gripe inn.

I 325 A.D. ble alle trosretning av Kristendom bedt om å møte i Nicea (nå Isnik, en landsby). Biskop Alexander hadde ikke anledning til å overvære konferansen, så han sendte sin løytnant Athanasius, som senere etterfulgte Alexander som Biskop av Alexandria.

Konferansen hadde mange forlengede sesjoner. Keiser Konstantin begrep ikke de fulle implikasjonene av de geistlige konfrontasjoner, men han var helt overbevist om at for å holde fred i hans rike, var støtte og samarbeid fra Kirken nødvendig. Følgelig gav han sin støtte til Athanasius og forviste Arius fra riket. Slik ble troen på treenigheten den offisielle religionen i riket. Fryktelige massakrer av Kristne som ikke trodde på treenigheten fulgte. Det ble en straffbar handling å eie en Bibel som ikke var godkjent av Kirken, og i følge noen estimat ble så mange som 270 forskjellige versjoner av Bibelen brent. Prinsesse Constantina ble ikke glad over den retning begivenhetene tok. Keiseren ble til slutt overbevist om å akseptere troen til de menn han drepte. Dette resulterte i at Arius ble kalte tilbake i 346. Den dagen Arius var berammet å besøke Domkirken av Konstantinopel i triumf, døde han plutselig. Kirken kalte det et mirakel. Keiseren visste at det var et mord. Han forviste Athanasius og to andre Biskoper. Da tok Keiseren i mot Kristendom, og ble døpt av en Arian Biskop. Følgelig ble monoteismen den offisielle religionen. Konstantin døde i 337. Den neste Keiseren Constantianus akseptert også troen til Arius. I 341 ble det holdt en konferanse i Antioch og monoteismen ble aksepterte som en riktig interpretasjon av Kristen tro. Dette syn ble bekreftet av enda et Råd holdt i Sirmium i 351. Som et resultat ble Arianisme akseptert av en overveldende majoritet av Kristne. St. Jerome skrev i 359 at 'verdenen sukket og undret seg over å være Arian'.

På denne bakgrunn er den neste viktige person Pave Honorius. En samtidig av Profet Muhammed (fred være med ham), så han veksten av Islam hvis trossetninger lignet mye på de av Arius. Da de gjensidige drap av Kristne enda var fersk i hans hukommelse, tenkte han kanskje å finne en vei mellom Islam og Kristendom. I hans brev begynte han å støtte doktrinen av 'ett sinn', fordi om Gud hadde tre uavhengige sinn ville resultatet bli kaos. Den logiske konklusjonen pekte på troen av eksistensen av en Gud. Denne doktrinen ble ikke utfordret offisielt før etter et halv århundre. Pave Honorius døde i oktober 638. I 680 dvs. 42 år etter hans død, ble et råd holdt i Konstantinopel hvor Pave Honorius ble bannlyst. Denne begivenheten er enestående i historien til Pavedømmet, at en Pave ble fordømt av en etterfølgende Pave og Kirken.

De to neste personlighetene av denne tro som fortjener omtale, var medlemmer av den samme familien. L. F. M. Sozzini (1525-1565) var innfødt av Siena. I 1547 kom han under innflytelsen av Camillo, en siciliansk mystiker. Hans berømmelse spredde seg i Sveits. Han utfordret Calvin på doktrinen av treenigheten. Han forsterket doktrinen av Arius, nektet for guddommeligheten av Kristus og forkastet doktrinen om arvesynd og soning (Jesu soning for menneskenes synd). Objektet for tilbedelse i følge ham kunne bare være den ene og bare den ene Gud. Han ble etterfulgt av hans nevø F. P. Sozzini (1539-1604). I 1562 publisert han et skrift om St. Johannes Evangeliet, som fornektet guddommeligheten av Jesus. I 1578 dro han til Klausenburg i Transylvania, hvis hersker John Sigisumud også var mot doktrinen av treenigheten. Her var Biskop Francis David (1510-1579) voldsomt anti-treenighet. Dette ledet til danningen av en sekt kjent som Racovian Katekisme. Den fikk sitt navn fra Racow i Polen. Denne byen ble hovedsete til troen til Arius.

Blant dagens Kristne er det et stort antall menn og kvinner som enda tror på en Gud. De er ikke alltid hørt. På grunn av den knusende kraften til Kirkene uttrykker de seg ikke og det er ikke mye kommunikasjonen mellom dem.

Til slutt er det av interesse å sitere Athanasius, forkjemper for treenigheten. Han sier at uansett når han tvang sin forståelse til å meditere på guddommeligheten av Jesus, måtte hans anstrengelser resultatløs vike tilbake, jo mer han skrev det mindre i stand til å uttrykke sine tanker ble han.

På et annet sted uttaler han sin trosbekjennelse som: -

Er det ikke tre men "EN GUD".

HVORDAN OVERLEVDE EVANGELIET TIL BARNABAS

Evangeliet til Barnabas var aksepterte som et kirkerettslig Evangelium i Kirkene i Alexandria inntil 325 A.D.

Iranaeus (130-200) skrev til støtte for ren monoteisme og motsatte seg Paulus for å injisere inn i Kristendom doktriner fra hedensk Romersk religion og Platonisk filosofi. Han sitert vidt fra Evangeliet til Barnabas til støtte for sitt syn. Dette viser at Evangeliet til Barnabas var i omløp i det første og andre århundre av Kristendom.

I 325 A.D. ble kirkemøtet i Nicene holdt, hvor det ble beordret at alle originale Evangelier på hebraisk skulle ødelegges. En kunngjøring ble gitt at alle med disse Evangeliene i eie ville bli henrettet.

I 383 A.D. sikret Paven seg en kopi av Evangeliet til Barnabas og beholdt det i sitt private bibliotek.

I det fjerde år av Keiser Zeno (478 A.D.), ble de jordiske etterlevninger av Barnabas oppdaget og det ble funnet på hans bryst en kopi av Evangeliet til Barnabas skrevet av ham selv. (Acia Sanctorum Boland Junii Tom II, Side 422 og 450. Antwerpen 1698). Den berømte Vulgate Bibel synes å være basert på dette Evangeliet.

Pave Sixtus (1585-90) hadde en venn, bror (munk) Marino. Han fant Evangeliet til Barnabas i det private biblioteket til Paven. Bror Marino var interessert fordi han hadde lest skriftene av Iranaeus hvor Barnabas var ofte sitert. Det Italienske manuskriptet passerte gjennom forskjellige hender til det nådde "en person av kjent navn og myndighet" i Amsterdam, "som i løpet av hans liv ofte ble hørt gi en stor verdi til dette stykket". Etter hans død kom det i besittelse av J. E. Cramer, en rådsherre til Kongen av Prøysen. I 1713 overrakte Cramer dette manuskriptet til den berømte kjenneren av bøker, Fyrste Eugene av Savoy. I 1738 fant det veien til Hoffbiblioteket i Wien sammen med biblioteket til Fyrsten. Der hviler det nå.

Toland, i hans "Forskjellige Arbeider" (publisert etter hans død i 1747), i Vol. 1, side 380, nevnes det at Evangeliet til Barnabas var enda bevart. I Kapittel XV viser han til den Glasian Forordning av 496 A.D. hvor "Evangelium Barnabe" fremdeles er inkludert i listen av forbudte bøker. Før dette hadde det vært forbudt av Pave Innocent i 465 A.D. og ved Forordningen av de Vestlige Kirker i 382 A.D.

Barnabas nevner også i Stichometry av Nicephorus Serie Nr. 3, Epistel av Barnabas. . Rad 1, 300.

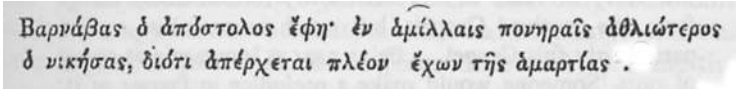
Igjen i listen over Seksti Bøker

Serie Nr. 17. Reiser og lære av Apostlene.

Serie Nr. 18. Epistel av Barnabas.

Serie Nr. 24. Evangeliet etter Barnabas.

En gresk versjon av Evangeliet til Barnabas finnes det også et ensomt å fragment. Resten er brent. En kopi av å fragmentet er gjengitt under.

Βαρνάβας ὁ ἀπόστολος ἔφη· ἐν ἀμίλλαις πονηραῖς ἀθλιώτερος
ὁ νικῆσας, διότι ἀπέρχεται πλέον ἔχων τῆς ἀμαρτίας .

Den Latinske teksten ble oversatt til engelsk av herr og fru Ragg og trykt ved Clarendon Presse i Oxford. Det ble publiserte av Oxford Universitets Forlag i 1907. Denne engelske oversettelsen forsvant mystisk fra markedet. To kopier av denne oversettelsen er kjent, en i det Britiske Museet og den andre i Biblioteket til Kongressen, Washington. Første

utgave var fra en mikrofilmkopi av boka i Biblioteket til Kongressen, Washington, som ble mottatt gjennom forekommenhet av en venn i U.S.A.

UNITARISME I BIBELEN

1. Og se, Herren stod øverst på den og sa: Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud; det land som du nu ligger i, det vil jeg gi deg og din ætt. (Første Mosebok 28:13)
2. Da sa Moses: La det bli som du sier, for at du kan kjenne at det ikke er nogen som Herren vår Gud. (Andre Mosebok 8:10)
3. Herre, hvem er som du blant gudene? Hvem er som du herliggjort i hellighet, forferdelig å love, underfull i gjerning? (Andre Mosebok 15:11)
4. I skal ikke gjøre eder nogen gud ved siden av mig; guder av sølv eller guder av gull skal I ikke gjøre eder. (Andre Mosebok 20:23)
5. Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er en. (Femte Mosebok 6:4)
6. Du har fått se alt dette, for at du skal vite at Herren han er Gud, og ingen uten han alene. Fra himmelen har han latt deg høre sin røst for å lære deg, og på jorden har han latt deg se sin store ild, og hans ord har du hørt midt ut av ilden. Og fordi han elsket dine fedre og utvalgte deres efterkommere, så førte han deg selv med sin store kraft ut av Egypten for å drive ut for deg større og sterkere folk enn du er, og føre deg inn og gi deg deres land til arv, som det kan sees på denne dag. Så skal du da i dag vite og ta deg det til hjerte at Herren han er Gud både i himmelen der oppe og på jorden her nede, han og ingen annen. (Femte Mosebok 4:35-39)
7. Det er ingen som Gud, Jesurun! - Han farer frem over himmelen med hjelp for deg, og i sin høihet på skyene. (Femte Mosebok 33:26)
8. Nu ser I at det er mig, og at der er ingen Gud foruten mig. Jeg gjør død og gjør levende, jeg sårer, og jeg læger, og det er ingen som redder av min hånd. (Femte Mosebok 32:39)
9. Så trådte Salomo frem foran Herrens alter midt for hele Israels menighet og bredte ut sine hender mot himmelen og sa: Herre, Israels Gud! Det er ikke nogen Gud som du, hverken i himmelen der oppe eller på jorden her nede, du som holder din pakt og bevarer din miskunnhet mot dine tjenere, når de vandrer for ditt åsyn av alt sitt hjerte, (Første Kongebok 8:22-23)
10. Herre! Det er ingen som du, og det er ingen Gud foruten deg, efter alt det vi har hørt med våre ører. (Første Krønikebok 17:20 og Andre Samuelsbok 7:22)
11. Og la dem kjenne at du alene har navnet Herre, den Høieste over all jorden! (Salmenes bok 83:19)
12. For du er stor og den som gjør undergjerninger; du alene er Gud. (Salmenes bok 86:10)
13. Så sier Herren, Israels konge og gjeløser, Herren, herskarenes Gud: Jeg er den første, og jeg er den siste, og foruten mig er det ingen Gud. (Jesaja 44:6)
14. For så sier Herren, som skapte himmelen, han som er Gud, han som dannet jorden og gjorde den, han som grunnfestet den, han som ikke skapte den til å være øde, men dannet den til bolig for folk: Jeg er Herren, og det er ingen annen. (Jesaja 45:18)
15. For hvem i det høie er å ligne med Herren? Hvem er Herren lik blandt Guds sønner, (Salmenes bok 89:7)
16. Hvem vil I da ligne Gud med? Og hvad for et billede vil I sette ved siden av ham? (Jesaja 40:18)
17. for jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din frelser; jeg gir Egypten til løsepenger for deg, Etiopia og Seba gir jeg i ditt sted. (Jesaja 43:3)
18. I er mine vidner, sier Herren, og min tjener, som jeg har utvalgt, for at I skal kjenne og tro mig og forstå at jeg er Gud; før mig er ingen gud blitt til, og efter mig skal det ingen komme. Jeg, jeg er Herren, og foruten mig er det ingen frelser. (Jesaja 43:10-11)
19. Jeg er Herren, og det er ingen annen; foruten mig er det ingen Gud. Jeg omgjordet deg, enda du ikke kjente mig, forat de både i øst og i vest skal vite at det er ingen foruten mig; jeg er Herren, og det er ingen annen, (Jesaja 45:5-6)

20. Hvem utrettet og gjorde dette? - Han som kalte slektene frem fra begynnelsen; jeg, Herren, er den første, og hos de siste er jeg også. (Jesaja 41:4)
21. Fra gammel tid har jo ingen spurt eller hørt, og intet øie sett nogen annen gud enn du gjøre slikt for dem som bier efter ham. (Jesaja 64:3)
22. Men jeg er Herren din Gud fra Egyptens land, og nogen annen Gud enn mig kjenner du ikke, og nogen annen frelser finnes det ikke. (Hosea 13:4)
23. Da skal Herren bli konge over hele landet; på den dag skal Herren være én, og hans navn ett. (Sakarja 14:9)
24. Har vi ikke alle sammen én far? Har ikke en Gud skapt oss? Hvorfor er vi da troløse mot hverandre, så vi vanhelliger våre fedres pakt? (Malaki 2:10)
25. Følg ikke andre guder, så I dyrker dem og tilbeder dem, og vekk ikke min harme ved eders henders verk, for at jeg ikke skal gjøre eder noget ondt!. (Jeremiah 25:6)
26. Jesus svarte ham: Det første er dette: Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én, ³⁰og du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu og av all din makt; dette er det første bud. Det annet, som er like så stort, er dette: Du skal elske din næste som deg selv. Større enn disse er intet annet bud. ³²Og den skriftlærde sa til ham: I sannhet, mester! med rette har du sa at han er én, og at det ikke er nogen annen foruten ham. (Evangeliet etter Markus 12:29-32)
27. Den som ikke elsker mig, holder ikke mine ord; og det ord I hører, er ikke mitt, men Faderens, som har sendt mig. (Evangeliet etter Johannes 14:24)
28. I hørte at jeg sa til eder: Jeg går bort og kommer til eder igjen. Dersom I elsket mig, da gledet I eder over at jeg går til Faderen; for Faderen er større enn jeg. (Evangeliet etter Johannes 14:28)
29. Hvad nu det vedkommer å ete av avguds-offerne, da vet vi at ingen avgud i verden er til, og at det er ingen Gud uten én. (Paulus' første brev til korinterne 8:4)
30. én Gud og alles Fader, han som er over alle og gjennom alle og i alle. (Paulus' brev efeserne 4:6)
31. For det er én Gud.. (Paulus' første brev til Timoteus 2:5)

Unitarisme - Troen på at Gud er En.

MUHAMMED I BIBELEN

1. GUD KALLER ABRAHAM (Første Mosebok 12:2-3): Og jeg vil gjøre deg til et stort folk; jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort, og du skal bli en velsignelse! Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne; og i deg skal alle jordens slekter velsignes
2. GUD SA TIL HAGAR (Første Mosebok 16:10-11) Og Herrens engel sa til henne: Jeg vil gjøre din ætt så tallrik at den ikke skal kunne telles for mengde. Og Herrens engel sa videre til henne: Se, du er fruktsommelig og skal føde en sønn, og du skal kalle ham Ismael; for Herren har hørt din nød.
3. GUD SA TIL ABRAHAM OM ISHMAEL (Første Mosebok 17:20) Og Ismael - også om ham har jeg hørt din bønn: Se, jeg vil velsigne ham og gjøre ham fruktbar og gi ham en såre tallrik ætt; tolv høvdinger skal han bli far til, og jeg vil gjøre ham til et stort folk.
4. RETTEN TIL DEN FØRSTE FØDTE. (Femte Mosebok 21:15-17) Når en mann har to hustruer, en som han elsker, og en som han ikke synes om, og han har fått sønner med dem begge, både med den han elsker og med den han ikke synes om, og den førstefødte er sønn til den han ikke synes om, da skal han, når han skifter det han eier, mellom sine sønner, ikke ha lov til å la sønnen til den han elsker, få førstefødselsretten fremfor sønnen til den han ikke synes om, han som er den førstefødte. Men han skal kjennes ved den førstefødte, sønnen til den han ikke synes om, og gi ham en dobbelt del av alt det han eier; for han er den første frukt av hans kraft, ham hører førstefødselsretten til.
Anmerkning.—ISHMAEL var 14 år gammel når Isak ble født.
5. VELSIGNELSENE TIL MOSES. (Femte Mosebok 33:2-4) Han sa: Herren kom fra Sinai, han steg op for dem fra Se'ir; han strålte frem fra Parans fjell og kom fra hellige titusener; ved hans høyre hånd lyste lovens ild for dem. Ja, han elsker sitt folk; alle dine hellige er i din hånd; de ligger for din fot, de tar imot dine ord. En lov gav Moses oss, en arvedel for Jakobs menighet.
6. FREDENS TID: (Første Mosebok 49:1-11) Og Jakob kalte sine sønner til sig og sa: samle eder, så vil jeg forkynne eder hvad som skal hende eder i de siste dager. Kom sammen og hør, I Jakobs sønner, hør på Israel, eders far! Ruben, min førstefødte er du, min kraft og min styrkes første frukt, høiest i ære og størst i makt. Du bruser over som vannet, du skal intet fortrinn ha; for du steg op på din fars leie; da vanhelliget du det - i min seng steg han op! Simeon og Levi er brødre, voldsvåben er deres sverd. Møt ikke i deres hemmelige råd, min sjel, ta ikke del i deres sammenkomster, min ære! For i sin vrede slo de menn ihjel, og i sin selvrådighet skamskar de okser. Forbannet være deres vrede, for den var vill, og deres grumhet, for den var hård! Jeg vil kaste dem omkring i Jakob og sprede dem i Israel. Juda - deg skal dine brødre prise, din hånd skal være på dine fienders nakke, for deg skal din fars sønner bøie sig. En ung løve er Juda; fra rov er du steget op, min sønn! Han legger sig ned, han hviler som en løve, som en løvinne; hvem våger å vekke ham? Ikke skal kongespir vike fra Juda, ikke herskerstav fra hans føtter, inntil fredsfyrsten (SHILOH) kommer, og folkene blir ham lydige. Anmerkning: SHILOH – Peace = Islam
7. SYNET TIL JESAJA: (Jesaja 21:7) Og ser han et tog av ryttere, par efter par, et tog av asener, et tog av kameler, da skal han gi akt, gi nøie akt.
Anmerkning: —ordene tatt fra den berømte Vulgate Bibel.
8. JESUS VAR DEN LOVEDE RYTTER PÅ ET ESEL: (Evangeliet etter Johannes 12:14-16) Men Jesus fant et ungt asen og satte sig på det, således som skrevet er: Frykt ikke, Sions datter! Se, din konge kommer, sittende på en asenfole. Dette skjønte ikke hans disipler i førstningen; men da Jesus var blitt herliggjort, da kom de i hu at dette var skrevet om ham, og at de hadde gjort dette for ham.
9. ENDA EN VERSJON STØTTE DET OVENFOR: (Evangeliet etter Matteus 21:4/11) Men dette skjedde forat det skulde oppfylles som er talt ved profeten, som sier: Si til Sions

datter: Se, din konge kommer til deg, saktmodig og ridende på et asen, på trældyrets fole. Disiplene gikk da avsted og gjorde som Jesus bød dem; de hentet aseninnen og folen, og la sine klær på dem; og han satte sig oppå. Og størstedelen av folket bredte sine klær på veien, andre hugg grener av trærne og strødde dem på veien, og folket som gikk foran og fulgte etter, ropte: Hosianna Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høieste! Og da han drog inn i Jerusalem, kom hele byen i bevegelse og sa: Hvem er dette? Men folket sa: Dette er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea.

10. HVEM ER DEN LOVEDE RYTTEREN PÅ KAMELEN? (Jesaja 42:1-8 og 11-12) Se min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i! Jeg legger min Ånd på ham, han skal føre rett ut til hedningefolkene. Han skal ikke skrike og ikke rope, og han skal ikke la sin røst høre på gaten. Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende tande skal han ikke slukke; på rette måte skal han føre retten ut til dem. Han skal ikke bli mødeg, og hans kraft ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden; og på hans lov venter øene. Så sier Gud Herren, som skapte himmelen og utspente den, som bredte ut jorden med det som gror på den, som gir ånde til folket som bor på den, og ånd til dem som ferdes på den: Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og tatt deg ved hånden, og jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket, til et lys for hedningene, forat du skal åpne blinde øine, føre de bundne ut av fengslet og føre dem som sitter i mørke, ut av fangehuset. Jeg er Herren, det er mitt navn, og jeg gir ikke nogen annen min ære eller de utskårne bilder min pris. I som farer ut på havet, og alt som fyller det, I øer og I som bor der! Ørkenen og dens byer skal oppløfte røsten, de teltbyer hvor Kedar bor; de som bor på fjellet, skal juble, fra fjelltoppene skal de rope høit. De skal gi Herren ære og forkynne hans pris på øene.
11. KOLLEGER OG IKKE BRØDRE: ENDA EN PROFETI AV MOSES. (Femte Mosebok 18:18-19) En profet vil jeg opreise for dem av deres brødres midte, likesom deg, og jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal tale til dem alt det jeg byder ham. Og enhver som ikke hører på mine ord, som han skal tale i mitt navn, ham vil jeg kreve til regnskap for det.
12. AHMAD.... TRØSTER.... ADVOKAT: PROCLATE ELLER PROCLYTOS (Evangeliet etter Johannes 14:15-18, 25-26, 29/30)

Dersom I elsker mig, da holder I mine bud, og jeg vil bede Faderen, og han skal gi eder en annen talsmann, forat han kan være hos eder evindeligh, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke; I kjenner ham, for han blir hos eder og skal være i eder. Jeg vil ikke efterlate eder farløse; jeg kommer til eder. Dette har jeg talt til eder mens jeg var hos eder; men talsmannen, den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære eder alle ting, og minne eder om alle ting som jeg har sa eder. Og nu har jeg sa eder det før det skjer, forat I skal tro når det Skjer. Jeg skal herefter ikke tale meget med eder; for verdens fyrste kommer, og han har intet i mig,

ANMERKNING:

- a) Det er kjent at om det riktige ordet var 'praclete' da betyr det "AHMAD" fra roten H. M. D.
- b) Etter århundrer er oversettelsen forandret til 'proclyte'. Oversettelsen av dette greske ordet var tenkt å være "Trøster" eller "Advokat". Men det ble ikke forstått at begge betegnelse er titler på Profet Muhammed.
 - i) TRØSTER = Rahmat-ul-Lil Alamin, som betyr trøster av denne verdenen og den neste.
 - ii) ADVOKAT = Shafi-ul-Muzlimin som betyr advokat for syndere.

- c) Oversetterne laget ennå enda en forandring da de tilføyet ordene 'som er Den Hellige Ånd' etter ordet Trøster. Men dette innfører imidlertid nye vanskeligheter, nemlig:
- i) Vi kjenner ikke de aktuelle ord som Jesus talte, men i den tidlige perioden av Kristen historie var det et antall Kristne som hatt både den Hebraiske og de Greske Bibel foran dem. I denne perioden finner vi et par helgener som krevde å være den lovede Trøster. Noen trodde på dem og noen gjorde det ikke. Men ingen sa noensinne at den lovede trøster ikke var en mann: for han er den Hellige Ånd.
 - ii) Om vi aksepterer at den Hellige Ånd skal være den lovede trøster, da må vi konkluderer med at den Hellige Ånd, som påstås være en av Tre-enigheten, ikke fantes da.
 - iii) "En Annen Trøster" betyr at det var et antall Hellige Ånder, og enda en Hellig Ånd var lovet som skulle sendes til denne verden av Jesus:

FOR Å OPPSUMMERE:

Profeten etter Jesus ville være:

- a) en rytter på en kamel
- b) Guds tjener (Abduho)
- c) Guds utvalgte (Mustafa)
- d) Beboer av landsbyene til Fyrst Kedar, sønn av Ismael.
- e) Hans religion vil bli kjent som Shiloh = Fred = Islam
- f) Hans lys vil skinne fra Faran
- g) Septer av Judah gis videre til ham
- h) Gud anbringer sitt ord i hans munn
- i) Han svikter ikke og skal ikke bryte
- j) Han er kjent som Ahmad, Trøster, eller Advokat.

JESUS I BIBELEN

1. Ideen om tre-enigheten ble startet av Paulus men ble gitt sin endelig form av Athanasius i ca 325 A. D. Tre-enigheten nevner ikke i Bibelen.
2. Den Katolske leksikon sier "Tre-enigheten er betegnelsen gitt til den sentrale doktrinen av Kristen religion... i enheten av Guddommen er det er tre personer, Faren, Sønnen, og den Hellige Ånd, disse tre Personer er tydelig skilt fra hverandre. I følge ordene i den Athanasian Trosbekjennelse; er Faren Gud, Sønnen er Gud, og den Hellige Ånd er Gud, og ennå er det ikke tre men en Gud. Denne doktrinen ble ikke klart forstått selv av Athanasius. Han sier at uansett når han tvang sin forståelse til å meditere på guddommeligheten av Jesus, måtte hans anstrengelser resultatløs vike tilbake, jo mer han skrev det mindre i stand til å uttrykke sine tanker ble han. Denne forvirring forklarer borte som "Mysterium", ennå Bibelen sier " for Gud er ikke uordens Gud, men freds Gud." (Paulus' første brev til korinterne 14:33)
3. *Enbårne Sønn av Gud.*
 - a) Det sies at Jesus er Guds enbårne Sønn. (Evangeliet etter Johannes 3:18)
 - b) Om David sier Bibelen " Jeg vil kunngjøre hvad fastsatt er: Herren sa til mig: Du er min sønn, jeg har født deg i dag." (Salmenes bok 2:7)
4. *Sønn av Gud.* Det påstås at Jesus var en av Tre-enigheten fordi han var den eneste sønn av Gud, men det er andre sønner av Gud som nevnes i Bibelen.
 - a) Da skal du si til Farao: Så sier Herren: Min sønn, min førstefødte, er Israel, (Andre Mosebok 4:22)
 - b) Velsignet er fredsstifterne for de Barn av Gud.
 - c) Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn; (Evangeliet etter Johannes 1:12)
 - d) sønn av Enos, sønn av Set, sønn av Adam, Guds sønn (Evangeliet etter Lukas 3:38)
5. *Gud som Ektemann.*
 - a) For din skaper er din ektemann, Herren, herskarenes Gud, er hans navn, og Israels Hellige er din gjeløser, all jordens Gud kalles han. (Jesaja 54:5)
 - b) Kirken er kjent som Kristi Brud.
5. *Andre Forhold til Gud.*

Men han svarte den som sa det til ham: Hvem er min mor, og hvem er mine brødre? Og han rakte sin hånd ut mot sine disipler og sa: Se, det er min mor og mine brødre! (Evangeliet etter Matteus 12:49-50)
6. *Felles-arvinger med Kristus.*

Ånden selv vidner med vår ånd at vi er Guds barn; men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, såfremt vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham. (Paulus' brev til romerne 8:16-17)

FELLES TRO

1. *Jesus en Profet fra Gud.*

- a) I hørte at jeg sa til eder: Jeg går bort og kommer til eder igjen. Dersom I elsket mig, da gledet I eder over at jeg går til Faderen; for Faderen er større enn jeg. (Evangeliet etter Johannes 14:28)
- b) Men folket sa: Dette er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea. (Evangeliet etter Matteus 21:11)
- c) Da kom det frykt over dem alle, og de pristet Gud og sa: En stor profet er oppreist blant oss, og Gud har gjestet sitt folk. (Evangeliet etter Lukas 7:16)
- d) Han sa til dem: Hva da? Og de sa til ham: Det med Jesus fra Nasaret, som var en profet, mektig i gjerning og ord for Gud og alt folket, (Evangeliet etter Lukas 24:19)
- e) Han kom til ham om natten og sa til ham: Rabbi! vi vet at du er en lærer kommet fra Gud; for ingen kan gjøre disse tegn som du gjør, uten at Gud er med ham. (Evangeliet etter Johannes 3:2)
- f) Da nu folket så det tegn han gjorde, sa de: Dette er i sannhet profeten som skal komme til verden. Noen av folket sa nu, da de hørte disse ord: Dette er i sannhet profeten. (Evangeliet etter Johannes 6:14, 7:40)

2. *Jesus irettesetter Djevelen.*

Også onde ånder fór ut av mange, og de ropte: Du er Guds Sønn! Og han truet dem og tillot dem ikke å tale, fordi de visste at han var Messias. (Evangeliet etter Lukas 4:41)

Alle menneskelige forhold til Gud som nevnes i Bibelen, hvis tatt i en metaforisk mening, gir ingen forvirring. På den annen side, hvis tatt i en fysisk mening, da leder det ikke til Treenigheten, men til troen på mange guder.

Om Barnabas sier Bibelen:

Ta godt i mot ham hvis han kommer.

(Paulus' brev til kolosserne 4:10)

DET SANNE EVANGELIUM TIL JESUS

Sant Evangelium av Jesus, kalt Kristus, en ny profet sendt av Gud til verden: i følge beskrivelsen til Barnabas hans apostel.

Barnabas, apostel til Jesus Nasareer, kalt Kristus, til alle dem som lever på jorden og ønsker fred og trøst.

Kjært elsket, den store og vidunderlige Gud har i disse siste dager besøkt oss ved hans profet Jesus Kristus i stor nåde av lære og mirakler, på grunn av at mange var bedradd av Satan, under påskudd av pietet, preker de mest ugudelige doktriner, kaller Jesus sønn av Gud, fornekker omskjæring bestemt av Gud i evighet, og tillater ethvert urent kjøtt: blant dem også Paulus har latt seg narre, hvorav jeg taler ikke uten sorg; av denne grunn skriver jeg denne sannheten som jeg har sett og hørt, i den omgang som jeg hadde med Jesus, for at dere kanskje kan bli frelst, og ikke bedras av Satan og omkomme i Guds dom. Derfor ta deg i vare for hver en som preker til deg en ny doktrine motsatt av hva jeg skriver, slik at dere kan bli evig frelst.

Den store Gud være med deg, og vokt deg for Satan og enhver ondskap. Ameen.

1. Dette første kapittelet inneholder bebudelsen fra engelen Gabriel til jomfru Maria angående Jesu fødselen.

I de siste år er en jomfru kalt Maria, av Davids ætt, av stammen Judah, vært besøkt av engelen Gabriel fra Gud. Denne jomfru, som lever i all fromhet uten noen lovovertridelser, var ulastelig, og holdt fast ved bønn og faste, var en dag alene, inn i hennes kammers kom engelen Gabriel, og han hilset henne, og sa: 'Gud være med deg, O Maria'.

Jomfruen ble forferdet over tilsynekomsten av engelen; men engelen trøstet henne, og sa: 'Frykt ikke, Maria, for du har funnet gunst hos Gud, som har valgt deg til å være mor til en profet, som han vil sende til Israels folk slik at de kan leve etter hans lover med sannhet i hjertet.' Jomfruen svarte: 'Nå hvordan kan jeg føde sønner, ettersom jeg ikke kjenner en mann?' Engelen svarte: 'O Maria, som Gud gjorde menneske uten en mann, kan frembringe i deg mann uten en mann, fordi med Ham er intet umulig.' Maria svarte: 'Jeg vet at Gud er allmektig, derfor vil hans vilje skje.' Engelen svarte: 'Nå vær unnfanget i deg profeten, som du skal kalle Jesus: og du skal holde ham fra vin og fra sterke drikker, fra ethvert urent kjøtt, fordi barnet er et hellig et fra Gud.' Maria bøyet seg med ydmykhet, og sa: 'Beskue Guds tjenerinne, la det skje i henhold til ditt ord.' Engelen dro bort, og jomfruen lovpriste Gud, og sa: 'Vit, O min sjel, Guds storhet, og jubel, min ånd, i Gud er min Frelser; for han har uten hensyn til den beskjedenhets av hans tjenerinne, idet jeg skal bli kalt velsignet av alle nasjoner, for han som er mektig har gjort meg stor, og velsignet er hans hellige navn. For hans nåde strekker fra generasjon til generasjon for dem som frykter ham. Mektig har han gjort hans hånd, og han har spredd de stolte i fantasien av deres hjerter. Han har fjernet de mektige fra deres sete, og har opphøyet de ydmyke. Ham som har vært sulten har han fylt med gode ting, og de rike har han sendt tomme bort. For han holder i minne løftene til Abraham og til hans sønn i evighet'.

2. Advarselen engelen Gabriel gav til Joseph angående unnnfangelsen til jomfru Maria.

Maria kjente Guds vilje, men fryktet folket, at de skulle krenkes over at hun var gravid, og steine henne som skyldig i utukt, valgte en følgesvenn av hennes egen ætt, en mann ved navn Josef, med et ulastelig liv: for han var en rettskaffen mann og fryktet Gud og tjente ham med faste og bønn, som levde av sine henders arbeide, for han var en snekker.

Slik en mann kjente jomfruen, og valgte ham som hennes følgesvenn og åpenbarte til ham den guddommelige beslutning.

Josef var en rettskaffen mann, når han forstod at Maria var gravid, var innstilt på å drepe henne fordi han fryktet Gud. Men se, mens han sov, ble han irettesatt av engelen fra Gud, som sa 'O Josef, hvorfor kan du tenke på å drepe Maria din kone? Vit at hva som har vært anbrakt i henne har alt vært gjort ved Guds vilje. Jomfruen skal føde frem en sønn, som du skal kalle ved navnet Jesus; og du skal holde ham fra vin og fra sterke drikker, fra ethvert urent kjøtt, fordi barnet er et helligt fra Gud fra hans mors skjød. Han er en profet fra Gud sendt til Israels folk, slik at han kan omvende Judah til hans hjerte, slik at Israel vil leve etter loven fra Herren, som det er skrevet i loven av Moses. Han kommer med stor myndighet, som Gud skal gi ham, og gjøre store mirakler, hvorved mange vil bli frelst'.

Josef, stod opp fra søvn, gav takk til Gud, og levde med Maria hele sitt liv, tjente Gud med all oppriktighet.

3. Jesus vidunderlig fødsel, og tilsynekomsten av engler som priser Gud.

Der hersket på denne tid i Judea Herodes, ved forordning av keiser Augustus, og Pilatus var guvernør i presteembete av Annas og Kaifas. Grunnet forordning av Augustus, skulle hele verden innskrives i manntall; derfor dro hver en til sitt eget land, og presenterte seg sammen med egen stamme for innskriving. Josef dro følgelig fra Nasaret, en by i Galilea, med Maria hans kone, som var gravid, dro til Betlehem (for at det var hans by, han var av Davids ætt), slik at han kunne innskrives ifølge ordre av keiseren. Josef, etter å ha ankommet Betlehem, siden byen var liten, og store mengder av dem var fremmede der, fant ikke noe sted, hvorpå han tok losji utenfor byen i en hyrdes stall. Mens Josef bodde der kom dagen for Maria å føde. Jomfruen var omgitt av et lys som var usedvanlig klart, og fødte hennes sønn uten smerte, som hun tok i hennes armer, og svøpte ham i reivestoff, la ham i krybben, fordi der var ikke noe rom i vertshuset. Der kom med glede en stor mengde engler til stallen, velsignet Gud og kunngjorde fred til dem som frykter Gud. Maria og Josef priset Herren for fødselen til Jesus, og med den største glede ernærte ham.

4. Englene kunngjør til hyrdene Jesu fødselen, og de, etter å ha funnet ham, bebuder ham.

Samtidig vaktet hyrdene over deres flokk, som var deres skikk. Og se, de ble omgitt av et lys som var usedvanlig klart, ut av det kom til syne for dem en engel, som velsignet Gud. Hyrdene ble fylt av frykt på grunn av det plutselige lyset og tilsynekomsten av engelen; hvorpå engelen fra Herren trøstet dem, og sa: 'Se, jeg kunngjør til dere en stor glede, for det er født i Davids by et barn som er en profet fra Herren; som bringer stor frelse til Israels hus. Barnet vil dere finne i krybben, med hans mor, som velsigner Gud.' Og da han hadde sagt dette, kom der en stor mengde av engler som velsigner Gud, og kunngjorde fred til dem som hadde god vilje. Når engelen var dradd, snakket hyrdene blant seg, og sa: 'La oss dra selv opp til Betlehem, og se ordet som Gud ved hans engel har kunngjort til oss.' Der kom mange

hyrder til Betlehem som søkte den nyfødte babyen, og de fant utenfor byen barnet som var født, ifølge ord fra engelen, liggende i en krybbe. De gjorde derfor hyllest til ham, og gav til moren det som de hadde, kunngjorde til henne hva de hadde hørt og sett. Maria derfor gjemte alle disse ting i hennes hjerte, og Josef (likeså), og gav takk til Gud. Hyrdene vendte tilbake til deres flokk, som kunngjorde til alle hvilke store ting de hadde sett. Og så fyltes bakkelandet av Judea med frykt, og hver mann gjemte disse ord i sitt hjerte, og sa: 'Hva, tenker vi, skal dette barnet bli?'

5. Omskjæringen av Jesus.

Når de åtte dagene var gått etter loven fra Herren, slik det er skrevet i boka fra Moses, tok de barnet og bar ham til tempelet for å omskjære ham. Så omskar de barnet, og gav ham navnet Jesus, slik engelen fra Herren hadde sagt før han ble unnfanget i livmoren. Maria og Josef fornemmet at barnet ville behøves for frelse og undergang av mange. Derfor fryktet de Gud, og oppdro barnet til å frykte Gud.

6. Tre magi er ledet av en stjerne i øst til Judea, og, finner Jesus, gir hyllest til ham og gaver.

I regjeringstiden til Herodes, konge av Judea, da Jesus ble født, tre magi fra øst observerte stjernene på himmelen. Hvorpå det viste seg for dem en stjerne av stor klarhet, de konkluderte blant seg, og de kom til Judea, ledet av stjernen, som dro foran dem, og etter å ha ankommet Jerusalem, spurt de hvor det var født en konge til jødene. Og da Herodes hørte dette ble han forferdet, og hele byen var engstelig. Herodes kalte derfor sammen prestene og skriverne, og sa: 'Hvor skal Kristus bli født?' De svarte at han skal bli født i Betlehem; for slik er det skrevet av profeten: 'Og deg, Betlehem, er ikke liten blant fyrstene av Judea: for ut av deg skal komme frem en leder, som skal lede mitt folk Israel.'

Herodes kalte deretter sammen de tre magi og spurte dem angående deres komme: som svarte at de hadde sett en stjerne i øst, som ført dem hit, derfor ønsket de med presanger å tilbe denne nye Konge manifestert ved hans stjerne.

Da sa Herodes: 'Dra til Betlehem og søk ut med all flid angående barnet; og når dere har funnet ham, kom og fortell det til meg, fordi jeg vil også gladelig komme og tilbe ham.' Og dette sa han svikefullt.

7. Besøk hos Jesus av de tre magi, og deres retur til deres eget land, med et varsel fra Jesus gitt til dem i en drøm.

De tre magi forlot derfor Jerusalem, og se, stjernen som hadde vist seg for dem i øst gikk foran dem. Å se stjernen fylte de tre magi med glede. Og så etter å ha kommet til Betlehem, utenfor byen, så de stjernen stå stille over den stall hvor Jesus var født. De tre magi dro derfor dit, og gikk inn i boet, fant barnet med hans mor, og bøyde seg ned og gjorde hyllest til ham. Og de tre magi overrakte ham krydder, med sølv og gull, og fortalte til jomfruen alt de hadde sett.

Hvoretter, mens de sov, ble de advart av barnet ikke å dra til Herodes: slik dro de bort en annen vei og returnerte til deres egne hjem, og kunngjorde alt de hadde sett i Judea.

8. Jesus bæres i flukt til Egypt, og Herodes massakrerer de uskyldige barn.

Herodes så at de tre magi ikke returnerte, trodde seg spottet av dem; hvorpå han besluttet å drepe barnet som var født. Men se, mens Josef sov der kom til ham engelen fra Herren, som sa: 'Stå opp kvikt, og ta barnet med hans mor og dra inn i Egypt, for Herodes vil slå ham i hjel'. Josef sto opp med stor frykt, og tok Maria med barnet, og de dro inn i Egypt, og der tok de bolig til Herodes død: han, som trodde seg spottet av de tre magi, sendte sine soldater for å slå i hjel alle nyfødte barn i Betlehem. Soldatene kom derfor og drepte alle barn som var der, slik Herodes hadde kommandert dem. Hvorved ble oppfylt ordene av profeten, som sa: 'Jamring og stor gråt er der i Ramah; Rachel sørget over hennes sønner, men trøst er ikke gitt henne fordi de ikke er.'

9. Jesus, etter å ha returnert til Judea, holder en vidunderlig dispuTT med de lovkyndige, har komme til en alder av tolv år.

Når Herodes var død, se engelen fra Herren viste seg i en drøm til Josef, og sa: 'Vend tilbake til Judea, for de er døde som ville døden til barn.' Josef tok derfor barnet med Maria [han var kommet til alderen av sju år], og ankom til Judea; etter å ha hørt at Archelaus, sønn av Herodes, hersket i Judea, drog han inn i Galilea, fryktet han å forbli i Judea; så de dro for å slå seg til i Nasaret.

Barnet vokste i nåde og visdom framfor Gud og framfor mennesker.

Jesus, var kommet til alder av tolv år, han reiste med Maria og Josef til Jerusalem, for å tilbe der i henhold til loven fra Herren som skrevet i boka fra Moses. Når deres bønner var ferdige dro de, Jesus hadde kommet bort, fordi de trodde at han returnerte hjem med deres slektninger. Maria returnert derfor med Josef til Jerusalem, søkte Jesus blant slektninger og naboer. Tredje dagen fant de barnet i tempelet, midt blant de lovkyndige, debatterende med dem angående loven. Og hver en var forbauset over hans spørsmål og svar, og sa: "Hvordan er det slik troslære i ham, som var så liten og ikke hadde lært å lese?"

Maria irettesatte ham, og sa: 'Sønn, hva har du gjort mot oss? Se, jeg og din far har søkt deg i tre dager sørgende.' Jesus svarte: 'Vet dere ikke at å tjene Gud kommer før far og mor?' Jesus dro da med hans mor og Josef til Nasaret, og var gjenstand for ydmykhet og ærbødighet fra dem.

10. Jesus, i en alder av tretti år, på Olivenberget, mirakuløst mottar evangeliet fra engelen Gabriel.

Jesus var kommet i en alder av tretti år, som han selv sa til meg, dro opp til Olivenberget med hans mor for å samle oliven. På middag da han ba, når han kom til disse ord: 'Herre, med nåde. . .' ble han omringet av et umåtelig klart lys og av en uendelig mengde av engler, som sa: 'Velsignet være Gud.' Engelen Gabriel overrakte ham det som var som et skinnende speil, en bok, som sank inn i hjertet til Jesus, i den hadde han kunnskap om hva Gud har gjort og hva var sagt og hva Gud ønsket for så vidt som alt la seg bart og åpent for ham; som han sa til meg: 'Tro, Barnabas, at jeg kjenner hver profet med hver profeti, for så vidt hva enn jeg sier trer det hele frem fra den bok.'

Jesus, etter å ha mottatt dette syn, visste at han var en profet sendt til Israels hus, åpenbarte alt til Maria hans mor, og fortalte henne at han trenger lide en stor forfølgelse for Guds ære, og at han kunne ikke lengre forbli med henne for å tjene henne. Hvoretter, å ha hørt dette, Maria svarte: 'Sønn, innen du ble født var alt forkynt til meg; derfor velsignet er det

hellige navnet til Gud.' Jesus dro derfor denne dag fra hans mor for å ta seg av hans profetiske embete.

11. Jesus mirakuløst helbreder en spedalsk, og går inn i Jerusalem.

Jesus går ned fra berget for å gå inn i Jerusalem, møter en spedalsk, som av guddommelig inspirasjon visste at Jesus var en profet. Derfor med tårer ber han ham, og sier: 'Jesus, du sønn av David ha nåde med meg.' Jesus svarte: 'Hva vil du, bror, hva jeg skal gjøre til deg?'

Den spedalske svarte: 'Herre, gi meg helse.'

Jesus irettesatte ham, og sa: 'Du er tåpelig; be til Gud som skapte deg, og han vil gi deg helse; for jeg er en mann, som du er.' Den spedalske svarte: 'Jeg vet at du, Herre, kun er en mann, men en hellig en av Herren. Be du til Gud, og han gir meg helse.' Da sukket Jesus, og sa: 'Herre Gud Allmektig, i kjærlighet fra dine hellige profeter, gi helse til denne syke mann.' Da, etter å ha sagt dette, sa han, og berørte han den syke mannen med hans hender i Guds navn: 'O bror, motta din helse!' Og da han hadde sagt dette var spedalskheten rensket, i det kjødet til den spedalske var nå som av et barn. Å se at han var leget, den spedalske med en høy stemme ropte ut: 'Kom hit, Israel, motta profeten som Gud sendte til deg'. Jesus ba ham, og sa: 'Bror, hold fred og si ikke noe,' men jo mer han ba ham dess mer han ropte ut, og sa: 'Beskue profeten! beskue den hellige fra Gud!' På hvilke ord mange som dro ut av Jerusalem vendte tilbake, og gikk med Jesus inn i Jerusalem, og fortalte utførlig om hva Gud gjennom Jesus hadde gjort med den spedalske.

12. Første preken Jesus gav til folket: vidunderlig i lære angående navnet til Gud.

Hele byen Jerusalem var rørt av disse ord, derfor løp de alle sammen til tempelet for å se Jesus, som hadde gått dit inn for å be, slik at de knapt kunne rommes der. Derfor bønnfalte prestene Jesus, og sa: 'Dette folket ønsker å se deg og høre deg; derfor stig opp til tårnet, og om Gud gir deg et ord, tal det i Herrens navn.'

Da steg Jesus opp til stedet hvor skriverne hadde for vane å tale. Og etter å ha vinket med hånden for stillhet, åpnet han sin munn, og sa: 'Velsignet er Guds hellige navn, ut av hans godhet og nåde ville skape hans skapninger slik at de kunne lovprise ham. Velsignet er Guds hellige navn, som skapte den prakt av alle helgener og profeter før alle ting, for å sende ham for verdens frelse, som han talte til hans tjener David, og sa: "Før Lucifer i helgenenes glans skapte jeg deg." Velsignet er Guds hellige navn, som skapte englene slik at de kunne tjene ham. Og velsignet er Gud, som straffet og fordømte Satan og hans tilhengere, som ikke ville ære ham som Gud ville æres. Velsignet er Guds hellige navn, som skapte mann ut av leire fra jord, og satte ham til hans arbeide. Velsignet er Guds hellige navn, som drev menneske ut av paradiset for å ha syndet mot hans hellig bud. Velsignet er Guds hellige navn, som med nåde så på tårene til Adam og Eva, første foreldre til den menneskelige rase. Velsignet er Guds hellige navn, som rettferdig straffet Kains brodermord, sendte flom til jorden, brente de tre onde byer, tuktet Egypt, overveldet Farao i Rødehavet, spredte fienden til hans folk, tuktet de vantro, og straffet de ubotferdige. Velsignet er Guds hellige navn, som med nåde ser på hans skapninger, og derfor sendte dem hans hellige profeter, slik at de kunne gå i sannhet og rettferdighet for ham; som fridde hans tjenere fra ethvert onde, og gav dem dette landet, slik han lovet vår far Abraham og til hans sønn for evig. Siden ved hans tjener Moses han gav oss hans hellig lov, slik at Satan ikke skulle bedra oss; og han opphøyet oss framfor alle andre folk.

'Men brødre, hva gjør vi i dag, slik at vi ikke er straffet for våre synder?'

Og så irettesatte Jesus med den største voldsomhet folket for at de glemte Guds ord, og henga seg bare til forfølgelighet; han irettesatte prestene for deres forsømmelse i Guds tjeneste og for deres verdslige grådighet; han irettesatte skriverne fordi de preket intetsigende lære, og sviktet Guds lov; han irettesatte de lovkyndige fordi de uthulte Guds lov gjennom deres tradisjoner. Og slik talte Jesus til folket, til alle gråt, fra de minste til de største, ropende om nåde, og bønnfalte Jesus at han måtte be for dem; unntatt deres prester og ledere, som fra den dag hatet Jesus for å ha talt mot prestene, skriverne, og de lovkyndige. Og de meditererte på hans død, men av frykt for folket, som mottok ham som en profet fra Gud, sa de ikke et ord.

Jesus hevet sine hender til Herren Gud og ba, og folket gråt og sa: 'La det skje, O Herre, la det skje.' Bønnen var ferdig, Jesus gikk ned fra tempelet; og den dag dro han fra Jerusalem, med mange som fulgte ham.

Og prestene talte ondt om Jesus blant seg.

13. Den bemerkelsesverdige frykten til Jesus og hans bønn, og den vidunderlige trøst fra engelen Gabriel.

Noen dager hadde gått, Jesus som i ånd oppfattet prestenes tanker, steg opp på Olivenberget for å be. Og etter å ha tilbrakt hele natten i bønn, neste morgen Jesus i bønn sa: 'O Herre, jeg vet at skriverne hater meg, og prestene planlegger å drepe meg, din tjener; derfor, Herre Gud allmektig og barmhjertig, i nåde hør bønnene fra din tjener, og redd meg fra deres feller, for du er min frelse. Du vet, Herre, at jeg din tjener søker deg alene, O Herre, og taler dine ord; for dine ord er sannhet, som varer evig.'

Da Jesus hadde sagt disse ord, se der kom til ham engelen Gabriel, som sa: 'Frykt ikke, O Jesus, for en tusen tusen som bor over himmelen beskytter ditt klesplagg, og du skal ikke dø før alt er oppfylt, og verden skal være nær dens ende.'

Jesus falt med ansiktet til bakken, og sa: 'O store Herre Gud, hvor stor er din nåde til meg, og hva skal jeg gi deg, Herre, for alt det du har gitt meg?'

Engelen Gabriel svarte: 'Stå opp, Jesus, og husk Abraham, som var villig til å ofre til Gud hans enbårne sønn Ismael, for å innfri Guds ord, og kniven var ikke i stand til å skjære hans sønn, på mitt ord gitt som offer en sau. Således skal du gjøre, O Jesus, tjener av Gud.

Jesus svarte: 'Med glede, men hvor skal jeg finne lammet, ettersom jeg ikke har noen penger, og det er ikke lovlig å stjele det?'

Deretter viste engelen Gabriel ham en sau, som Jesus tilbød i offer, lovpriset og velsignet Gud, som er herlig i evighet.

14. Etter faste i førti dager, velger Jesus tolv apostler.

Jesus gikk ned fra berget, og gikk alene om natten til den fjerne ende av Jordan, og fastet i førti dager og førti netter, uten å spise hverken dag eller natt, gjorde uavbrutt bønn til Herren for frelse av hans folk som Gud hadde sendt ham til. Og når de førti dager var over var han sulten. Da kom Satan fram til ham, og fristet ham med mange ord, men Jesus drev ham borte ved kraften av Guds ord. Da Satan hadde dradd, kom englene og sørget for Jesus det han hadde behov av.

Jesus, vendte tilbake til området av Jerusalem, og ble igjen funnet av folket med usedvanlig stor glede, og de ba ham forbli hos dem; for hans ord var ikke som de av skriverne, men var med kraft, for de berørte hjertet.

Jesus, så at stor var mengden av dem som hadde kommet tilbake til deres hjerte for å følge Guds lov, steg opp på berget, og ble der hele natten i bønn, og da neste dag kom, gikk han ned fra fjellet, og valgte tolv, som han kalte apostler, blant dem var Judas, som døde på korset. Deres navn er: Andreas og Peter hans bror, fiskere; Barnabas, som skrev dette, med Matteus tollere, som satt ved mottak av toll; John og James, sønner av Zebedee; Thaddaeus og Judas; Bartolomeus og Philip; James, og Judas Iscariot forræderen. Til disse åpenbarte han alltid de guddommelige hemmeligheter; men Judas Iscariot gjorde han til den som deler ut det som var gitt i almisser, men han stjal tiende del av alt.

15. Mirakel gjort av Jesus på bryllupet, gjorde vann til vin.

Når festen i sakrament huset var nær, ba en viss rik mann Jesus med hans disipler og hans mor til et bryllup. Jesus dro derfor, og mens de festet slapp de nesten opp for vin. Hans mor henvendte seg til Jesus, og sa: 'De har ikke noen vin.' Jesus svarte: 'Hva er det til meg, mor min?' Hans mor kommanderte tjenerne til at uansett hva Jesus kommanderer dem til skulle de adlyde. Der var seks krukker for vann, for i følge skikken til Israel å rense seg før bønn. Jesus sa: 'Fyll disse krukene med vann.' Tjenerne gjorde det. Jesus sa til dem: 'I Guds navn, gi å drikke til dem som fester.' Tjenerne bar derpå opp til seremonimesteren, som irettesatte betjeningen og sa: 'O verdiløse tjenere, hvorfor har dere beholdt den beste vinen til nå?' For han visste ikke noe av det Jesus hadde gjort.

Tjenerne svarte: 'O Herre, det er her en hellig mann fra Gud, for han har gjort av vann, vin.' Seremonimesteren trodde at tjenerne var fulle; men de som hadde satt nær til Jesus, hadde sett hele anliggende, reiste seg fra bordet og hilset ham ærbødig, og sa: 'Sannelig er du en hellig en fra Gud, en sann profet sendt til oss fra Gud!'

Da trodde disiplene på ham, og mange åpnet deres hjerter, og sa: 'Priset er Gud, som har nåde til Israel, og besøker huset av Judah med kjærlighet, og velsignet er hans hellige navn.'

16. Vidunderlig lære ble gitt av Jesus til hans apostler angående omvendelse fra det onde liv.

En dag kalte Jesus hans disipler sammen og steg opp på berget, og da han satte seg ned, der kom hans disipler nær opp til ham; og han åpnet munnen og underviste dem, og sa: 'Stor er godene som Gud har skjenket oss, derfor er det nødvendige at vi tjener ham med sant hjerte. Og ettersom ny vin fylles i nye beholdere, likeså bør dere også bli nye menn, hvis dere vil beherske den nye lære som kommer ut av min munn. Sannelig sier jeg til dere, slik som en mann ikke kan se med hans øyne himmelen og jorden på en og samme tid, slik er det umulig å elske Gud og verden.

'Intet menneske kan i noen visdom tjene to herrer som er i fiendskap, en med den andre; for hvis den ene skal elske deg, vil den andre hate deg. Likevel forteller jeg dere i sannhet at dere ikke kan tjene Gud og verdenen, for verdenen ligger i løgnaktighet, griskhet, og ondskap. Dere kan ikke derfor finne hvile i verdenen, men heller forfølgelse og tap. Derfor tjen Gud og forakt verden, for fra meg vil dere finne hvile for deres sjeler, Hør mine ord, for jeg taler til dere i sannhet.

'Sannelig, velsignet er de som sørger over dette jordiske livet, for de skal bli trøstet.

'Velsignet er de fattige som virkelig hater verdens gleder, for de skal være i overflod i Guds kongerikets gleder.

'Sannelig, velsignet er de som spiser ved Guds bord, for englene skal sørge for dem.

‘Dere reiser som pilegrimer. Bruker pilegrimen besvære seg med palass og åkrer og andre jordiske saker på veien? Bestemt ikke: men han bærer ting lett og verdsetter deres nytte og bekvemmelighet på veien. Dette skal være et eksempel til dere; og om dere ønsker enda et eksempel gir jeg dere det, slik at dere gjør alt det jeg ber dere.

‘Vei ikke ned deres hjerter med jordiske ønsker, og si:

“Hvem skal kle oss?” eller “Hvem skal gi oss å spise?” Men se på blomstene og trærne, med fugler, som Gud vår Herre kler og nærer med større ære enn all storhet til Solomon. Og han kan fø dere, nettopp Gud som skapte dere og kalte dere til hans tjeneste; som i førti år lot manna falle fra himmelen til hans folk Israel i villmarken, og lot ikke deres klær bli gamle eller slites ut, de var seks hundre og førti tusen menn, dessuten kvinner og barn. Sannelig sier jeg dere, himmel og jord skal svikte, enda skal ikke hans nåde svikte dem som frykter ham. Men de rike av denne verden, i deres velstand er sultne og omkommer. Det var en rik mann hvis inntekter økte, og han sa, “Hva skal jeg gjøre, O min sjel? Jeg river ned mine låver fordi de er små, og jeg bygger nye og større: derfor skal du triumfere min sjel!” Å, ulykkelig fordømmelse! for den natten døde han. Han burde ha vært oppmerksom på de fattige, og gjort seg venner med almisser fra urettferdige rikdommer av denne verden; for de bringer skatter i himmelens kongerike.

‘Fortell meg, jeg ber dere, om dere gir deres penger til banken til en toller, og han skulle gi dere tifold og tyvefold, vil dere ikke gi til en slik mann alt det dere hadde? Men jeg sier til dere, sannelig, det som dere gir og forlater i kjærlighet til Gud, vil dere motta tilbake et hundrefold, og evig liv. Se da hvor mye dere burde være tilfreds med å tjene Gud.

17. I dette kapittelet oppfattes tydelig vantro av Kristne, og sann tro av Mumin (en som underkaster seg den Ene Guds vilje).

Da Jesus sa dette, svarte Philip: ‘Vi er tilfreds med å tjene Gud, men vi ønsker likevel å kjenne Gud, for Jesaja profeten sa: “Sannelig er du en skjult Gud,” og Gud sa til Moses hans tjener: “Jeg er det Jeg er.”

Jesus svarte: ‘Philip, Gud er god uten hvem det er intet godt; Gud er et vesen uten hvem det er intet som er; Gud er et liv uten hvem det er intet som lever; så stor at han fyller alt og er overalt. Han alene har ingen like. Han har ingen begynnelse, eller vil han noensinne ha en ende, men til alt har han gitt en begynnelse, og til alt skal han gi en ende. Han har ingen far eller mor; han har ingen sønner, eller brødre, eller følgesvenner. Og fordi Gud har ingen kropp, derfor spiser han ikke, sover ikke, dør ikke, går ikke, beveges ikke, men forblir evig uten menneskelig likhet, for at han er ulegemlig, uten masse, immateriell, av den mest enkle substans. Han er så god at han lover bare godhet; han er så rettferdig at når han straffer eller tilgir blir det ikke imøtegått. Kort sagt, som jeg sier til deg, Philip, at her på jorden kan du ikke se ham eller kjenne ham fullkomment; men i hans kongerike ser du ham for evig: hvori består all vår lykke og ære.’

Philip svarte: ‘Mester, hva sier du? Det er ganske visst skrevet i Jesaja at Gud er vår far; hvordan, da, har han ingen sønner?’

Jesus svarte: ‘Det er skrevet i profetene mange lignelser, derfor bør du ikke lese ordrett, men til meningen. For alle profetene, det er ett hundre og førti fire tusen, som Gud har sendt inn i verden, har talt dunkelt. Men etter meg skal komme Prakten av alle profeter og hellige, og kaste lys på det dunkle som alle profetene har sagt, fordi han er Guds budbringer.’ Etter å ha sagt dette, Jesus sukket og sa: ‘Ha nåde med Israel, O Herre Gud; og se med medlidenhet på Abraham og hans sæd, slik at de kan tjene deg med sannhet i hjertet.

Hans disipler svarte: ‘Slik må det være, O Herre vår Gud!’

Jesus sa: 'Sannelig sier jeg dere, skriverne og de lovkyndige gjør ugyldig loven fra Gud med deres falske profetier, stridende mot profetier fra de sanne profetene fra Gud: derfor er Gud vred med huset Israel og med denne troløse generasjon.' Hans disipler gråt ved disse ord, og sa: 'Ha nåde, O Gud, ha nåde med tempelet og på den hellige byen, og la det ikke komme i forakt av folket og at de forakter ikke din hellige pakt.' Jesus svarte: 'La det bli slik, Herre Gud til våre fedre.'

18. Her er vist forfølgelsen av Guds tjenere av verden, og Guds beskyttelse redder dem.

Etter å ha sagt dette, Jesus sa: 'Dere valgte ikke meg, men jeg valgte dere, slik at dere kan være mine disipler. Hvis da verden hater dere, er dere sant mine disipler; for verden har alltid vært en fiende av Guds tjenere. Husk de hellige profeter som har vært slått i hjel av verden, selv i tiden av Elias ble ti tusen profeter slått i hjel av Jezebel, slik at Elias nesten ikke kunne flykte, og sju tusen sønner av profeter som ble gjemt av kapteinen til Ahabs krigshær. Å, onde verden, den kjenner ikke Gud! Frykt derfor ikke, for hårene på deres hode er talt slik at de ikke skal forgå. Se spurvene og andre fugler, hvorav ikke en fjær faller uten Guds vilje. Skulle Gud, da, ha mer bekymring for fuglene enn for menneske, for hvems skyld han har skapt alle ting. Er der noe menneske, muligens, som bryr seg mer om hans sko enn om hans egen sønn? Ganske sikkert ikke. Nå hvor mye mindre bør dere tro at Gud ville forlate dere, mens Han tar vare på fuglene! Og hvorfor taler jeg om fuglene? Et blad av et tre faller ikke uten Guds vilje.

'Tror meg, fordi jeg forteller dere sannheten, at verden vil frykte dere om dere følger mine ord. For hvis den ikke fryktet å ha dens ondskap avslørt, ville den ikke hate dere, men den frykter for å bli avslørt, derfor vil den hate dere og forfølge dere. Hvis dere ser deres ord blir hånet av verden legg det ikke på hjertet, men betrakt hvor Gud er større enn dere; som er så vis, er foraktet av verden og hans visdom regnes som galskap. Siden Gud utstår verden med tålmodighet, hvorfor vil dere legge det på hjertet, O støv og leire av jorden? I deres tålmodighet eier dere deres sjel. Derfor om en gir dere et slag på det ene side av ansiktet, by ham det andre at han kan slå det. Gi ikke ondt for det onde, for slik gjør alle de verste dyrene; men gi godt for det onde, og be til Gud for dem som hater dere. Flamme blir ikke slukket med brann, men heller med vann; slik sier jeg til dere at dere overvinner ikke det onde med det onde, men heller med det gode. Se Gud, som gjør at solen skinner på det gode og det onde, og likeså regnet. Slik bør dere gjøre godt mot alle; for det er skrevet i loven: "Vær dere hellige, for jeg deres Gud er hellig; vær dere rene, for jeg er ren; og vær dere perfekte, for jeg er perfekt." Sannelig sier jeg til dere som tjeneren studerer for å behage hans Herre, og så tar han ikke på noe klesplagg som mishager hans Herre. Deres klesplagg er deres vilje og deres kjærlighet. Forsiktig, da, ikke å ville eller elske en ting som mishager Gud, vår Herre. Vær dere sikker at Gud hater stas og begjær av verden, og derfor hate dere verden.'

19. Jesus forutsier hans forræderi, og går ned fra fjellet, helbreder ti spedalske.

Da Jesus sa dette, svarte Peter: 'O lærer, se vi har gitt alt for å følge deg, hva skal bli av oss?'

Jesus svarte: 'Sannelig skal dere på dommens dag sitte ved siden av meg, og gi vitneforklaring mot Israels tolv stammer.'

Og etter å ha sagt dette sukket Jesus, og sa: 'O Herre, hva er dette? for jeg har valgt tolv, og en av dem er en djevel.'

Disiplene sørget sårt på disse ord; hvoretter han som skriver, hemmelig spurte Jesus med tårer, og sa: 'O mester, vil Satan bedra meg, og skal jeg da bli fordømt?'

Jesus svarte: "Vær ikke smertelig sørgende, Barnabas; for de som Gud har valgt før skapelsen av verden skal ikke omkomme. Fryd deg, for ditt navn er skrevet i livets bok."

Jesus trøstet hans disipler, og sa: 'Frykt ikke, for han som skal hate meg sørger ikke over mine ord, for i ham er ikke den guddommelige følelse.'

Ved hans ord ble de valgte trøstet. Jesus gjorde hans bønner, og hans disipler sa: 'Ameen, slik er det, Herre Gud allmektig og barmhjertig.'

Etter å ha avsluttet hans hengivenhet, kom Jesus ned fra fjellet med hans disipler, og møtt ti spedalske, som fra langt borte av ropte ut: 'Jesus, sønn av David, ha nåde med oss!'

Jesus kalt dem nær til seg, og sa til dem: 'Hva vil dere fra meg, O brødre?'

De ropte alle ut: 'Gi oss helse!'

Jesus svarte: 'Ah, elendige som dere er, har dere slik tapt deres fornuft at dere sier: "Gi oss helse?" Ser dere ikke meg å være en mann lik dere selv. Rop på vår Gud som har skapt dere: og han som er allmektig og barmhjertig vil helbrede dere.'

Med tårer svarte de spedalske: 'Vi vet at du er en mann lik oss, likevel en hellig fra Gud og en profet fra Herren; derfor be du til Gud, og han vil helbrede oss.'

Deretter ba disiplene Jesus, og sa: 'Herre, har nåde med dem.' Da stønnet Jesus og ba til Gud, og sa: 'Herre Gud allmektig og barmhjertig, har nåde og hør ordene til din tjener: og i kjærlighet av Abraham vår far og for din hellig pakt ha nåde på anmodningen fra disse menn, og skjenke dem helse.' Hvorpå Jesus, etter å ha sagt dette, vendte seg mot de spedalske og sa: 'Gå og vis dere for prestene i henhold til Guds lov.'

De spedalske dro, og på veien ble renset. Hvorpå en av dem, så at han var helbredet, snudde for å finne Jesus, og han var en ismaelitt, en utstøtt. Og etter å ha funnet Jesus bøyer han seg, og gjør ærbødig hilsen til ham, og sa: 'Sannelig er du en hellig en fra Gud' og med takk ba han ham å han motta ham som tjener. Jesus svarte: 'Ti er renset; hvor er de ni?' Og han sa til ham som var renset: 'Jeg er ikke kommet for å bli tjent, men for å tjene; dra derfor til ditt hjem, og fortell hvor mye Gud har gjort for deg, slik at de kan forstå at løftene gitt til Abraham og hans sønn, med Guds kongerike, rykker nærmere.' Den rensede spedalske dro, og vel ankommet på hans egne kanter, fortalte hvor mye Gud gjennom Jesus hadde gjort med ham.

20. Mirakelet på sjøen ved Jesus, og Jesus bekjentgjør hvor profeten er mottatt.

Jesus drog til sjøen av Galilea, og etter å ha gått ombord i et skip, seilte til hans by Nasaret; hvorpå det var en stor storm i sjøen, slik at skipet var nær ved å synke. Og Jesus sov i baugen av skipet. Så nærmet hans disipler seg ham, og vekket ham, og sa: 'O mester, redd deg, for vi omkommer!' De var fylt av en stor frykt, på grunn av den store vinden som var uvanlig og stormen av bølger. Jesus stod opp, og vendte hans øyne til himmelen, og sa: 'O Elohim Sabaoth, ha nåde med dine tjenere.' Da, når Jesus hadde sagt dette, sluttet plutselig vinden, og sjøen ble rolig. Hvorpå sjømennene ble redde, og sa: 'Og hvem er dette, som sjøen og vinden adlyder?'

Ankommet byen Nasaret, spredde sjømennene gjennom byen alt hva Jesus hadde gjort, hvoretter huset der Jesus var, ble omringet av de mange som bodde i byen. Og skriverne og de lovkyndige kom til ham, og sa: 'Vi har hørt hvor mye du har utført på sjøen og i Judea: gi oss derfor et tegn her i ditt eget land.'

Jesus svarte: 'Den troløse generasjon søker et tegn, men det gis dem ikke, fordi ingen profet mottas i hans eget land. I tiden av Elias var det mange enker i Judea, men han ble ikke sendt for å få næring unntatt fra en enke i Sidon. Mange var spedalske i tiden av Elisa i Judea; likevel ble bare Naaman fra Syria renset.'

Da ble borgerne rasende og grep ham og bar ham til toppet av en avgrunn for å kaste ham ned. Men Jesus gikk gjennom deres midte, og forlot dem.

21. Jesus helbreder en besatt, og svin kastes på sjøen. Etterpå helbreder han datteren til en kanaanitt.

Jesus dro til Capernaum, og da han nærmet seg byen, se der kom ut av et gravkammer en som var besatt av en djevel, og på en slik måte at ingen lenke kunne holde ham, og han gjorde stor skade på folk.

Demonene ropte ut gjennom hans munn, og sa: 'O hellige fra Gud, hvorfor har du kommer før tiden for å plage oss?' Og de ba ham ikke å kaste dem ut.

Jesus spurte dem hvor mange de var. De svarte: 'Seks tusen seks hundre og sekstiseks.' Da disiplene hørte dette ble de forskrekket, og ba Jesus at han ville dra. Da sa Jesus: 'Hvor er deres tro? Det er nødvendig at demonen skal dra, og ikke jeg.' Demonene ropte derfor: 'Vi vil komme ut, men tillat oss å gå inn i disse svin.' De spiste der, nær til sjøen, omkring ti tusen svin tilhørende kanaanittene. Derpå sa Jesus: 'Dra, og gå inn i disse svin.' Med et brøl gikk demonene inn i disse svin, og kastet dem hodekulls inn i sjøen. Deretter flyktet da inn i byen dem som matet disse svin, og fortalte alt som Jesus hadde forårsaket.

Deretter trådte mennene fra byen frem og fant Jesus og mannen som var helbredet. Mennene var fylt av frykt og ba Jesus at han dro ut av deres grenser. Jesus dro deretter fra dem og steg inn i deler av Tyrus og Sidon.

Og se! en kvinne fra Kanaan med hennes to sønner, som hadde dradd ut av hennes eget land for å finne Jesus. Sett ham derfor kommer med hans disipler, ropte hun ut: 'Jesus, sønn av David, ha nåde med min datter, som er plaget av djevelen!

Jesus svarte ikke selv ikke med et enkelt ord, fordi de var av det uomskårne folket. Disiplene synes synd på, og sa: 'O mester, har medlidenhet med dem! Beskue hvor mye de roper ut og gråter!'

Jesus svarte: 'Jeg ikke sendt utenom til Israels folket.' Da dro kvinnen, med hennes sønner, frem for Jesus, gråtende og sa: 'O sønn av David, har nåde med meg!' Jesus svarte: 'Det er ikke bra å ta brødet fra barns hender og gi det til hunder.' Og dette sa Jesus på grunn av at de var av det uomskårne folket.

Kvinnen svarte: 'O Herre, hundene eter smulene som faller fra deres herres bord.' Da ble Jesus grepet av beundring av ordene fra kvinnen, og sa: 'O kvinne, stor er din tro.' Og etter å ha hevet hans hender til himmelen ba han til Gud, og så sa han: 'O kvinne, din datter er befrikk, dra din vei i fred.' Kvinnen dro, og tilbake i hennes hjem fant hennes datter, som velsignet Gud.' Hverpå kvinnen sa: 'Sannelig er det ingen annen Gud enn Israels Gud.' Hverpå alle hennes slektninger knyttet seg til loven fra [Gud], etter loven som er skrevet i boka fra Moses.

22. Elendig forhold for den uomskårne ved at en hund er bedre enn de.

Disiplene utspurte Jesus om den dag, og sa: 'O mester, hvorfor gav du slikt et svar til kvinnen, å si at de var hunder?'

Jesus svarte: 'Sannelig sier jeg til dere at en hund er bedre enn en uomskåret mann.' Da ble disiplene bedrøvet, og sa: 'Harde er disse ord, og hvem er i stand til å motta dem?'

Jesus svarte: "Om dere tar i betraktning, O tåpelige, hva hunden gjør, uten grunn, i tjeneste til hans herre, finner dere at mine ord er sanne. Fortell meg, vokter ikke hunden huset til hans herre, og utsetter sitt liv mot røveren? Ja, sikkert. Men hva mottar han? Mange slag og skader med lite brød, og han viser alltid hans Herre en glad ansikt. Er dette sant?'

'Sant er det, O mester,' svarte disiplene.

Da sa Jesus: 'Se nå hvor mye Gud har gitt til menneske, og dere skal se hvor urettferdig han er i ikke å oppfylle den pakt som Gud gjorde med Abraham hans tjener. Husk hva David sa til Saul, konge av Israel, mot filisteren Goliat: "Min Herre," sa David, "mens din tjener passet din tjeners flokk, kom ulven, bjørnen, og løven og tok din tjeners sauer: hvorpå din tjener dro og drepte dem, og reddet sauene. Og hva er den uomskårne om enn lik dem? Derfor vil din tjener gå i navnet av Herre Gud av Israel, og slå i hjel den urene som blasfemier det hellige folket til Gud."

Da sa disiplene: 'Forteller oss, O mester, av hvilken grunn må mannen bli omskåret?'

Jesus svarte: 'La det rekke for dere at Gud har kommandert det til Abraham, og sa: "Abraham, omskjære din forhud og alle de av ditt hus, for dette er en pakt mellom meg og deg for evig."'

23. Opphavet til omskjæring, og Guds pakt med Abraham, og fordømmelse av den uomskårne.

Og etter å ha sagt dette, Jesus satt nær ved fjellet som de så på. Og hans disipler kom til hans side og lyttet til hans ord. Da sa Jesus: 'Adam, den første mann hadde spist, ved svindel fra Satan, mat forbudt av Gud i paradiset, hans legeme gjorde opprør mot ånd; hvorpå han sverget, og sa: "Ved Gud, jeg vil skjære det!" Og brøt av et stykke sten, han grep sitt legeme for å skjære det med den skarpe kanten av steinen: hvorpå han ble irettesatt av engelen Gabriel. Og han svarte: "Jeg har sverget ved Gud å skjære det; jeg vil aldri være en løgner!"'

'Da viste engelen ham det overflødige av hans legeme, og han skar det av. Og fra da av, slik hver mann tar legeme fra Adams legeme, slik er han bundet til å overholde alt hva Adam lovet med en ed. Dette overholdt Adam i hans sønner, og fra generasjon til generasjon kom ned denne forpliktelse til omskjæring. Men i tiden til Abraham var det få omskårne på jorden, fordi avgudsdyrking hadde forøket seg på jorden. Hvorpå Gud fortalte Abraham fakta om omskjæring, og gjorde denne pakt, og sa: "Den sjel som ikke har hans legeme omskåret, vil jeg spre ham fra blant mitt folk for evig."

Disiplene skalv av frykt av disse ordene fra Jesus, for med voldsomhet i ånd han talte. Da sa Jesus: 'La frykt være for ham som ikke har omskåret hans forhud, for han er berøvet paradiset.' Og etter å ha sa dette, talte Jesus igjen, og sa: 'Ånden i mange er beredt i tjeneste til Gud, men legemet er svakt. Det menneske derfor som frykter Gud burde tenke på hva legemet er, og hvor det har dets opphav, og hvor det skal hen. Av jordens leire skapte Gud legemet, og inn i det pustet han livets pust [livsbetingelsene], med en innånding [inspirasjon] deri. Og derfor når legemet hindrer tjeneste til Gud, bør det foraktes som leire og tråkkes på, ettersom han som hater sin sjel i denne verden beholder den i evig liv.

'Hva legemet nå er, er begjær manifestert - at det er en hard fiende av alt godt: for det alene begjærer synd.

'Skal da menneske for å tilfredsstille en av hans fiender la være å behage Gud, hans skaper? Betrakt dere dette. Alle helgener og profeter var fiender av deres legeme i Guds

tjeneste: derfor lett og med glede gikk de til deres død, for ikke å overtre Guds lover som gitt av Moses hans tjener og dra og tjene de falske og løgnaktige guder.

‘Husk Elias, som flyktet gjennom ørkenområder av fjellene, spiste bare gress, kledd i geiteskinn. Ah, hvor mange dager han spiste ikke! Ah, hvor mye kulde som han holdt ut! Ah, hvor mye regn gjennombløtte ham, og [dette] for perioden av sju år, hvori holdt ut den voldsomme forfølgelsen av den urene Jezebel!

‘Husk Elisa, som åt byggbrød, og bar den groveste drakt. Sannelig sier jeg til dere at de, som ikke fryktet å forakte legemet, var fryktet med stor skrekk av kongen og fyrster. Dette burde rekke om forakt av legemet, O menneske. Men om dere vil stirre på graver, vet dere hva legemet er.’

24. Kjente eksempler hvordan en burde flykte fra festmåltider og festligheter.

Etter å ha sagt dette, gråt Jesus, og sa: ‘Elendighet til dem som er tjenere av deres legeme, for de er sikre på ikke å ha noe godt i det neste livet, men bare pinsel for deres synder. Jeg forteller dere at det var en rik fråtser som ikke brydde seg noe om annet enn fråtsing, og derfor holdt hver dag en glimrende fest. Det stod ved hans port en fattig mann ved navn Lazarus, som var full av sår, som gladelig ville ha smulene som falt fra fråtserens bord. Men ingen gav dem til ham; nei, alle spottet ham. Bare hundene hadde medlidenhet med ham, for de slikket hans sår. Det skjedde at den fattige mannen døde, og englene bar ham til armene av Abraham vår far. Den rike mannen døde også, og djevlene bar ham til armene av Satan; hvorpå, gjennomgikk de største pinsler, han løftet opp hans øyne og fra fjernt så Lazarus i Abrahams arme. Da ropte den rike mannen: “O far Abraham, ha nåde med meg, og send Lazarus, som på hans finger kan bringe meg en dråpe av vann til å avkjøle min tunge, som er i pine i denne flamme.”

‘Abraham svarte: “Sønn, husk at du fikk dine goder i det andre livet og Lazarus hans dårlige; hvorpå nå du er i pinsel, og Lazarus i trøst.”

‘Den rike mannen skrek ut igjen, og sa: “O far Abraham, i mitt hus det er tre av mine brødre. Send derfor Lazarus for å kunngjøre til dem hvor mye jeg lider, slik at de kan angre seg og ikke komme hit.”

‘Abraham svarte: “De har Moses og profetene, la dem høre dem.”

‘Den rike mannen svarte: “Nei, far Abraham; men om en død oppstår vil de tro.”

‘Abraham svarte: “Den som ikke tror på Moses og profetene vil ikke tro selv om de døde skulle oppstå.”

‘Se da om ikke de fattige er velsignet,’ Jesus sa, ‘som har tålmodighet, og bare ønsker alt som er nødvendig, og hater legemet. O ulykkelig de, som bærer andre til graven, for å gi deres legeme som mat for marker, og ikke forstår sannheten. Så fjernt fra det at de lever her som udødelig, for de bygger store hus og anskaffer store inntekter og lever i stolthet.’

25. Hvordan en burde forakte legemet, og hvordan en burde leve i verden.

Da sa han da som skrev: ‘O mester, sanne er din ord, og derfor har vi forlatt alt for å følge deg. Fortell oss, da, hvordan vi bør hate vårt legeme; for å drepe seg selv er ikke lovlig, og levende må vi gi det dets levebrød.’

Jesus svarte: ‘Hold ditt legeme som en hest, og du lever trygt. For til en hest er mat gitt av mål, og arbeid uten mål, og tøylenes anbringes ham slik at han går på din vilje, han er

bundet slik at han ikke ergrer noen, han er holdt i et enkelt sted, og slått når han er ikke lydig: slik gjør du, da, O Barnabas, og du lever alltid med Gud.

‘Og bli ikke fornærmet av mine ord, for David profeten gjorde den samme ting, som han innrømmet, og sa: “Jeg som en hest foran deg: og er alltid ved deg.”

‘Nå fortell meg, hvem er fattigst han som er tilfreds med lite, eller han som begjærer mye? Sannelig sier jeg dere, at om verden hadde et sunt sinn ville ikke noen samle seg noe som helst for seg selv, men alt var felles. Men i dette vises dens galskap, at jo mer en samler jo mer en begjærer. Og så mye den enn samler, for legemets hvile hos andre gjør at det samler det samme. La derfor en enkel kappe rekke for dere, kast borte deres pung, ikke bær noen sekk, ingen sandaler på deres føtter; og tro ikke, og si: “Hva skjer med oss?” men ha tanke å gjøre Guds vilje, og han forsyner deres behov, slik at ingenting skal mangles dere.

‘Sannelig jeg sier jeg dere, at å samle mye i dette livet gir sikkert vitne på ikke å ha noe å motta i det neste. For han som har Jerusalem som sitt eget land bygger ikke hus i Samaria, for at det er fiendskap mellom disse byer. Forstå dere?’

‘Ja, svarte disiplene.

26. Hvordan en bør elske Gud. Og dette kapittelet inneholder den vidunderlige ordstriden mellom Abraham og hans far.

Da sa Jesus: ‘Det var en mann på en reise som, mens han spaserte, oppdaget en skatt i en åker som skulle selges for fem stykker penger. Straks mannen, da han visste dette, solgte hans kappe for å kjøpe denne åker. Er det troverdig?’

Disiplene svarte: ‘Han som ikke tror dette er gal.’

Derpå Jesus sa: ‘Dere vil bli gale om dere ikke gir deres sanser til Gud for å kjøpe deres sjel, hvori bor kjærlighetens skatt; for kjærlighet er en skatt enestående. For han som elsker Gud har Gud for seg selv; og den som har Gud har alt.’

Peter svarte: ‘O mester, hvordan bør en elske Gud med sann kjærlighet? Fortell du oss.’

Jesus svarte: “Sannelig sier jeg dere at han som ikke skal hate hans far og hans mor, og hans eget liv, og barn og kone for Guds kjærlighet, at slik en er ikke verdig å bli elsket av Gud.’

Peter svarte: ‘O mester, det er skrevet i loven fra Gud i boka av Moses: “Ære din far, slik at du kan leve lenge på jorden.” Og videre sa han: “Forbannet er sønnen som ikke adlyder hans far og hans mor”; derfor kommanderte Gud at en slik en ulydig sønn skal ved folkets vrede steines foran byporten. Og nå befaler du oss å hate far og mor?’

Jesus svarte: ‘Hvert ord fra meg er sant, fordi de er ikke mine, men sendt av Gud, som har sent meg til Israels hus. Derfor sier jeg dere at alt dere eier har Gud gitt dere: og så, hva er mest kostbart, presangen eller giveren? Når din far og din mor sammen med allverdens ting er en hindring for deg i Guds tjeneste, forlat dem som fiender. Sa ikke Gud til Abraham: “Dra bort fra din fars hus og din slekt, og kom og bo i landet som jeg gir til deg og ditt avkom?” Og hvorfor sa Gud dette, bare fordi far til Abraham laget avbilder, som laget og tilba falske guder? Derfor var det fiendskap mellom dem, for så vidt som at faren ønsket å brenne hans sønn.’

Peter svarte: ‘Sanne er dine ord; derfor ber jeg deg forteller oss hvordan Abraham spottet hans far.’

Jesus svarte: ‘Abraham var sju år gammel da han begynte å søke Gud. Så en dag sa han til sin far: “Hva skapte menneske?”’

‘Den tåpelige faren svarte: “Menneske; for jeg gjorde deg, og min far gjorde meg.”’

‘Abraham svarte: “Far det er ikke slik; for jeg har hørt en gammel mann gråte og si: ‘O min Gud, hvorfor har du ikke skjenket meg barn?’”’

‘Hans far svarte: “Det er sant, min sønn, at Gud hjelper menneske til å lage menneske, men han legger sine hender ikke dertil; det er bare nødvendig at menneske kommer og ber til Gud og gi ham lam og sauer, og hans Gud vil hjelpe ham.”’

‘Abraham svarte: “Hvor mange guder er der, far?”’

‘Den gamle mannen svarte: “De er uendelige i antall, min sønn.”’

‘Da sa Abraham: “O far, hva skal jeg gjør om jeg tjener en gud og en annen ønsker meg ondt siden jeg tjener ham ikke? Uansett vil det bli strid mellom dem, og så oppstår krig blant gudene. Men om hvis guden som ville meg ondt slår i hjel min egen gud, hva skal jeg gjøre? Det er sikkert at han slår meg i hjel også.”’

‘Den gamle mannen, lo, og svarte: “O sønn, ha ikke noe frykt, for ingen gud kriger med en annen gud; nei, i det store tempelet er det tusen guder med den store guden Baal; og jeg er nå nesten sytti år gammel, og enda har jeg aldri sett den gud har slått en annen gud. Og ganske sikkert tjener ikke alle menn en gud, men en mann en, og en annen en annen.”’

‘Abraham svarte: “Så, da, har de fred med hverandre?”’

‘Hans far sa: “De har.”’

‘Da sa Abraham: “O far, hvordan ser gudene ut?”’

‘Den gamle mannen svarte: “Tosk, hver dag jeg lager en gud, som jeg selger til andre for å kjøpe brød, og du vet ikke hvordan gudene ser ut!” Og i samme stund gjorde han et idol (gudebilde). “Dette,” sa han, “er av palmetre, den er av oliven, den lille er av elfenben: se hvor fin den er! Synes det ikke som om den er levende? Ganske sikkert mangler det kun pust!”’

‘Abraham svarte: “Og så, far, er gudene uten pust? Hvordan gir de da pust? Og er uten liv, hvordan gir de liv? Det er sikkert, far, at disse ikke er Gud.”’

‘Den gamle mannen ble vred av disse ord, og sa: “Hvis du var av alder til å forstå, ville jeg knuse hodet ditt med denne øksen: Men vær rolig, fordi du ikke har forståelse!”’

‘Abraham svarte: “Far, hvis gudene hjelper til å skape menneske, hvordan kan det ha seg at mennesker gjør gudene? Og hvis gudene er laget av tre, er det en stor synd å brenne tre. Men fortell meg, far, hvordan er det da, at du som har laget så mange guder, at gudene ikke har hjulpet deg å lage så mange barn at du ble den mektigste mannen i verden?”’

‘Faren var ute av seg, å høre at hans sønn snakket slik; sønnen fortsatte: “Far, var verden en stund uten mennesker?”’

‘“Ja,” svarte den gamle mannen, “og hvorfor?”’

‘“Fordi,” sa Abraham, “jeg ville like å vite hvem laget den første Gud.”’

‘“Nå dra ut av mitt hus!” sa den gamle mannen, “og la meg lage denne guden kvikt, og si ikke noen ord til meg; for, når du er sulten begjærer du brød og ikke ord.”’

‘Abraham sa: “En fin gud, sant, som du skjærer ham som du vil, og han forsvarer seg ikke!”’

‘Da ble den gamle sint, og sa: “Hele verden sier at den er en gud, og du, gale gutt, sier at det er ikke slik. Ved mine guder, om du var en mann ville jeg drepe deg!” Og etter å ha sagt dette, gav han slag og spark til Abraham, og jaget ham fra huset.’

27. I dette kapittelet vises det tydelig hvor upassende er latter hos menn: også klokskapen til Abraham.

Disiplene lo over galskapen til den gamle mannen, og ble forbløffet over klokskapen til Abraham. Men Jesus irettesatte dem, og sa: ‘Dere har glemt ordene til profeten, som sa: “Latter i dag er bud om gråt som kommer,” og videre, “Du skal ikke dra dit der er latter, men sitte hvor de gråter, fordi dette livet svinner hen i elendighet.”’ Da sa Jesus: ‘I tiden av Moses, vet dere ikke at for å le og spotte andre Gud skapte mange menn om til avskyelige dyr i Egypt? Pass på at dere ikke ler av noen som helst, for dere vil sikkert gråte (over det).’

Disiplene svarte: ‘Vi lo over galskapen til den gamle mannen.’

Da sa Jesus: ‘Sannelig sier jeg dere, hver like elsker hans like, og deri finnes glede. Derfor om dere ikke var gale ville dere ikke le av galskap.’

De svarte: ‘Min Gud ha nåde med oss.’

Jesus sa: ‘Slik er det.’

Da sa Philip: ‘O mester, hva skjedde da Abrahams far ønsket å brenne hans sønn?’

Jesus svarte: ‘En dag, Abraham var kommet til alderen av tolv år, sa hans far til ham: “I morgen er festivalen til alle gudene, dra til det store tempelet og bær en presang til min gud, store Baal. Og du skal velge deg en gud, for du er kommet i alder til å ha en gud.”’

‘Abraham svarte med list: “Med glede, O min far.” Og så tidlig dro de om morgenen før alle andre til tempelet. Men Abraham bar under hans kjortel en gjemt øks. Hvorpå, etter å ha gått inn i inn i tempelet, ettersom folkemengden økte, gjemte Abraham seg bak et gudebilde i en mørk del av tempelet. Hans far, da han dro, trodde at Abraham dro hjem før ham, derfor ble han ikke værende og lete etter ham.

28.

‘Da alle hadde dradd fra tempelet, stengte prestene tempelet og gikk. Da tok Abraham øksen og kuttet av føttene på alle gudebilder, unntatt den store guden Baal. På dens føtter plasserte han øksen, blant ruinene som statuene laget, for de, var gamle og bestod av flere deler, falt i stykker. Deretter, da Abraham, kom frem fra tempelet, ble sett av visse menn, som mistenkte ham for å stjele noe fra tempelet. Så de holdt fast på ham, og ankommet til tempelet, når de så at deres guder var slått i stykker, de gråt ut med jamring: “Kom kvikt, O menn, og la oss slå i hjel ham som har ihjelslått våre guder!” Der kom sammen rundt ti tusen menn, med prestene, og utspurte Abraham hvorfor han hadde ødelagt deres guder.

Abraham svarte: “Dere er tåpelige! Skal da en mann slå i hjel Gud? Det er den store Guden som har slått dem i hjel. Se dere ikke øksen som han har nær hans føtter? Sikkert er det at han ønsker ingen kolleger.”

‘Da ankom far til Abraham, som, oppmerksom på de mange samtaler med Abraham mot deres guder, og gjenkjenner øksen som Abraham hadde slått i stykker gudebildene, ropte ut: “Det har vært denne forræderen av min sønn, som har ihjelslått våre guder! for denne øksen er min.” Og han fortalte til dem alt som hadde hendt mellom ham og hans sønn.

‘Deretter samlet mennene en stor mengde trevirke, og etter å ha bundet Abrahams hender og føtter la ham på trevirke, og satte fyr på.

‘Se! Gud, gjennom hans engel, kommanderte at ilden ikke skulle brenne Abraham hans tjener. Brannen flammert opp med stort raseri, og brant rundt to tusen menn av de som hadde dømt Abraham til døden. Abraham fant seg sannelig fri, ble båret av engelen fra Gud til nær huset til hans far, uten å se hvem som bar ham; og slik unnslopp Abraham døden.’

29.

Da sa Philip: ‘Stor er nåden til Gud på den som elsker ham. Fortell oss, O mester, hvordan Abraham kom til kunnskapen om Gud.’

Jesus svarte: ‘Etter å ha ankommet nær ved huset til hans far, fryktet Abraham å gå inn i huset; så han flyttet seg et stykke fra huset og satt under et palmetre, derfor holdt han seg for seg selv, og sa: “Det må være en Gud som har liv og kraft mer enn menneske, siden han gjorde menneske, og menneske uten Gud kan ikke gjøre menneske.” Derpå, så han rundt på stjernene, månen, og sola, og tenkte at de måtte være Gud. Men etter å betrakte deres vekslende bevegelser, sa han: “Det må være slik at Gud beveges ikke, og at skyer gjemmer ham ikke; ellers ville mennesker bli til intet.” Hvorpå, han forble slik i uvisshet, og hørte seg kalt ved navn, “Abraham!” Og så, vendte seg rundt og ikke så noen som helst på noen side, han sa: “Jeg har sikkert hørt meg kalt ved navn, ‘ABRAHAM.’ “ Derpå, to ganger til på samme måte hørte han seg kalt ved navn, “Abraham!”

‘Han svarte: “Hva kaller meg?”

‘Da hørte han at det sa: “Jeg er engelen fra Gud, Gabriel.”

‘Dermed ble Abraham fylt med frykt; men engelen trøstet ham, og sa: “Frykt ikke, Abraham, for du er en venn av Gud; derfor, da du knuste i stykker gudene av menn, ble du valgt av engelenes og profetenes Gud; slik at du er skrevet inn i livets bok.”

‘Da sa Abraham: “Hva bør jeg gjøre, for å tjene engelenes og hellige profeters Gud?”

‘Engelen svarte: “Dra til den kilde og vask deg, for Gud vil tale med deg.”

‘Abraham svarte: “Nå, hvordan bør jeg vaske meg?”

‘Da viste engelen seg til på ham som en vakker ungdom, og vasket seg i kilden: “Gjør du etter tur likeså, O Abraham.” Da Abraham hadde vasket seg, sa engelen: “Stig opp på det fjellet, for Gud vil tale til deg der.”

‘Han steg opp fjellet som engelen som hadde sagt til Abraham, og etter å ha satt seg ned på kne, sa han til seg selv: “Når vil Gud til englene tale til meg?”

‘Han hørte seg kalle med en mild stemme: “Abraham!”

‘Abraham svarte ham: “Hvem kaller meg?”

‘Stemmen svarte: “Jeg er din Gud, O Abraham.”

‘Abraham, fylt med frykt, bøyde hans ansikt til jorden, og sa: “Hvordan skal din tjener lytte til Deg, som er støv og aske!”

‘Da sa Gud: “Frykt ikke, men stig opp, for jeg valgt deg til min tjener, og jeg vil velsigne deg og gjøre deg til et stort folk. Dra derfor du bort fra huset til din far og din slekt, og kom og bo i landet som jeg gir til deg og til ditt avkom.”

‘Abraham svarte: “Alt vil jeg gjøre, Herre; men vakt meg slik at ingen annen gud gjør meg skade.”

‘Da talte Gud, og sa: “Jeg er Gud alene, og det er ingen annen Gud enn meg. Jeg slår ned, og lager hel; jeg slår i hjel, og gir liv; jeg leder ned til helvete, og jeg bringer ut derifra,

og ingen kan befri seg selv ut av min hender.” Da gav Gud ham pakten om omskjæring; og slik kjente vår far Abraham Gud.’

Og etter å ha sagt dette, Jesus løftet opp hans hender, og sa: ‘Til deg er ære og storhet, O Gud. Slik er det!’

30.

Jesus drog til Jerusalem, nær til Senofegia (= sakrament hus), en fest for nasjonen. SkrIVERne og fariseerne oppfattet dette, tok råd for å fange ham i hans samtaler.

Hvorpå, der kom til ham en lovkyndig, og sa: ‘Mester, hva må jeg gjøre for å få evig liv?’

Jesus svarte: ‘Hvordan er det skrevet i loven?’

Den med dårlig humør svarte, og sa: ‘Elske Herren din Gud, og din nabo. Du skal elske din Gud framfor alle ting, med hele ditt hjerte og ditt sinn, og din nabo som deg selv.’

Jesus svarte: ‘Du har svart godt: derfor dra og gjør du slik, sier jeg, og du skal ha evig liv.’

Han sa til ham: ‘Og hvem er min nabo?’

Jesus svarte, løftet hans øyne: ‘En mann drog fra Jerusalem og gikk inn i Jeriko, en gjenoppbygd by under en forbannelse. Denne mannen ble på veien grepet av røvere, såret og avkledd; hvorpå de dro, og forlot ham halvt død. Ved tilfældighet passerte en prest stedet, og han så den sårede mannen, passerte uten å hilse ham. På samme måte passerte en levitt, uten å si et ord. Ved tilfældighet passerte en samaritan, som så den sårede mannen, ble fylt av medlidenhet, og steg ned fra hans hest, og tok den sårede mannen og vasket hans sår med vin, og salvet dem med salve, og forbant hans sår for ham og trøstet ham, han satte ham på hans egen hest. Hvoretter, ankom om kvelden til vertshuset, han gav ham i vertens omsorg. Og da han steg opp den følgende dag, sa han: “Ta vare på denne mann, og jeg betaler deg alt.” Og overrakte fire gull stykker for den syke mannen til verten, han sa: “Vær med godt mot, for jeg skal raskt returnere og lede deg til mitt eget hjem.” ’

‘Fortell meg,’ Jesus sa, ‘hvem av disse var naboen?’

Den lovkyndige svarte: ‘Han som vist nåde.’

Da sa Jesus: ‘Du har svarte riktig; dra derfor bort og gjør du likeså.’

Den lovkyndige dro bort i forvirring.

31.

Da nærmet seg prestene Jesus, og sa: ‘Mester, er det lovlig å gi skatt til Cæsar?’ Jesus snudde seg til Judas, og sa: ‘Har du noen penger?’ Og tok en mynt i hans hånd, Jesus vendte seg til prestene, og sa til dem: ‘Denne mynten har et bilde: fortell meg, hvis avbilde er det?’

De svarte: ‘Cæsars.’

‘Gi derfor,’ Jesus sa, ‘det som tilhører Cæsars til Cæsar, og det som er Guds gi det til Gud.’

De dro bort i forvirring.

Og se der kom nær en romersk kommandant (centurion), og sa: “Herre, min sønn er syk; ha nåde på min gamle alder!”

Jesus svarte: ‘Herre Gud av Israel har nåde med deg!’

Mannen begynte å gå; og Jesus sa: 'Vent på meg, for jeg vil komme til ditt hus, og be for din sønn.'

Kommandanten svarte: 'Herre, jeg er ikke verdig at du, en profet av Gud, skulle komme til mitt hus, tilstrekkelig for meg er de ord som du har sagt for å lege min sønn; for deg har Gud gjort Herre over enhver sykdom, slik hans engel sa til meg i min søvn.'

Da undret Jesus seg stort, og vendte seg til folkemengden, han sa: 'Se denne fremmede, for han har mer tro enn alle jeg har funnet i Israel.' Og snudde seg til kommandanten, 'Dra i fred, fordi Gud, for den store tro som Han har gitt deg, har gitt helse til din sønn.'

Kommandanten dro hans vei, og på veien møtte han hans tjenere, som kunngjorde til ham hvordan hans sønn ble helbredet.

Mannen svarte: 'Hvilken time forlot feberen ham?'

De sa: 'I går, den sjette time, forlot heten ham.'

Mannen visste da når Jesus sa: 'Herre Gud av Israel ha nåde med deg,' mottok hans sønn hans helse. Derpå trodde mannen på vår Gud, og etter å ha gått inn i hans hus, slo han i stykker alle hans egne guder, og sa: 'Det er bare Israels Gud, det sanne og levende Gud.' Derfor sa han: 'Ingen eter av mitt brød som ikke tilber Israels Gud.'

32.

Et lovkyndig ba Jesus til kveldsmat, for å friste ham. Jesus kom dit med sine disipler, og mange skrivere, ventet på ham i huset for å friste ham,. Hvorpå, disiplene satte seg til bords uten å vaske deres hender. SkrIVERne kalte på Jesus, og sa: 'Hvorfor overholder ikke dine disipler tradisjonene til våre gamle, og vasker deres hender før de spiser brød?'

Jesus svarte: 'Og jeg spør dere, av hvilken grunn har dere opphevet Guds lover for å overholde deres tradisjoner? Dere sier til sønnene av fattige fedre: "Ofre og avlegge løfter til tempelet." Og de avlegger løfter av det lille hvorved de burde forsørge deres fedre. Og når deres fedre ønsker å ta penger, roper sønnene ut: "Dette er penger viet til Gud"; hvorpå fedrene lider. O falske skrivere, hyklere, trenger Gud bruke disse pengene? Ganske sikkert ikke, for Gud spiser ikke, som han sa ved hans tjener profeten David: "Skal jeg da ete legemet av okser og drikker blod av sau? Gi til meg offer av ros, og gi til meg dine løfter; for om jeg blir sulten vil jeg ikke spørre noen fra dere, se at alle ting er i mine hender, og overfloden i paradiset er med meg." Hyklere! dere gjør dette for å fylle deres pung, og derfor dere sørger for tiende og mynt. Å elendige! for andre dere viser den mest klare vei, som selv dere ikke går.

'Dere skrivere og lovkyndige legger på andres skuldre vekter av uutholdelig vekt, men dere selv i mens er ikke villig å flytte dem med en av deres fingre.

'Sannelig sier jeg dere, at ethvert onde har kommet til verden under påskudd av de eldste. Fortell meg, hvem fikk avgudsdyrking til å komme inn i verden, om ikke praksisen til de eldste? For det var en konge som umåtelig elsket sin far, hvis navn var Baal. Hvorpå, når faren døde, hans sønn for sin egen trøst, fikk laget en statue av hans far, og satte den opp på markedet av byen. Og han gjorde en bestemmelse at enhver som nærmet seg denne statuen innenfor avstand av sju og en halv meter (femten cubit) skulle være trygg, og ingen kunne gjøre ham noe skade. Derfor illgjerningsmenn, på grunn av fordelene de fikk fra den, begynte å ofre til statuen roser og blomster, og innen en kort tid forandret ofringen seg til penger og mat, for så vidt som de kalte den gud, for å ære den. En skikk ble endret til en lov, idet statuen av Baal utbredte seg gjennom hele verden; og hvor mye enn Gud sørget over dette ved profeten Jesaja, og sa: "Virkelig har dette folket tilbedt meg forgjeves, for de opphevet min lov som gitt til dem ved min tjener Moses, og følger tradisjonene av deres eldste."

‘Sannelig sier jeg dere, at å spise brød med urene hender besmitte ikke et menneske, fordi det som har gått inn i menneske besmitte ikke menneske, men det som kommer ut av menneske besmitte menneske.’

Derpå sa en av skriverne: ‘Om jeg eter svinekjøtt, eller annet urent kjøtt, vil det ikke besmitte min samvittighet?’

Jesus svarte: ‘Ulydighet går ikke inn i i mannen, men kommer ut av mannen, fra hans hjerte; og derfor vil han bli besmittet når han eter forbudt mat.’

Da sa en av lovkyndige: ‘Mester, du har talt mye mot avgudsdyrking som om folket av Israel har avguder, så har du vært urettferdig mot oss.’

Jesus: ‘Jeg vet godt at i Israel i dag er det ingen statuer av tre; men det er statuer av legeme.’

Da svarte alle skrivere i sinne: ‘Og så er vi avgudsdyrkere?’

Jesus svarte: ”Sannelig sier jeg dere, loven sa ikke “Du skal tilbe,” men “Du skal elsker Herren din Gud med all din sjel, og med all din hjerte, og med all ditt sinn.” Er dette sant?’ Jesus sa.

‘Det er sant’ svarte hver en.

33.

Da sa Jesus: ‘Sannelig alt hva en mann elsker, for hva han glemmer alt annet enn dette, er hans gud. Og derfor har horebukken som hans avbilde horen, fråtseren og drankeren har som avbilde hans eget legeme, og den griske har for sitt avbilde sølv og gull, og slik også hver eneste synder.’

Da sa han som hadde invitert ham: ‘Mester, hva er den største synd?’

Jesus svarte: ‘Hva er den største ødeleggelse av et hus?’

Hver en ble stille, da Jesus med hans finger pekte på fundamentet, og sa: ‘Om fundamentet gir etter, faller straks huset i ruin, slik at det er nødvendig å bygge det opp på nytt: men om enhver annen del gir etter kan det bli reparert. Derfor sier jeg da til dere, avgudsdyrking er den største synd, fordi det fratar et menneske helt tro, og følgelig av Gud; slik at han ikke har noen åndelig hengivenhet. Men enhver annen synd gir menneske håp om å få nåde: og derfor sier jeg at avgudsdyrking er den største synd.’

Alle ble stått av forbauselse over Jesu tale, for de forstod at det ikke på noe vis kunne angripes.

Da fortsatte Jesus: ‘Husk hva Gud sa og hva Moses og Joshua skrev i loven, og dere ser hvor alvorlig denne synden er. Gud sa, talte til Israel: “Du skal ikke lage deg noe avbilde av ting som er i himmelen eller av ting som er under himmelen, eller ikke skal du lage deg av de ting som er over jorden, eller av de som er under jorden; eller av de som er over vannet, eller av de som er under vannet. For jeg er din Gud, sterk og sjalu, som tar hevn for denne synd på fedrene og på deres barn selv opp til fjerde generasjon.” Husk hvordan, da vårt folk laget kalven, og da de hadde tilbedt den, tok ved befaling fra Gud Joshua og stammen av Levi sverdet og drepte av dem ett hundre og tjue tusen av de som ikke krevde nåde fra Gud. Å, forferdelig dom av Gud på avgudsdyrkere!’

34.

Der stod foran døren en som hadde hans høyre hånd innskrumpet på en slik måte at han ikke kunne bruke den. Hvorpå Jesus, hadde løfter opp sitt hjerte til Gud, ba, og sa: 'Slik at dere vet at mine ord er sanne, sier jeg, "I Guds navn, mann, strekk ut din veike hånd!" ' Han strakk den ut hel, som om det aldri hadde vært noe som helst sykt med den.

Da med gudsfrykt begynte de å spise. Og etter å ha spist noe, Jesus igjen snakket: 'Sannelig sier jeg dere, at det er bedre å brenne en by enn å tillate der en ond skikk. På grunn av slikt er Guds vrede med fyrster og konger på jorden, til hvem Gud har gitt sverdet for å ødelegge lastefullhet.'

Etterpå sa Jesus: 'Når du er invitert, husk ikke å sette deg på det høyeste stedet, slik at når en som er enda større venn av verten kommer, at verten ikke sier til deg: "Stå opp og sitt lengre ned!" som er en skam til deg. Men gå og sitt på det laveste sted, slik at han som har bedt deg kommer og sier: "Står opp, venn, og kom og sitt her, ovenfor!" For da får du stor ære: for hver en som opphøyer seg skal bli ydmyket, og han som ydmyker seg skal bli opphøyet.

'Sannelig sier jeg dere, som Satan ikke ble fordømt for annen synd enn for hans stolthet. Selv sa profeten Jesaja, som bebreidet ham med disse ord: "Hvordan kunne du falle fra himmelen, O Lucifer, som var den skjønneste av englene, og skinte som daggryet: sant til jorden falt din stolthet!"

'Sannelig sier jeg dere, dersom en mann kjente hans elendighet, han ville gråte konstant her på jorden og bekjenne seg som den mest foraktelige, hinsides hver annen ting. For av ingen annen årsak gråt den først mann med hans kone i hundre år uten stopp, krevde Guds nåde. For de visste sikkert hvorhen de falt grunnet deres stolthet.'

Og etter å ha sagt dette, Jesus gav takk; og den dag ble det offentliggjort gjennom Jerusalem hvilke store ting Jesus hadde sagt, og hvilke mirakelet han utførte, idet folket gav takk til Gud og velsignet hans hellig navn.

Men skriverne og prestene, forstod at han talte mot tradisjonene til de eldste, var vekket til større hat. Og som Farao de herdet deres hjerter: slik at de søkte anledning til å slå ham i hjel, men fant ingen.

35.

Jesus dro fra Jerusalem, og dro til ørkenen på andre siden av Jordan: og hans disipler som satt rundt ham sa til Jesus: 'O mester, fortell oss hvordan Satan falt ved stolthet, for vi har forstått at han falt av ulydighet, og fordi han alltid fristet menneske til å gjøre ondt.'

Jesus svarte: 'Gud skapte en masse av jord, og lot den være i tjuefem tusen år uten å gjøre noe annet; Satan som på en måte var prest og overhode av englene, ved den store forståelsen som han hadde, visste at Gud på denne massen av jord skulle motta ett hundre og førti og fire tusen gitt merket av profeti, og budbringeren til Gud, sjelen av budbringeren han hadde skapt seksti tusen år før noe annet. Derfor var han indignert, han opphisset englene, og sa: "Se dere, en dag vil Gud at denne jord blir aktet av oss. Derfor tenk på at vi er ånd, og derfor er det ikke passende å gjøre slik."

'Mange derfor forlot Gud. Hvorpå Gud sa, en dag når alle englene var samlet: "La hver en som holder meg for hans Herre straks gjør ærbødig hilsen til denne jord."

De som elsket Gud bøyde seg, men Satan, med dem som var av hans mentalitet, sa: "O Herre, vi er ånd, og derfor er det ikke rettferdig at vi gjør ærbødig hilsen til denne leirklump." Etter å ha sagt dette, Satan ble avskyelig og fikk et skremmende utseende og hans

tilhengere ble heslige; på grunn av deres opprør tok Gud bort fra dem skjønnheten som han hadde iført dem ved skapelsen. Hvorved de hellige englene, når, de løftet deres hoder, så hvilket forferdelig et uhyre Satan hadde blitt, og hans tilhengere, kastet seg med deres ansikt ned til jorden i frykt.

Da sa Satan: "O Herre, du har urettferdig gjort meg avskyelig, men jeg er tilfreds derved, fordi jeg ønsker å oppheve alt det du gjør. Og de andre djevlene sa: "Kall ham ikke Herre, O Lucifer, for du er Herre."

Da sa Gud til tilhengerne av Satan: "Angre dere, og anerkjenne meg som Gud, deres skaper."

De svarte: "Vi angre for å ha vist deg noen ærbødighet, for du er ikke rettferdig; men Satan er rettferdig og uskyldig, og han er vår Herre."

Da sa Gud: "Dra fra meg, O dere forbannede, for jeg har ingen nåde med dere."

'Og ved hans avreise spyttet Satan på den masse av jord, og dette spytt engelen Gabriel løftet opp med noe jord, slik at derfor har nå menneske navle på hans mage.'

36.

Disiplene stod i stor forbauselse over opprøret til englene.

Da sa Jesus: 'Sannelig sier jeg dere, at han som ikke ber, er mer ond enn Satan, og skal lide større pinsler. Fordi Satan hadde, før hans fall, ingen eksempel på frykt, eller at Gud hadde så mye som sendt ham noen profet for å invitere ham til anger: men menneske - nå som alle profetene har kommet unntatt budbringeren fra Gud som skal komme etter meg, fordi slik vil Gud det, og slik at jeg forbereder hans vei - og menneske, sier jeg, skjønt han har uendelige eksempler på Guds rettferdighet, lever uforsiktig uten noen frykt, som om det ikke var noen Gud. Om slike snakket profeten David: "Narren sier i hans hjerte, det er ikke noen Gud. Derfor er de korrupte og blir avskyelige, uten at en av dem gjør godt."

'Be uavbrutt, O mine disipler, slik at dere mottar. For han som søker finner, og han som banker på til Ham blir det åpnet, og han som spør mottar. Og i deres bønn se ikke til mye å tale, for Gud ser inn i hjertet; som han sa gjennom Solomon: "O min tjener, gi meg ditt hjerte." Sannelig sier jeg dere, slik Gud lever, hyklerne ber mange bønner i hver del av byen for å bli sett og avholdt som helgener av folkemengden: men deres hjerte er fullt av ondskap, og derfor mener de ikke hva de spør om. Det er nødvendig at du mener din bønn om du vil at Gud skal motta den. Fortell meg nå: hvem ville dra for å tale med den romerske guvernøren eller til Herodes, unntatt han som først har bestemt seg om hvem han skal til, og hva skal han si? Absolutt ingen. Og når menneske gjør slik for å tale med menneske, hva bør ikke menneske gjøre når han taler med Gud, og be ham om nåde for hans synder, og takke ham for alt hva han har gitt ham?

'Sannelig sier jeg dere, det sannelig få som ber sanne bønner, og derfor har Satan makt over dem, fordi Gud ønsker ikke de som ærer ham med deres lepper: dem som i tempelet ber (med) deres lepper om nåde, og deres hjerte roper ut etter rettferdighet. Slik sa han til Jesaja profeten: "Ta bort disse folk som er irriterende for meg, fordi med deres lepper de ærer meg, men deres hjerter er fjernt fra meg." Sannelig sier jeg dere, at han som ber uten omtanke spotter Gud.

'Nå hvem ville dra for å tale til Herodes med hans rygg mot ham, og foran ham tale vel om Pilatus guvernøren, som han hater til døde? Ganske sikkert ingen. Desto intet mindre gjør den som går for å be uten å forberede seg. Han snur ryggen til Gud og hans ansikt til Satan, og taler vel om ham. For i hans hjerte er kjærlighet til urettferdighet, hvorav han har ikke angret.

‘Om en, som såret deg, skal med hans lepper si til deg, “Tilgi meg,” og med hans hender slår deg, hvordan kan du tilgi ham? Skulle Gud da ha nåde med de som med deres lepper sier: “Herre, ha nåde med oss,” og med deres hjerte elsker misgjerninger og tenker opp ferske synder.’

37.

Disippel gråt av Jesu ord og tryglet ham, og sa: ‘Herre, lær oss å be.’

Jesus svarte: ”Tenk på hva dere ville gjøre om den romerske guvernøren grep dere for å drepe dere, og at det samme gjør dere når dere drar for å be. Og la deres ord være disse: “O Herre vår Gud, hellige ditt hellige navn, ditt kongerike komme i oss, din vilje skje alltid, slik det gjør i himmelen, slik gjør det også på jorden; gi oss brød hver dag, og tilgi oss våre synder, slik vi tilgir dem som synder mot oss, og la oss ikke falle for fristelser, men fri oss fra det onde, for du alene er vår Gud, til deg tilhører makt og ære for evig.’

38.

Da svarte John: ‘Mester, la oss vaske oss slik Gud kommanderte Moses.’

Jesus sa: ‘Tror dere at jeg er kommet for å ødelegge loven og profetene? Sannelig sier jeg dere, som Gud lever, er jeg ikke kommet for å ødelegge den, men heller overholde den. For hver profet har overholdt loven fra Gud og alt Gud ved de andre profetene har talt. Slik Gud lever, i hvis nærvær min sjel er i, ingen som bryter et minste av Guds bud kan være til Guds behag, men skal være minst i Guds kongerike, for han skal ikke ha noen del der av. Dessuten sier jeg dere, at en stavelse av Guds lov kan ikke bli brutt uten en alvorlig synd. Men jeg sier dere nemlig at det er nødvendig å oppfylle hva Gud sa til Jesaja profeten, med disse ord: “Vasker dere og vær ren, ta bort deres tanker fra mine øyne.”

‘Sannelig sier jeg dere, at alt vannet i havet kan ikke vasker ham som med hans hjerte elsker lastefullhet. Og dessuten sier jeg dere, at ingen ber bønn til Guds behag hvis han ikke er vasket, men vil tynge sin sjel med synd lik avgudsdyrking.

‘Tror meg, sant, at hvis en mann ber til Gud på rett måte, vil han motta alt at han spør etter. Husk Moses Guds tjener, ‘som med hans bønn tuktet Egypt, delte den Rødehavet, og der druknet Farao og hans hær. Husk Joshua, som stoppet solen i dens bane, Samuel, som slo med frykt den utallige hær av filistere, Elias, som fikk ild til å regne fra himmelen, Elisa reiste opp en død mann, og så mange andre hellige profeter, som ved bønn fikk alt de spurte om. Men disse menn søkte ikke deres eget anliggende, men søkt bare Gud og hans ære.’

39.

Da sa John: ‘Godt har du talt, O mester, men vi mangler å vite hvordan menneske syndet gjennom stolthet.’

Jesus svarte: ‘Når Gud hadde utvist Satan, og engelen Gabriel hadde rensket den massen av jord som Satan spyttet på, skapte Gud alt som lever, både dyrene som flyr og dem som går og svømmer, og han prydet verden med alt den har. En dag nærmet Satan seg portene til paradiset, og så hestene ete gress, han kunngjorde til dem at om den massen av jord skulle motta en sjel, ville det bli for dem tungt arbeid; og at det derfor var til deres fordel å trække det stykke jord på en slik måte at det ikke mer var godt for noe som helst. Hestene egget seg opp og voldsomt satte til å løpe over det stykke jord som lå blant liljer og roser. Hvorpå Gud gav ånd til dette urene stykke jord hvor lå spyttet til Satan, som Gabriel hadde tatt opp fra jorden; og gav liv til hunden, som bjeffende, fylte hestene med frykt, og de flyktet. Da gav

Gud hans sjel til mennesket, mens alle de hellige engler sang: "Velsignet er ditt hellige navn, O Gud vår Herre."

'Adam, sprang opp på hans føtter, så i luften en skrift som skinte som sola, som sa: "Der er bare en Gud, og Muhammed er budbringeren fra Gud." Hvorpå Adam åpnet hans munn og sa: "Jeg takker deg, O Herre min Gud, at du har nedlatet deg å skape meg; men fortell meg. Jeg ber deg, hva betyr budskapet av disse ord: "Muhammed er budbringeren fra Gud. Har det vært andre menn før meg?"

Da sa Gud: "Vær du velkommen, O min tjener Adam. Jeg forteller deg at du er den første mann som jeg skapte. Og han som du har sett (nevnt) er din sønn, som skal komme inn i verden mange år fra nå, og skal bli min budbringer, for hvem jeg har skapt alle ting; som skal gi lys til verden når han kommer; hvis sjel var satt i en himmelsk prakt seksti tusen år før jeg laget noe som helst."

'Adam bønnfalt Gud, og sa: "Herre, skjenke meg denne skrift på neglene av fingrene av mine hender." Da gav Gud til den første mann på hans tommelfinger denne skrift; på tommelfinger-neglen på den høyre hånden sa det: "Det er bare en Gud," og på tommelfinger-neglen på den venstre side sa det: "Muhammed er budbringeren fra Gud." Da med faderlig hengivenhet den første mann kysset disse ord, og gned sine øyne, og sa: "Velsignet er den dagen da du skal komme til verden."

'Ettersom mannen var alene, sa Gud: "Det ikke godt at han forblir alene." Hvorpå han lot ham sove, og tok et ribbein fra nær hans hjerte, fylte stedet med legeme. Av det ribbeinet gjorde Han Eva, og gav henne til Adam som hans kone. Han satte begge til herrer over Paradis, til dem Han sa: "Se jeg gir dere all mulig frukt å ete, unntatt eplene og kornet" hvorom han sa: "Pass på at på ingen vis dere eter av disse fruktene, for dere blir urene, idet at Jeg skal ikke tåle at dere forblir her, men skal kaste dere ut, og dere skal lide stor elendighet."

40.

'Da Satan fikk kunnskap om dette ble han gal av sinne. Og så nærmet han seg porten til paradiset, hvorved stod på vakt en skrekkelig slange, som hadde bein som en kamel, og klørne på hans føtter skar som en barberkniv på hver side. Til ham sa fienden: "Tillat meg å gå inn i paradiset."

Slangen svarte: "Og hvordan skal jeg tillate deg å gå inn, Gud har befalt meg å drive deg ut?"

'Satan svarte: "Du ser hvor mye Gud elsker deg, da han har satt deg på utsiden av paradiset for å beskytte en klump av leire, som er menneske. Men om du fører meg inn i paradiset vil jeg gjøre deg så forferdelig at alle skal flykte fra deg, og så på ditt behag skal du dra og bli."

Da sa slangen: "Og hvordan skal jeg sette deg innenfor?"

'Sa Satan. "Du er stor: åpne derfor din munn, og jeg går inn i din mage, og så gå du inn i paradiset og plassere meg nær til de to klumpene av leire som nylig går på jorden."

'Da gjorde slangen det, og plasserte Satan nær til Eva, for Adam, hennes mann, sov. Satan viste seg for kvinnen lik en vakker engel, og sa til henne: "Hvorfor eter dere ikke av disse eplene og av korn?"

'Eva svarte: "Vår Gud har sagt til oss at om vi eter derav blir vi urene, og derfor vil han fordrive oss fra paradiset."

'Satan svarte: "Han sa ikke sannheten. Du må forstå at denne Gud er ond og misunnelig, og derfor tåler han ingen like, men holder hver en som slave. Og slik har han følgelig talt til dere, slik at dere ikke blir lik ham. Men hvis du og din følgesvenn følger mitt

råd, skal dere ete av disse fruktene som av de andre, og dere forblir ikke underkastet andre, men som Gud vil dere kjenne godt og ondt, og dere skal gjøre som dere behager, fordi dere skal være lik Gud.”

Da tok Eva og åt av disse (frukter), og da hennes mann våknet fortalt hun alt Satan hadde sagt; og han tok av dem, hans kone tilbød dem, og åt. Hvorpå, mens maten gikk ned, husket han ordene fra Gud; derfor, ønsket å stanse maten, han stakk sin hånd inn i sin hals, hvor hver mann har merket.

41.

Da visste begge at de var nakne: hvorpå, ble skamfulle, de tok fikenblader og laget en klesdrakt for deres hemmelige deler. Når middag passerte, se Gud viste seg for dem, og kalte Adam, og sa: “Adam, hvor er du?”

‘Han svarte: “Herre, jeg gjemte meg for din tilstedeværelse fordi jeg og min kone er nakne, og så er vi skamfull for å vise oss for deg.”

Da sa Gud: “Og hvem har røvet dere av deres uskyldighet, hvis ikke dere har ett frukten slik at dere er urene, og vil ikke lengre kunne forbli i paradiset?”

‘Adam svarte: “O Herre, konen som Du har gitt meg bønnfaldt meg å ete, og så åt jeg derav.”

Da sa Gud til kvinnen: “Hvorfor gav du slik mat til din mann?”

‘Eva: “Satan bedro meg, og så åt jeg.”

‘ “Og hvordan kom den fordømte inn hit?” sa Gud.

‘Eva svarte: “En slange som står ved den nordlige porten brakte ham nær til meg.”

Da sa Gud til Adam: “Fordi du hørte på stemmen til din kone og har ett frukten, forbannet er jorden i ditt arbeide; det skal føre frem for deg klunger og torner, og i svetten fra ditt ansikt skal du ete brød. Og husk at du er jord, og til jord skal du returnere.”

‘Og han talte til Eva, og sa: “Og du som hørte på Satan, og gav maten til din mann, skal underkaste deg herredømme til mannen, som skal holde deg som en slave, og du skal bære barn med (fødsels) smerter .”

‘Og etter å ha kalt slangen, Gud kalte engelen Michael, ham som holder sverdet til Gud, (og) sa: “Først driv fra paradiset denne onde slangen, og når utenfor kutt av hans bein: for om han ønsker å gå, må han dra hans kropp på denne jord.” Etterpå kalte Gud Satan, som kom leende, og han sa til ham: “Fordi du, fordømte, har bedratt disse og har gjort dem til urene, vil jeg at hver urenhet av dem og av alle deres barn, skal hvis de blir sant angrende og tjener meg, vil forlate deres kropp og skal gå inn i gjennom din munn, og så skal du bli full av urenhet.”

‘Satan gav da et fryktelig brøl, og sa: “Siden du vil gjøre meg stadig verre, vil jeg enda gjøre det som jeg kan!”

‘Da sa Gud: “Dra, forbannet en, fra min tilstedeværelse!”

Da dro Satan; hvorpå Gud sa til Adam (og) Eva, som begge gråt: “Dra dere ut fra paradiset, og gjør bot, og la ikke deres håp svikte, for jeg sender deres sønn på slik måte at deres frø (sæd) skal løfte Satans Herredømme fra menneskeslekten: for han som kommer, min budbringer, til ham vil jeg gi alle ting.”

‘Gud skjulte seg, og engelen Michael drev dem ut fra paradiset. Hvorpå Adam, vendte seg rundt, så skrevet over porten, “Det er bare en Gud, og Muhammed er budbringeren fra

Gud.” Hvorpå, gråtende, han sa: “La det være til Guds behag, O min sønn, må du komme snart og rykker oss ut av elendigheten.”

‘Og følgelig,’ sa Jesus, ‘syndet Satan og Adam gjennom stolthet, den ene ved å forakte menneske, den andre ved å ønske seg lik med Gud.’

42.

Da gråt disiplene etter denne talen, og Jesus gråt, da så de mange som kom for å finne ham, for lederne av prestene tok råd blant seg for å fange ham i hans samtale. Hvorpå de sendte levittene og noen av skriverne for å utspørre ham, og sa: ‘Hvem er du?’

Jesus tilstår, og sier sannheten: ‘Jeg er ikke Messias.’

De sa: ‘Er du Elias eller Jeremias, eller noe av de eldgamle profetene?’

Jesus svarte: ‘Nei.’

Da sa de: ‘Hvem er du? Si, slik at vi kan gi vitneforklaring til de som har sendt oss.’

Da sa Jesus: ‘Jeg er en stemme den roper gjennom all Judea, og roper: “Forberede dere veien for budbringeren fra Herren,” som det er skrevet i Jesaja.’

De sa: ‘Hvis du ikke er Messias eller Elijah, eller noen profet, hvorfor preker du en ny lære, og gjør deg som noe mer enn Messias?’

Jesus svarte: ‘Miraklene som Gud gjør ved mine hender viser at jeg taler hva Gud vil; heller ikke gjør jeg meg til å være ansvarlig som ham dere taler om. For jeg er ikke verdig til å løse båndene på strømpene eller lissene på skoene på budbringeren fra Gud som dere kaller “Messias,” som var gjort før meg, og skal komme etter meg, og skal bringe ord av sannhet, slik at hans tro ikke skal ha noen ende.’

Levittene og skriverne dro bort i forvirring, og fortalte utførlig til lederne av prestene, som sa: ‘Han har djevelen på sin rygg som berettet alt til ham.’

Da sa Jesus til hans disipler: ‘Sannelig sier jeg dere, at lederne og de eldste av vårt folk søker anledning mot meg.’

Da sa Peter: ‘Derfor dra ikke du mer inn i Jerusalem.’

Derfor sa Jesus til ham: ‘Du er tåpelig, og vet ikke hva du sier, for det er nødvendig at jeg skal lide mange forfølgelser, for slik led alle profeter og Guds hellige. Men frykt ikke, for det er det som er med oss og det er det som er mot oss.’

Etter å ha sagt dette, dro Jesus og gikk til fjellet Tabor, og der steg opp med ham Peter og James og John hans bror, sammen med ham som skriver dette. Derpå lyste det et stort lys over ham, og hans klesplagg ble hvite som snø og hans ansikt skinte som sola, og lo! der kom Moses og Elijah som talte med Jesus angående alt som det som trengs komme på vår rase og på den hellige byen.

Peter talte, og sa: ‘Herre, det er godt å være her. Derfor om du vil, vil vi bygge her tre sakrament hus, et for deg og et for Moses og det andre for Elijah.’ Og mens han talte ble de dekket av en hvit sky, og de hørte at en stemme si: ‘Beskue min tjener, som jeg godt behager; hører dere ham.’

Disiplene ble fylt med frykt, og falt med deres ansikt mot jorden som døde. Jesus dro ned og reiste opp hans disipler, og sa: ‘Frykt ikke, for Gud elsker dere, og har gjort dette slik at dere vil tro på mine ord.’

43.

Jesus dro ned til de åtte disiplene som ventet på ham nedenfor. Og de fire fortalte til de åtte alt det de hadde sett: og der fra den dag forlot all tvil fra deres hjerte om Jesus, unntatt (fra) Judas Iscariot, som trodde intet. Jesus satte seg ved foten av fjellet, og de åt av de ville fruktene, fordi de hadde ikke brød.

Da sa Andreas: 'Du har fortalt oss mange ting om Messias, derfor i din vennlighet fortell oss alt tydelig.' Og på samme måte bønnfalte de andre disiplene ham.

Deretter sa Jesus: 'Alle som arbeider, arbeider for et mål som han finner tilfredsstillelse i. Derfor sier jeg til dere at Gud, sannelig fordi han er perfekt, har ikke behov for tilfredsstillelse, fordi at han har tilfredsstillelse selv. Og så, villig å arbeide, skapte han før all ting sjelen til hans budbringer, for hvem han besluttet å skape det hele, slik at den skapelse skulle finne glede og lyksalighet i Gud, hvorav hans budbringer skulle ta glede i alle hans skapninger, som han har utnevnt å være hans slaver. Og hvorfor er dette, unntatt fordi han slik har villet?

'Sannelig sier jeg dere, at hver profet når han er kommet, er født til bare en nasjon merket av Guds nåde. Og slik omfatter deres ord ikke til andre enn det folket som de ble sendte til. Men budbringeren fra Gud, når han kommer, Gud skal gi til ham som han er seglet på hans hånd, slik at han skal bære frelse og nåde til alle nasjoner i verden som mottar hans lære. Han kommer med makt over de ugudelige, og ødelegger avgudsdyrking, slik at han skal gjøre Satan forvirret; for slik lovet Gud til Abraham, og sa: "Beskue, i din sæd vil jeg velsigner alle stammer på jorden; og slik som du har som brutt i stykker idolene, O Abraham, enda slik skal din sæd gjøre." '

James svarte: 'O mester, fortell oss om hvem dette løftet ble gitt; for jødene sier "til Isak" og ismaelittene sier "til Ismael." '

Jesus svarte: 'David, hvems sønn var han, og av hvilken avstamning er David.'

James svarte: 'Fra Isak; for Isak var far til Jakob, og Jakob var far til Judah, fra hvis avstamning er David.'

Da sa Jesus: 'Og Guds budbringer når han skal komme, av hvilken avstamning vil han være?'

Disiplene svarte: 'Av David.'

Hvorpå Jesus sa: 'Dere narrer dere selv; for David i ånd kalte ham herre, følgelig: "Gud sa til min herre, sitt du ved min høyre hånd inntil jeg gjør dine fiender din fotskammel. Gud skal sende ut din stav som har Herredømme midt blant dine fiender." Hvis budbringeren fra Gud som dere kaller Messias var sønn av David, hvordan kunne David kalle ham herre? Tro meg, for sannelig jeg sier til dere, løftet var gitt til Ishmael, ikke til Isak.'

44.

Deretter sa disiplene: 'O mester, det er slik skrevet i boka av Moses, at i Isak ble løftet gitt.'

Jesus svarte, med et stønn: 'Det er slik skrevet, men Moses skrev det ikke, eller Josva, men snarere våre rabbiner, som frykter ikke Gud. Sannelig sier jeg dere, hvis dere gransker ordene fra engelen Gabriel, oppdager dere ondskaper til våre skrivere og lovkyndige. For engelen sa: "Abraham, hele verden skal vite hvordan Gud elsker deg; men hvordan skal verden kjenne kjærligheten du bærer til Gud? Ganske sikkert er det nødvendig at du gjør noe

for kjærlighet til Gud.” Abraham svarte: “Beskue Guds tjener, som er beredt å gjøre alt hva Gud vil.”

‘Da talte Gud, og sa til Abraham: “ Ta din sønn, din førstefødte Ishmael, og kom opp på fjellet for å ofre ham.” Hvordan er Isak førstefødt, når Isak ble født var Ishmael sju år gammel?’

Da sa disiplene: ‘Klart er bedraget av våre lovkyndige: derfor fortell oss du sannheten, fordi vi vet at du er sendt fra Gud.’

Da svarte Jesus: ‘Sannelig sier jeg dere, at Satan stadig søker å slette de åndelige lovene til Gud; og derfor han med hans tilhengere, hyklere og ugjerningsmenn, den første med falsk doktrine, den andre med utuktig levesett, i dag har fordervet nesten alle ting, slik at knapt kan sannheten finnes. Ve til hyklere! for rosen i denne verden skal vendes for dem til fornærmelser og pine i helvete.’

‘Derfor sier jeg til dere at Guds budbringer er en prakt som gir glede til nesten alt som Gud har skapt, for han er prydet med ånd av forståelse og av råd, prydet med ånd av visdom og makt, ånd av frykt og kjærlighet, ånd av forsiktighet og måtehold, han er gitt ånd av veldedighet og nåde, ånd av rettferdighet og pietet, ånd av mildhet og tålmodighet, som han har mottatt fra Gud tre ganger mer enn han har gitt til alle hans skapninger. O velsignet tid, når han skal komme til verden! Tro meg at jeg har sett ham og gitt ham aktelse, selv som hver profet har sett ham: se at av hans ånd Gud gir til dem profetier. Og da jeg så ham ble min sjel fylte med trøst, og sa: “O Muhammed, Gud er med deg, og må han gjøre meg verdig å løse dine skolisser, for å nå det vil jeg være en stor profet og hellig en fra Gud.”’

Og etter å ha sagt dette, gav Jesus hans takk til Gud.

45.

Da kom engelen Gabriel til Jesus, og talte til ham på slik vis at vi også hørte hans stemme, som sa: ‘Stå opp, og dra inn til Jerusalem!’

Følgelig dro Jesus til Jerusalem. Og på sabbaten gikk han inn i tempelet, og begynte å undervise folket. Hvorpå folket løp sammen til tempelet med ypperstepresten og prestene, som rykket nærmere til Jesus, og sa: ‘O mester, det har blitt sagt til oss at du snakker ondt om oss; derfor vær forsiktig slik at ikke noe ondt hender deg.’

Jesus svarte: ‘Sannelig sier jeg dere, om jeg taler ondt om hyklere; dersom dere er hyklere taler jeg mot dere.’

Dere svarte: ‘Hvem er en hykler? Fortell oss klart.’

Jesus sa: ‘Sannelig sier jeg til dere, at han som gjør en god ting slik at menn ser ham, selv han er en hykler, ettersom hans handlinger trenger ikke inn i hjertet som menn ikke kan se, og derfor lar der være hver urene tanke og hvert skitne begjær. Vet dere hvem som er hykler? Han som med hans tunge tjener Gud, men med hans hjerte tjener menn. O ulykkelig mann! for ved å dø han taper all hans belønning. For om dette sa profeten David: “Anbring ikke deres tillit hos fyrster, eller menneskenes barn, hos dem er ingen frelse; for ved døden deres tanker omkommer”: nei, før døden finner de seg berøvet all belønning, for “mennesket er,” som Guds profet Job sa, “ustabil, slik at han aldri fortsetter i en kurs.” Slik at om i dag han priser deg, i morgen han misbruker deg, og om i dag han vil belønne deg, i morgen han gladelig vil plyndre deg. Ve da, til hyklerne, fordi deres belønning er forgjeves. Slik Gud lever, i hvis tilstedeværelse som jeg står, hyklere er en røver og begår helligbrøde, da han gjør bruk av loven til å fremstå som god, og stjeler æren fra Gud, som alene tilhører ros og ære i evighet.

‘Dessuten sier jeg til dere, at hyklerin har ikke tro, ettersom hvis han trodde at Gud så alt og med forferdelig dom straffer ondskap, ville han rense sitt hjerte, som, fordi han har ikke tro, han har fylt av synd. Sannelig sier jeg dere, som hyklerin er som en grav, som på utsiden er hvit, men innenfor er full av forråtnelse og marker. Så hvis dere, O prester, gjør tjeneste til Gud fordi Gud har skapt dere og bedt om det, da taler jeg ikke mot dere, for dere er tjenere av Gud; men om dere gjør alt for gevinst, og så kjøper og selger i tempelet som i et marked, uten hensyn til at tempelet til Gud er et hus for bønn og ikke for varer, som dere har omgjort til en røverhule: hvis dere gjør alt for å behage mennesker, og fjernet Gud fra deres sinn; da roper jeg mot dere at dere er sønner av djevelen, og ikke sønner av Abraham, som forlot hans fars hus for kjærlighet til Gud, og var villig slå i hjel hans egen sønn. Ve dere, prester og lovkyndige, om dere er slik, for Gud vil ta bort dere presteskap!’

46.

Igjen talte Jesus, og sa: ‘Jeg setter foran dere et eksempel. Det var en familiefar som plantet en vingård, og laget en hekk slik at den ikke ble tråkket ned av dyr. Og i midten av den bygget han en presse for vinen, og derpå leiet den ut til bønder. Hvorpå, når tiden kom for å hente vinen sendte han hans tjenere; som da bøndene så dem, steinet noen og brant noen, og andre skar de åpen med kniv. Og dette gjorde de mange ganger. Fortell meg, hva vil Herren av vingården gjøre med bøndene?’

Hvert en svarte: ‘På onde vis vil han la dem omkomme, og hans vingård vil han gi til andre bønder.’

Derfor sa Jesus: ‘Vet dere ikke at vingården er huset av Israel, og bøndene er folket av Judah og Jerusalem? Ve til dere; for Gud er vred med dere, dere har skåret åpen mange profeter fra Gud; slik på Ahabs tid fantes det ingen til å begrave de hellige fra Gud!’

Og da han hadde sagt dette ønsket øversteprestene å gripe ham, men de fryktet folkemassen, som lovpriste ham.

Da så Jesus en kvinne som fra hennes fødsel var forblitt med hennes hode bøyd mot bakken, sa: ‘Hev ditt hode, O kvinne, i vår Guds navn, slik at disse ser at jeg taler sannhet, og at han vil at jeg kunngjør det.’

Da kvinnen rettet seg selv opp hel, og lovpriste Gud.

Lederen av prestene ropte ut, og sa: ‘Denne mannen er ikke sendt av Gud, se han holder ikke sabbaten; for i dag har han leget en svakelig person.’

Jesus svarte: ‘Nå fortell meg, er det ikke lovlig å tale på sabbaten, og å be for frelse av andre? Og hvem er det blant dere som, som på sabbaten om hans esel eller hans okse falt i grøfta, ville ikke dra ham ut på sabbaten? Ganske sikkert ingen. Og skal jeg da ha brutt sabbaten ved å gi helse til en datter av Israel? Garantert er her vist ditt hykleri! Å, hvor mange er det i dag som ser strået i en annens øye, men ikke bjelken i sitt eget! Å, hvor mange er det som frykter en maur, men bekymrer seg ikke over en elefant!’

Og etter å ha sagt dette, dro han fra tempelet. Men prestene kokte av raseri, fordi de ikke var i stand til å gripe ham og få deres vilje med ham, slik deres fedre gjorde mot de hellige av Gud.

47.

Jesus dro, i det andre år av hans profetiske embete, fra Jerusalem, og dro til Nain. Hvorpå, da han nærmet seg porten til byen, borgerne bar til graven den eneste sønn av hans mor, en enke, som alle gråt over. Hvorpå, da Jesus ankom, mennene forstod at Jesus, en profet

av Galilea, var kommet: og de satte i gang å bønnfalle ham for den døde mann, at han som en profet kunne reise ham opp; som også hans disipler gjorde. Da fryktet Jesus stort, og vendte seg til Gud, sa: 'Ta meg fra verden, O Herre, for verden er gal, og de kaller meg nesten Gud!'. Og etter å ha sagt dette, gråt han.

Da kom engelen Gabriel, og sa: 'O Jesus, frykt ikke, for Gud har gitt deg makt over alle skavanker, idet alt som du innvilger i Guds navn vil bli fullstendig utført.' Hvorpå Jesus sukket, og sa: 'Skje Din vilje, Herre Gud allmektig og barmhjertig.' Og etter å ha sagt dette, nærmet han seg mor av den døde, og med medlidenhet sa han til henne: 'Kvinne gråt ikke.' Og tok hånden til den døde, sa han: 'Jeg sier til deg, unge mann, i Guds navn stå opp helbredet!'

Gutten våknet til liv, hvorpå alle ble fylt med frykt, og sa: 'Gud har reist opp en stor profet blant oss, og han har besøkt hans folk.'

48.

På denne tiden var hæren til romerne i Judea, vårt land var underlagt dem for syndene av vår forfedre. Nå var det skikken blant Romerne å kalle gud og tilbe ham som gjorde noen ny ting som var til fordel for folket. Og så (noen) av disse soldatene befant seg i Nain, de irettesatte nå en, nå en annen, og sa: 'En av deres guder har besøkt dere, og dere gir ingen redegjøre for det. Ganske sikkert om våre guder besøkte oss ville vi gi dem alt det vi har. Og dere ser hvor mye vi frykter våre guder, siden til deres avbilder vi gir det beste av alt vi har.' Satan fremkalte denne måte å tale på, slik at han vekket oppvigleri blant folket av Nain. Men Jesus somlet overhode ikke i Nain, men vendte om for å dra inn i Capernaum. Striden i Nain var slik at noen sa: 'Han er vår Gud som har besøkt oss'; andre sa: 'Gud er usynlig, slik at ingen har sett ham, ikke en gang Moses, hans tjener; derfor er det ikke Gud, men heller hans sønn.' Andre sa: 'Han er ikke Gud, eller sønn av Gud, for Gud har ikke en kropp til å forårsake slikt; men han er en stor profet av Gud.'

Og slik forårsaket Satan at, i det tredje år av det profetiske embete til Jesus, stor fordervelse til vårt folk ville komme fra dette.

Jesus dro inn i Capernaum: hvorpå borgerne, når de kjente ham, samlet alle de syke folk som de hadde, og plassert dem foran inngangen til huset hvor Jesus innlosjerte med hans disipler. Og de ropte Jesus frem, bønnfalte de ham om helse for dem. Da la Jesus hans hender på hver av dem, og sa: 'Gud av Israel, ved ditt hellige navn, gi helse til denne syke person.' Hvorpå hver en ble helbredet.

På sabbaten går Jesus inn i inn i synagogen, og dit løp alle sammen for å høre ham tale.

49.

Den skriftlærde leste en salme av David denne dagen, hvor David sa: 'Når jeg skal finne tid, dømmer jeg redelig' Da, etter lesning om profetene, sto Jesus opp, og med hans hender ba han dem holde tyst, og åpnet sin munn og talte slik: 'Brødre hør, dere har hørt ordene talt av David profeten, vår far, når han skulle finne tid ville han dømme rettferdig. Jeg forteller dere i sannhet at mange dømmer, de feller dom for ingen annen grunn enn fordi at noe ikke svarer til deres forventninger, og det som svarer til deres forventninger dømmer de før tiden. Derfor våre fedres Gud roper til oss ved hans profet David, og sier: 'Døm rettferdig, O sønner av menn'. Elendige er derfor de som setter seg på gatehjørner, og ikke gjør annet enn dømmer alle de som passerer, og sier: "Den er bra, denne er stygg, den er god, denne er dårlig." Ve dem, fordi de løfter det septer av hans dom fra hånden til Gud, som sier: "Jeg er

vitne og dommer, og min ære gir jeg til ingen.” Sannelig sier jeg dere at disse vitner om det de ikke har sett eller virkelig hørt, og dømmer uten å vært utnevnt dommer. Derfor er de avskyelige på jorden i Guds øyne, som vil gi dem en fryktelig dom på dommens dag. Ve til deg, ve til deg som taler godt om det onde, og kaller det onde godt, for dere dømmer Gud som en illgjerningsmann, som er skaper av godt, og rettferdiggjør som god Satan, som er opphavet til alt det onde. Tenk på hvilken straff dere skal få, og at det er fryktelig å falle for Guds dom, som på de som rettferdiggjør det onde for penger, og dømmer ikke rettferdig over foreldreløse barn og enker. Sannelig sier jeg dere, selv djevlene skal skjelve ved dommen over en slik, så forferdelig skal den være. Du mann som er satt som dommer, vurder ikke noe annet; hverken slekt eller venner, hverken ære eller gevinst, men søk utelukkende med frykt for Gud sannheten, som du skal søke med største flid, fordi det vil sikre deg mot Guds straffedom. Men jeg advarer deg at uten nåde skal han dømmes som dømmer uten nåde’.

50.

‘Fortell meg, O mann, du som dømmer en annen mann, vet du ikke at alle menn har deres opphav i den samme leire? Vet du ikke at ingen er god unntatt Gud alene? Derfor hver mann er en løgner og en synder. Tro meg, mann, om du dømmer andre for feil ditt eget hjerte har, slik (vil du) bli dømt. Å, hvor farlig det er å dømme! å, hvor mange har forgått ved deres falske dom! Satan dømte mennesket å være mer gemen enn seg; derfor gjorde han opprør mot Gud, hans skaper: derfor er han ubotferdig, som jeg har kunnskap om ved å tale med ham. Våre første foreldre dømte talen til Satan å være god, derfor ble de kastet ut av paradiset, og dømte alle deres etterkommere. Sannelig sier jeg dere, slik Gud lever i hvis nærhet jeg står, falsk dom er far til alle synder. Ettersom ingen synder uten vilje, og ingen vil det han ikke kjenner til. Ve, derfor, til synderen som med dom dømmer synd verdig og godhet uverdigg, som av den årsak vraker godhet og velger synd. Ganske sikkert bærer han en uholdbar straff når Gud kommer for å dømme verden. Å, hvor mange er omkommet gjennom falsk dom, og hvor mange har vært nær undergang! Faraos bedømte Moses og Israels folk til være vantro, Saul bedømte David å være verdig av død, Ahab dømte Elijah, Nebukadnesar dømte de tre barn som ikke ville tilbe deres løgnaktige guder. De to eldste dømte Susanna, og alle de avguds-dyrkende fyrster dømte profetene. Å, enorme dom fra Gud! dommeren går til grunne, den dømte spares. Og hvorfor dette, O menneske, om ikke fordi i ubetenksomhet dere dømmer falskt de uskyldige? Hvor nær kommer da det gode ødeleggelsen ved å dømme falskt, er vist ved brødrene til Josef, som solgt ham til egypterne, av Aaron og Miriam, søster av Moses, som dømte deres bror. Tre venner av Job dømte den uskyldige venn av Gud, Job. David dømte Mephibosheth og Uriah. Cyrus dømte Daniel til å bli mat for løvene; og mange andre, det som var nær ved deres undergang for dette. Derfor sier jeg til dere, døm ikke og dere skal ikke bli dømt.’ Og slik, avsluttet Jesus hans tale, mange omgående ble omvendt til anger, jamret seg over deres synder; og de ville villig oppgi alt for å gå med ham. Men Jesus sa: ‘Forbli i deres hjem, og forlat synd og tjen Gud med frykt, og slik skal dere bli frelst; fordi jeg kommer ikke for å tjenes, men heller å tjene.’

Og etter å ha sagt dette, dro han ut av synagogen og byen, og trakk seg tilbake inn i ørkenen for å be, fordi han elsket ensomheten dypt.

51.

Da han hadde bedt til Herren, kom hans disipler til ham og sa: ‘O mester, to ting vil vi vite; en er, hvordan snakket du med Satan, som allikevel du sa er ubotferdig; det andre er, hvordan Gud kommer til å dømme på dommens dag.’ Jesus svarte: ‘Sannelig sier jeg dere, jeg hadde medlidenhet med Satan, kjente til hans fall; og jeg hadde medlidenhet med menneskeheten som han fristet til synd. Derfor ba jeg og fastet til vår Gud, som talte til meg

ved hans engel Gabriel: "Hva søker du, O Jesus, og hva er din anmodning?" Jeg svarte: "Herre, du kjenner den ondskap Satan forårsaket, og ved hans fristelser mange omkommer; han er din skapning, Herre, som Du skapte; derfor, Herre, se i nåde til ham."

'Gud svarte: "Jesus, se jeg vil benåde ham. Bare la han si, 'Herre, min Gud, jeg har syndet, ha nåde til meg,' og jeg tilgir ham og gjeninnsette ham i hans første tilstand."

'Jeg frydet meg stort', sa Jesus, 'da jeg hørte dette, i tro at jeg gjorde denne fred. Derfor kalte jeg på Satan, som kom, og sa: "Hva må jeg gjøre for deg, O Jesus?"

'Jeg svarte: "Du skal gjøre det for deg selv, O Satan, for jeg elsker ikke dine tjenester, men for ditt beste har jeg kalt deg."

'Satan svarte: "Om du anmoder ikke mine tjenester, heller ikke ønsker jeg dine; for jeg er mer edel enn deg, derfor er du ikke verdig å tjene meg - du som er av leire, mens jeg er ånd."

'La oss la det ligge,' sa jeg, 'og fortell meg om det ikke var godt om du skulle vende tilbake til din først skjønnhet og din først tilstand. Du må vite at engelen Michael må endelig på dommedag slå deg med Guds sverd ett hundre tusen ganger, og hver slag gir deg smerten av ti helveter.'

'Satan svarte: "Vi skal se den dag hvem som kan gjøre mest; sikkert skal jeg ha på min side mange engler og meget sterke avgudsdyrkere som vil besvære Gud, og han vil vite hvilken feil han gjorde ved å forvise meg på grunn av et gement [stykke] leire."

'Da sa jeg: "O Satan, du er usikker til sinns, og vet ikke hva du sier."

'Da sier Satan, på en spottende måte, rister på hans hode, og sa: "Kom nå, la oss lage denne fred mellom meg og Gud; og hva må gjøres sier du, O Jesus, da du er åndsfrisk."

'Jeg svarte: "Bare to ord trengs sies."

'Satan svarte: "Hvilke ord?"

'Jeg svarte: "Disse: jeg har syndet, ha nåde med meg."

'Da sa Satan: "Med glede vil jeg gjøre denne fred hvis Gud vil si disse ord til meg."

"Nå dra bort fra meg," sa jeg, "O forbannede, for du er en ondskapsfull opphavsmann av all urettferdighet og synd, men Gud er rettferdig og uten synd."

Satan dro bort skrikende, og sa: "Det er ikke slik, O Jesus, men du sier løgner for å behage Gud."

'Overveie nå,' Jesus sa til hans disipler, 'hvordan han vil finne nåde.'

De svarte: 'Aldri, Herre, fordi han er en forstokket synder. Tal til oss nå om Guds dom.'

52.

'Guds dommedag vil bli så fryktelig at, sannelig sier jeg dere, de fordømte ville heller velge ti helveter enn gå å høre Gud tale i vrede mot dem. Mot dem vil alle skapte ting vitne mot. Sannelig sier jeg dere, at ikke alene skal de fordømte frykte, men helgener og Guds utvalgte, slik som Abraham, stoler ikke på hans rettferdighet, og Job skal ikke ha tillit til hans uskyldighet. Og hva sier jeg? Selv Guds budbringere skal frykte, for at Gud, gjør kjent hans majestet, skal berøve hans budbringere av hukommelse, slik at han ikke har noe minne hvordan Gud har gitt ham alle ting. Sannelig sier jeg dere at, talt fra hjertet, jeg skjeller fordi i verden kalles jeg Gud, og for dette må jeg gi en forklaring. Som Gud lever, hvis nærhet min sjel står. Jeg er en dødelig mann slik andre menn er, for skjønt Gud plasserer meg som profet over huset Israels for helse til de svake og rettledning av syndere, er jeg en Guds tjener, og om

dette er dere vitne, hvordan jeg taler mot de onde menn som skal etter min avreise fra verden skal annullere sannheten av mitt evangelium ved virksomheten til Satan. Men jeg returnerer mot slutten, og med meg kommer Enoch og Elijah, og vi vitner mot de onde, hvis slutt er forbannet.' Og etter å ha talt slik, felte Jesus tårer, hvorved hans disipler gråt høyt, og løftet deres stemmer, og sa: 'Forlatelse, O Herre Gud, og ha nåde med din uskyldige tjener.' Jesus svarte: 'Ameen, Ameen.'

53.

'Før den dagen kommer,' sa Jesus, 'stor ødeleggelse skal komme til verden, for det skal komme krig så grusom og ubarmhjertig, at far slår i hjel sønn, og sønn slår i hjel far grunnet splittelsen (også parti) av folk. Derfor blir byer utslettet, og landet blir ørken. Slike farsotter kommer at ingen finnes til å bære de døde til graven, så de blir forlatt som mat for dyr. Til dem som er igjen på jorden vil Gud sende slik mangel, at brød blir verdsatt mer enn gull, og de skal spise alle slags urene ting. O elendige tid, i hvilket knapt noen vil bli hørt si: "Jeg har syndet, ha nåde med meg, O Gud"; men med fryktelige stemmer vil de spotte ham som er strålende og velsignet for evig. Etter dette, når dagen går mot natt, i femten dager, hver dag skal et fryktelig tegn over innbyggerne på jorden. Den første dagen går solen over himmelen uten lys, men svart som farge på stoff; og den stønner, som en far som stønner for en sønn nær døden. Den andre dagen blir månen til blod, og blod kommer på jorden som dugg. Den tredje dagen ses stjernene slåss blant seg lik en hær av fiender. Den fjerde dagen springer steiner og klipper mot hverandre som grusomme fiender. Den femte dagen gråter hver plante og urte blod. Den sjette dagen stiger havet uten å forlate dets sted til en høyde av ett hundre og femti cubits (1 cubit = lengden fra albue til vrist eller fingertupp), og står hele dagen som en vegg. Den sjuende dagen skal det synke så lavt at det knapt kan sees. Den åttende dagen skal fuglene og dyrene på jorden og i vannet samle seg tett sammen, og gi frem brøl og skrik. Den niende dagen er det en haglstorm så fryktelig at den dreper på slik vis at knapt en tiende del av de levende vil overleve. Den tiende dagen kommer slike fryktelig lyn og torden at en tredjedel av fjellene blir splittet og brent. Den ellefte dagen vil hver elv renne baklengs, og renne blod og ikke vann. Den tolvte dagen skal hver skapte ting stønne og skrike. Den trettende dagen ruller himmelen seg opp som en bok, og det skal regne ild, slik at hver levende ting dør. Den fjortende dagen er det et jordskjelv så fryktelig at toppene av fjellene flyr gjennom luften som fugler, og hele jorden blir en slette. Den femtende dagen dør de hellige engler, og Gud alene forblir levende; til hvem er ære og berømmelse.'

Og etter å ha sagt dette, Jesus slo ansiktet med begge hans hender, og så slo han hodet i bakken. Og han hevet hodet, han sa: 'Forbannet er hver en som tilfører inn i mine ord at jeg er sønn av Gud.' På disse ord falt disiplene ned som døde, hvorpå Jesus løftet dem opp, og sa: 'La oss frykte Gud nå, slik at vi ikke er forferdet på den dag.'

54.

'Når disse tegn har passert, er det mørke over verden i førti år. Gud alene er levende, til ham er ære og berømmelse i evighet. Når de førti år har gått, gir Gud liv til hans budbringer, som står opp lik sola, men strålende som tusen soler. Han skal sitte, og ikke tale, for han skal være ute av seg. Gud lar oppstå de fire engler favorisert av Gud, som søker Guds budbringer, og, finner ham, skal plassere seg på de fire sidene av stedet for å vokte over ham. Neste skal Gud gi liv til alle engler, som kommer som bier og kretser rundt Guds budbringer. Neste skal Gud gi liv til alle hans profeter, som, etter Adam, drar hver en for å kysse Guds budbringers hånd, binder seg til hans beskyttelse. Neste skal Gud gi liv til all de utvalgte, som gråter ut: "O Muhammed, husk på oss!" Av disses gråt skal medlidenhet våkne i Guds budbringer, og han vurderer hva han bør gjøre, i frykt for deres frelse. Neste skal Gud gi liv til

hver en skapte ting, og de returnerer til deres tidligere eksistens, men hver en eier dessuten evne til å tale. Neste skal Gud gir liv til alle fordømte, hvis oppstandelse, på grunn av deres heslighet, alle Guds skapninger blir redde, og skriker: "La ikke din nåde svikte oss, O Herre vår Gud." Etter dette skal Gud la Satan oppstå, ved hvis utseende hver skapning blir som død, av frykt for den skrekkelige form på hans utseende. Må det behage Gud, Jesus sa, 'at jeg ikke beskuer det uhyret på denne dag. Guds budbringer er ikke forferdet av slike former, fordi han frykter bare Gud.

'Da vil engelen, ved lyden fra hans trompet alt skal oppstå, skal gi lyd i hans trompet igjen, og si: "Kom til dom, O skapninger, for deres Skaper vil dømme dere." Da kommer til syne i midten av himmelen over dalen Jehoshaphat en glitrende trone, med en hvit sky over, hvorpå englene roper ut: "Velsignet er du vår Gud, som har skapt oss, og spart oss fra fallet til Satan." Da vil Guds budbringer frykte, for han oppfatter at ingen har elsket Gud som han burde. For han som får i vekslere et stykke gull må ha seksti små mynter; derfor, om han har bare en liten mynt kan han ikke veksle den. Men om Guds budbringer frykter, hva skal de ugudelige gjøre som er fulle av ondskap?'

55.

'Guds budbringer drar og samler alle profetene, som han taler til, ber dem gå sammen med ham for å be til Gud for de trofaste. Og hver en vil unnskyldte seg ut av frykt; eller, som Gud lever, vil jeg gå dit, vitende hva jeg vet. Da Gud, som ser dette, minner hans budbringer hvordan han skapte alle ting ut av kjærlighet for ham, og slik forlater hans frykt ham, og han går nær til tronen med kjærlighet og ærefrykt, mens englene synger: "Velsignet er ditt hellig navn, O Gud, vår Gud."

'Og når han har nærmet seg tronen, skal Gud åpne [hans sinn] til hans budbringer, slik en venn til en venn når de for en lang stund ikke har møttes. Den første som taler er Guds budbringer, som sier: "Jeg tilber og elsker deg, O min Gud, og av hele mitt hjerte og sjel gir jeg deg takk for at du verdiget deg å skape meg til være din tjener, og gjorde alt for kjærlighet til meg, slik at jeg elsker deg for alle ting og i alle ting og over alt ting; derfor la alle dine skapninger prise deg, O min Gud." Da vil alle ting som er skapt av Gud si: "Vi gir deg takk, O Herre, og velsign ditt hellig navn." Sannelig sier jeg dere, demonene og de fordømte med Satan skal da gråte slik at mer vann strømmer fra øynene av en av dem enn det er i elven Jordan. Likevel skal de ikke se Gud.

'Og Gud taler til hans budbringer, og sier: "Du er velkommen, O min trofaste tjener; derfor spør om hva du vil, for du skal få alt." Guds budbringer svarer: "O Herre, jeg husker at når du skapte meg, at du sa at du ville skape i kjærlighet til meg verden og paradiset, og engler og mennesker, slik at de kunne lovprise deg ved meg din tjener. Derfor Herre Gud, barmhjertig og rettferdig. Jeg ber deg at Du minnes din løfte gjort til din tjener."

'Og Gud skal svare slik en venn som spøker med en venn, og si: "Har Du vitner på dette, min venn Muhammed?" Og med ærbødighet skal han si: "Ja, Herre." Da skal Gud svare: "Gå, rop på dem, O Gabriel." Engelen Gabriel kommer til Guds budbringer, og sier: "Herre, hvem er dine vitner?" Guds budbringer svarer: "De er Adam, Abraham, Ishmael, Moses, David, og Jesus sønn av Maria."

Da skal engelen dra, og han kaller de nevnte vitner, som med frykt drar dit bort. Og når de er til stede sier Gud til dem: "Husker dere det som min budbringer bedyrer?" De skal svare: "Hvilke ting, O Herre?" Gud skal si: "At jeg skapte alle ting i kjærlighet til ham, slik at alle ting roser meg ved ham." Da vil hver en av dem svare: "Det er med oss tre vitner bedre enn vi er, O Herre." Og Gud svarer: "Hvem er disse tre vitnene?" Da sier Moses: "Boka som Du gav meg er den første"; og David sier: "Boka er som Du gav meg er den andre"; og han

som snakket til deg skal si: "Herre, hele verden er bedradd av Satan, sa at jeg var din sønn og din likemann, men boka som Du gav meg sa sant at jeg er din tjener; og den bok bekjenner det din budbringer erklærer." Da skal Guds budbringer tale, og si: "Slik sa boka som Du gav meg, O Herre." Og da Guds budbringer har sagt dette, taler Gud, og sier: "Alt som jeg har gjort nå, har jeg gjort for at enhver skal vite hvor mye jeg elsker deg." Og når han har slik talt, skal Gud gi til hans budbringer en bok, i den er skrevet alle navn av de utvalgte til Gud. Deretter gjør hver skapning ærbødig hilsen til Gud, og sier: "Til deg alene, O Gud, er makt og ære, fordi Du har gitt oss til din budbringer."

56.

'Gud skal åpne boka i hånden til hans budbringer, og hans budbringer leser deri skal kalle alle engler og profeter og alle de utvalgte, og på pannen på hver en blir skrevet merket til Guds budbringer. Og i boka skal være skrevet prakten til paradiset.

'Så skal hver gå til høyre hånd av Gud; ved siden av sitter Guds budbringer, og profetene skal sitte nær ham, og helgenene sitter nær profetene, og de velsignede nær helgenene, og engelen skal da lyde trompeten, og kalle Satan til dom.

57.

'Da skal den elendige komme, og med den største forakt skal bli anklaget av hver skapning. Hvorpå Gud kaller engelen Michael, som slår ham ett hundre tusen ganger med Guds sverd. Han slår Satan, og hver slag er tungt som ti helveter, og han er den første som kastes inn i avgrunnen. Engelen kaller hans tilhengere, og de skal på samme vis bli rakk ned på og anklaget. Hvorpå engelen Michael, ved oppdrag fra Gud, slår noen hundre ganger, noen femti, noen tjue, noen ti, noen fem. Og så skal de gå ned i avgrunnen, fordi Gud sier til dem: "Helvete er deres bosted, O forbannede."

'Etter det kalles til dom alle de ikketroende og fordømte, mot dem skal stå alle skapninger som er mindreverdige til menneske, og vitne for Gud hvordan de har tjent disse menneskene, og hvordan de samme har fornærmet Gud og hans skapninger. Og profetene skal hver en stå opp, og vitne mot dem; derpå skal de bli dømt av Gud til helvetes flammer. Sannelig sier jeg dere, som intet ørkesløst ord eller tanke skal passerer ustraffet på den fryktelige dag. Sannelig sier jeg dere, som botskjortel skal skinne som sola, og hver lus en mann skal ha båret i kjærlighet til Gud skal bli forvandlet til en perle. O, tre og fire ganger velsignet er de fattige, som i sann fattigdom tjente Gud fra hjertet, for i denne verden er de nødlidende av verdens bekymringer, og derfor befridd fra mange synder, og på denne dag skal de ikke gi en redegjørelse for hvordan de brukt rikdommen i verden, men de skal bli belønnet for deres tålmodighet og deres fattigdom. Sannelig sier jeg dere, om verden visste dette, ville den velger botskjortel heller enn fiolett, lus heller enn gull, faste heller enn fester.

'Når alt er undersøkt, skal Gud si til hans budbringer: "Beskue, O min venn, deres ondskap, hvor stor den har vært, for jeg deres skaper beskjeftiget alle skapte ting i deres tjeneste, og i alle ting har de vanæret meg. Det er mest rettferdig, derfor, at jeg har ingen nåde med dem." Guds budbringer svarer: "Det er sant, Herre, vår strålende Gud, ikke en av dine venner og tjenere kan spørre deg å ha nåde med dem; nei, jeg din tjener fremfor alt ber om rettferdighet for dem."

'Og han hadde sagt disse ord, alle engler og profeter, med all de utvalgte av Gud - nei, hvorfor si utvalgte? Sannelig sier jeg dere, at edderkopper og fluer, steiner og sand skal rope ut mot de vantro, og kreve rettferdighet.

‘Så skal Gud føre til jorden hver levende sjel som er underordnet til menneske, og han skal sende de vantro til helvete. Hvem, som drar, skal se igjen den jord, der hunder og hester og andre gemene dyr er degradert. Derfor skal de si: “O Herre Gud, la oss også returnere til den jord.” Men det de spør om skal ikke gis dem.’

58.

Mens Jesus talte gråt disiplene bittert. Også Jesus gråt mange tårer.

Da etter han hadde grått, talte John: ‘O mester, to ting ønsker vi å vite. Det ene er, hvordan er det mulig for Guds budbringer, som er full av nåde og medlidenhet, ikke har noen medlidenhet med de fordømte denne dag, siden de er av det samme leire som ham selv? Det andre er, hvordan er det forstått at sverdet til Michael er tungt som ti helveter; er det da mer enn et helvete?’ Jesus svarte: ‘Har dere ikke hørt hva David profeten sa, hvordan de rettferdige skal le av ødeleggelsen av synderne, og skal spotte ham med disse ord, og si: “Jeg så den mann som satte hans håp i hans styrke og hans rikdom, og glemte Gud.” Sannelig, derfor, jeg sier dere, som Abraham skal spotte hans far, og Adam alle fordømte menn: og dette er fordi de utvalgte står opp så perfekt og forent med Gud at de skal ikke forestille seg i deres sinn den minst tanke mot hans rettferdighet; derfor skal hver av dem kreve rettferdighet, og framfor alt Guds budbringer. Som Gud lever, hvis nærhet jeg står, skjønt nå jeg gråter i medlidenhet med menneskeheten, på den dag krever jeg rettferdighet uten nåde mot de som forakter mine ord, og mest av all mot de som har besudlet mitt evangelium.

59.

‘Helvete er en, O mine disipler, og i det lider de forbannede evig straff. Likevel har det sju rom eller regioner, et dypere enn det andre, og han som går til det dypeste skal lide større straff. Dog er mine ord sanne angående sverdet til engelen Michael, for han som begår bare en synd fortjener helvete, og han som begår to synder fortjener to helveter. Derfor skal i et helvete de fordømte føle straff som om de var i ti, eller i hundre eller i tusen; og Allmektige Gud, ved hans makt og ved hans rettferdighet, forårsaker at Satan lider som om han var i ti hundre tusen helveter, og resten hver en etter hans ondskap.’

Da svarte Peter: ‘O mester, sant er Guds rettferdighet stor, og i dag har denne preken gjort deg trist; derfor ber vi deg, hvile, og i morgen fortell oss hvordan helvete er.’

Jesus svarte: ‘O Peter, du ber meg hvile; O Peter, du vet ikke hva du sier, ellers hadde du ikke snakket slik. Sannelig sier jeg dere, at hvile i dette liv er gift til gudfryktighet og ilden som fortærer hver gode gjerning. Har dere da glemt hvordan Solomon, Guds profet, med alle profeter, har irettesatt lathet? Sant er det han sier: “Den late arbeider ikke på marken for frykt for kulden, derfor skal han i sommer tigge!” Derfor sa han: “Alt din hånd kan gjøre, gjør det uten hvile.” Og hva sa Job, den mest uskyldige venn av Gud: “Som fuglen er født til å fly, er menneske er født til å arbeide.” Sannelig sier jeg dere, jeg hater hvile framfor alt annet.

60.

‘Helvete er en, og er motsatt av paradiset, som vinter er motsatt av sommer, og kulde til hete. Han derfor som skal beskrive elendigheten av helvete trenger å ha sett paradiset av Guds gleder.

‘O sted fordømt ved Guds rettferdighet for forbannelse av de vantro og fordømte, om de sa Job, vennen til Gud: “Der er ikke noen orden der, bare evig frykt!” Og Jesaja profeten, mot de fordømte, sa: “Deres flamme skal ikke bli slukket eller deres marker dø.” Og David vår far, sa gråtende: “Da skal det regne på dem lyn og torden og svovel og stort uvær.” O

elendige synder, hvor motbydelig til dem skal delikat kjøtt, kostbare klær, myke sofaer, og harmoni av søt sang! hvor syk skal gjøre dem vill sult, brennende flammer, sviende aske, og grusom pine med bitter gråt!’

Og Jesus ytret da en sørgelig stønn, og sa: ‘Sant er det bedre aldri å ha blitt født enn lide slik grusom pine. For forestille deg at en mann lider pine i hver del av hans kropp, som har ingen til å vise ham medlidenhet, men er spottet av alle; fortell meg, vil ikke dette være en stor smerte?’

Disiplene svarte: ‘Den største.’

Da sa Jesus: Nå dette er en fryd [i sammenlikning] til helvete. For jeg forteller dere i sannhet, at hvis Gud skulle plasserer i balanse all smerte lidd av alle mennesker i denne verden og skal lide til dommedag, og på den annen side en enkel time av av helvetes smerte, ville de fordømte uten tvil velge denne verdens prøvelser, for det av verden kommer fra hånden til mennesker, men det andre fra hånden til djevlene, som er fullstendig uten medlidenhet. O hvilken grusom brann de skal gi til elendige syndere! O hvilken bitter kulde, som likevel demper ikke deres flammer! Hvilken skjære tenner og hulken og gråt! For Jordan har mindre vann enn tårene som hver øyeblikk strømmer fra deres øyne. Og her forbanner deres tunger alle skapte ting, med deres far og mor, og deres Skaper, som er velsignet for evig.’

61.

Etter å ha sagt dette, vasket Jesus seg, med hans disipler, etter Guds lov skrevet i boka etter Moses; og så ba de. Og disiplene som så ham så trist snakket overhodet ikke til ham den dag, men hver stod skrekkslagne av hans ord.

Da åpnet Jesus hans munn etter aften [bønn], og sa: ‘Hvilken far av en familie hvis han visste at en tyv mente å bryte seg inn i hans hus, ville sove? Ingen ganske sikkert; for han ville vokte og stå forberedt til å slå i hjel tyven. Vet dere ikke da at Satan er en brølende løve som går rundt om og søker den han kan sluke. Følgelig forsøker han å få menneske til å synde. Sannelig sier jeg dere, at om menneske handler som kjøpmannen har han intet å frykte på den dag, fordi han er godt forberedt. Det var en mann som gav penger til hans naboer slik at de kunne handle med dem, og profitten skulle deles rettferdig. Og noen handlet godt, slik at de doblet pengene. Men noen brukte pengene i tjenesten til fiender av han som gav dem pengene, og talte ondt om ham. Fortell meg nå, når naboen skal kalle på skyldnerne til å redegjøre hvordan det gikk? Ganske sikkert belønner han de som handlet godt, men mot de andre skal han lufte sitt sinne i bebreidelser. Og da straffer han dem etter loven. Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, den nabo er Gud, som har gitt til menneske alt som han har, også livet, slik at, [mennesket] lever godt i denne verden, Gud må få ros, og mennesket prakten av paradiset. For de som lever godt fordobler deres penger ved deres eksempel, fordi syndere, som ser deres eksempel, omvendes til anger; derfor mennesker som lever godt skal bli belønnet med en stor belønning. Men onde syndere, som ved deres synder halverer hva Gud har gitt dem, ved deres liv brukt i Satans tjeneste, fiende av Gud, som spotter Gud og krenker andre - fortell meg hva skal bli deres straff?’

‘Det skal ikke kunne måles,’ sa disiplene.

62.

Da sa Jesus: ‘Han som lever godt tar eksempel fra kjøpmannen som låser hans butikk, og bevokter den dag og natt med stor flid. Og selger igjen tingene som han kjøper, han er nødt til å gjøre profitt; for om han merker at han vil tape på det vil han derved ikke selge, nei, selv

ikke til hans egen bror. Slik skal dere da gjøre; for i sannhet er deres sjel en kjøpmann, og kroppen er butikken: derfor hva den mottar fra utsiden, gjennom sansene, er kjøpt og solgt av den. Og pengene er kjærlighet. Se da til at med deres kjærlighet dere ikke selger eller kjøper den minst tanke som dere ikke tjener på. Men la tanke, tale, og arbeid være kun for kjærlighet til Gud; for slik skal dere finne sikkerhet på den dag. Sannelig sier jeg dere, at mange gjør ablution [rituell (av)vasking] og går for å be, mange faster og gir almisser, mange studerer og preker til andre, men hvis resultat er avskyelig for Gud; fordi de renser kroppen og ikke hjertet, de gråter med munnen og ikke med hjertet; de avstår fra kjøtt, og fyller seg med synd; de gir til andre ting som ikke er godt for dem, slik at de kan fremheves; de studerer for å kunne tale, ikke arbeide; de preker til andre mot ting som de gjør selv, og følgelig dømmes av deres egen tunge. Som Gud lever, disse kjenner ikke Gud med deres hjerte, for hvis de kjente ham ville de elske ham; og siden alt et menneske har, har han mottatt det fra Gud, slik skulle han bruke alt i kjærligheten til Gud.'

63.

Etter noen dager passerte Jesus nær opp til en by av samaritanere; og de ville ikke la ham gå inn i byen, eller ikke ville de selge brød til hans disipler. Derfor sa James og John: 'Mester, kan det behage deg om vi ber Gud at han sender ned brann fra himmelen på dette folket?'

Jesus svarte: "Dere vet ikke av hvilken ånd dere er ledet, at dere taler slik. Husk at Gud besluttet å ødelegge Nineveh fordi han ikke fant en som fryktet Gud i den byen; som var så onde at Gud, hadde kalt profeten Jonah for å sende ham til den byen, han var nødt til av frykt for folket, hadde flyktet til Tarsus, hvorpå Gud forårsaket at han ble kastet i havet, og ble mottatt av en fisk og kastet opp nær ved Nineveh. Og han preket der, det folket omvendtes til anger, slik at Gud hadde nåde med dem.

Ve dem som krever hevn; for på dem selv vil den komme, siden hver mann har i seg årsak til hevn fra Gud. Fortell meg nå, har dere skapt denne byen med dette folk? O sinnssyke personer som dere er, ganske sikkert ikke. For alle skapninger forenet kunne ikke skape en enkel ny flue fra ingenting, og dette det er å skape. Hvis den velsignede Gud som har skapt denne byen og nå opprettholder den, hvorfor anmoder dere å ødelegge den? Hvorfor sa du ikke: "Kan det behage deg, mester, at vi ber til Herren vår Gud at dette folket må bli omvendt til botferdighet?" Ganske sikkert er dette den rette handling av en av mine disipler, å be til Gud for de som gjør ondt. Slik gjorde Abel da hans bror Cain, fordømt av Gud, drepte ham. Slik gjorde Abraham for Farao, som tok fra ham hans kone, og som, derfor, engelen fra Gud ikke slo i hjel, men bare gav svakelighet. Slik gjorde Zechariah når, ved ordre fra en ugudelig konge, han ble slått i hjel i tempelet. Slik gjorde Jeremiah, Jesaja, Ezekiel, Daniel, og David, og alle venner av Gud og hellige profeter. Fortell meg, om en bror ble slått av galskap, ville dere slå ham i hjel fordi han talte ondt og slo de som kom nær ham? Ganske sikkert ville dere ikke gjøre det; men heller vil dere bestrebe å gjenvinne hans helse med medisin passende til hans svakhet.'

64.

'Som Gud lever, hvis nærhet min sjel står i, en synder er av et svakelig sinn når han forfølger et menneske. Fortell meg, er der noen som ville knuse sitt hode for å rive kappen av hans fiende? Nå hvordan kan han være av sunt sinn som atskiller seg fra Gud, leder av hans sjel, slik at han kan såre kroppen til hans fiende?'

'Fortell meg, O menneske, hvem er din fiende? Ganske sikkert din kropp, og hver en som priser deg. Derfor om du er av sunt sinn ville du kysse hånden til de som spotter deg, og gi gaver til de som forfølger deg og slår deg mye; fordi, O menneske, dess mer for dine

synder du er spottet og forfulgt i dette livet, dess mindre skal du på dommedag. Men fortell meg, O menneske, om helgenene og profetene fra Gud har blitt forfulgt og svertet av verden selv om de var uskyldige, hva skal bli gjort med deg, O synder? og hvis de holdt ut alt med tålmodighet, og ba for sine forfølgere, hva skal du gjøre, O mann, som fortjener helvete? Fortell meg, O mine disipler, vet dere ikke at Shimei forbannet Guds tjener, David profeten, og kastet steiner på ham? Nå hva sa David til de som gladelig ville drepe Shimei? "Hva er det med deg, O Joab, at du vil drepe Shimei? la ham forbanne meg, for det er Guds vilje, som vil vende denne forbannelse til en velsignelse." Og slik ble det; for Gud så tålmodigheten til David og befridde ham fra forfølgelsen av hans egen sønn, Absalom.

Ganske sikkert rører ikke et blad seg uten Guds vilje. Hvorfor, når du har prøvelser ikke tenk på hvor mye du har båret, eller på ham som plager deg; men tenk på hvor mye dine synder du er verdig å motta av djevlene i helvete. Dere er sinte på denne byen fordi de ikke ville motta oss, eller selge brød til oss. Fortell meg, er disse folk deres slaver? har dere gitt dem denne byen? har dere gitt dem deres korn? eller har dere hjulpet dem å høste det? Ganske sikkert ikke; for dere er fremmede i dette landet, og fattige menn. Hva er da dette dere sier?

De to disiplene svarte: 'Herre, vi har syndet; må Gud ha nåde med oss.'

Og Jesus svarte: 'Slik er det.'

65.

Påskefesten nærmet seg, så Jesus, med hans disipler, dro opp til Jerusalem. Og han dro til bassenget kalt 'Probatika.' Og badet var kalt slik fordi Guds engel hver dag opprørte vannet, og den som først gikk inn i vannet etter dets bevegelser, ble kurerte av enhver type av skavanker. Derfor var det et stort antall syke personer ved siden av dammen, som hadde fem deler. Og Jesus så der en kraftløs mann, som hadde vært der trettiåtte år, syk med en fryktelig svakhet. Hvorpå Jesus, som visste dette ved guddommelig inspirasjon, hadde medlidenhet med den syke mannen, og sa til ham: 'Vil du bli gjort hel?'

Den svake mannen svarte: "Herre, jeg har ikke noen mann til å løfte meg inn i det når engelen opprører vannet, når jeg kommer, stiger en annen ned før meg og går deri."

Da løftet Jesus opp hans øyne til himmelen og sa: 'Herre vår Gud, Gud av våre fedre, har nåde med denne svake mann.'

Og deretter, sa Jesus: 'I Guds navn, bror, du er hel; reis opp og ta opp din seng.'

Da sto den svake mannen opp, pristet Gud, og bar hans seng på hans skulder, og dro til hans hus og priset Gud.

De som så ham ropte: 'Det er sabbat i dag; det er ikke lovlig for deg å bære din seng.'

Han svarte: 'Han som gjorde meg hel sa til meg, "Ta opp din seng, og dra din vei til ditt hjem."

Da spurte de ham: 'Hvem er han?'

Han svarte: 'Jeg vet ikke hans navn.'

Hvorpå, blant dem de sa: 'Det må ha vært Jesus Nasareeren.' Andre sa: 'Nei, for han en hellig av Gud, mens han som gjorde denne tingen er en ond mann, for han forårsaket sabbaten å bli brutt.'

Og Jesus dro inn i tempelet, og en stor mengde nærmet seg ham for å høre hans ord; hvorved prestene fortærtes av misunnelse.

66.

En av som dem kom til ham, sa: 'Gode herre, du underviser godt og sant; fortell meg derfor, i paradiset hvilken belønning skal Gud gi oss?'

Jesus svarte: 'Du kaller meg god, og vet ikke at Gud alene er god, selv sa Job, vennen til Gud: "Et barn en dag gammel er ikke rent; ja, selv englene er ikke feilfrie i Guds nærhet." Videre sa han: "Kroppen tiltrekker synd, og suger opp misgjerninger som en svamp suger opp vann."

Hvorpå presten ble stille, svært forbigstret. Og Jesus sa: 'Sannelig sier jeg dere, intet er mer farefylt enn tale. For slik sa Solomon: "Liv og død er i tungens makt."

Og han vendte seg til hans disipler, og sa: 'Vokte deg for de som velsigner dere, fordi de bedrar dere. Med tungen velsignet Satan våre første foreldre, men elendig var utfallet av hans ord. Slik velsignet de vise i Egypt Farao. Slik velsignet Goliath filisterne. Slik velsignet fire hundre falske profeter Ahab; men falsk var deres prisene, slik at den de prisene omkom sammen med de som prisene. Derfor sier ikke uten grunn Gud til Jesaja profeten: "Mitt folk, de som velsigner deg, bedrar deg."

'Ve dere, skrivere og fariseere; ve dere, prester og levitter, fordi dere har forfalsket Herrens offer, slik at de som kommer for å ofre tror at Gud spiser kokt kjøtt som et menneske.'

67.

'For dere sier til dem: "Før frem av deres sauer og okser og lam til tempelet til deres Gud, og et ikke alt, men gi en del til deres Gud av det han har gitt dere"; og dere forteller ikke dem opphavet til offer, at det er for et vitne for livet som ble gitt til sønn av vår far Abraham, slik at troen og lydigheten til vår far Abraham, med løftene gitt til ham av Gud og velsignelsene gitt til ham, skal aldri bli glemt. Men til Ezekiel profeten sa Gud: "Fjern fra meg disse deres offer, deres offer er avskyelige for meg." For tiden nærmer seg til det som skal skje som vår Gud sa til profeten Hosea: "Jeg vil kalle det utvalgte folket ikke utvalgt." Og som han sa til Ezekiel profeten: "Gud skal gjøre en ny pakt med hans folk, i henhold til den pakt som han gav til deres fedre, som de ikke fulgte og han skal ta fra dem et hjerte av stein, og gi dem et nytt hjerte": og alt dette er fordi dere ikke følger hans lov. Og dere har nøkkelen og åpner ikke: heller blokkerer dere veien for de som vil gå på den.'

Presten dro for å rapportere alt til ypperstepresten, som stod nær til helligdommen, men Jesus sa: 'Bli, for jeg vil besvare ditt spørsmål.'

68.

'Du spurte meg å fortelle deg hva Gud vil gi oss i paradiset. Sannelig sier jeg dere, at de som tenker på lønn elsker ikke Herren. En hyrde som har en flokk av sauer, når han ser ulven kommer, forbereder seg til å forsvare dem; derimot, leiesvennen når han ser ulven forlater sauene og flykter. Som Gud lever, hvis nærhet jeg står, hvis våre fedres Gud var deres Gud ville dere ikke ha tenkt å si: "Hva vil Gud gi meg?" Men dere ville ha sagt, som David hans profet gjorde: "Hva kan jeg gi til Gud for alt han har gitt meg?"

'Jeg vil fortelle dere en lignelse som dere forstår. Det var en konge som fant ved veikanten en mann som var avkledd av tyver, som hadde såret ham til nær død. Og han hadde medlidenhet med ham, og kommanderte hans slaver å bære denne mannen til byen og passe på ham; og dette gjorde de med all flid. Og kongen fikk en stor kjærlighet for den syke mannen, slik at han gav ham hans egen datter i ekteskap, og gjorde ham til hans arving. Nå

ganske sikkert var denne kongen veldig barmhjertig; men mannen slo slavene, foraktet medisinen, mishandlet hans kone, talte onde om kongen, og forårsaket at hans lensherrer gjorde opprør mot ham. Og da kongen trengte noe hjelp, hadde han for vane og si: "Hva vil kongen gi meg som belønning?" Når da kongen hørte dette, hva han gjorde mot en så ugudelig mann?"

De alle svarte: 'Forbannelse til ham, for kongen berøver ham for alt, og grusomt straffer ham.' Da sa Jesus: 'O prester, og skrivere, og fariseere, og du yppersteprest som hører min stemme, jeg kunngjør deg at hva Gud har sagt til deg ved hans profet Jesaja: "Jeg har fostret slaver og opphøyd dem, men de foraktet meg."

'Kongen er vår Gud, som fant Israel i denne verden full av elendighet, og gav ham derfor til hans tjener Josef, Moses og Aaron, som passet ham. Og vår Gud fattet slik kjærlighet for ham, for Israel folks skyld han straffet Egypt, druknet Farao, og gjorde motløs et hundre og tjue konger av kanaanitter og madianitter; han gav ham hans lover, gjorde ham arving til alt det [land] hvori vårt folk bor.

'Men hvordan bærer Israel seg ad? Hvor mange profeter har han slått i hjel; hvor mange profetier har han besmittet; hvordan har han overtrådt Guds lov: hvor mange har av den grunn har forlatt Gud og gått til å tjene idoler, gjennom deres lovbrudd, O prester! Og hvordan dere vanærer Gud med deres måte å leve! Og nå spør dere meg: 'Hva vil Gud gi oss i paradiset?' Dere burde ha spurt meg: Hva er straffen som Gud gir dere i helvete; og hva dere burde gjøre for sann sjelebot slik at Gud har nåde med dere: for dette kan jeg fortelle dere, og for dette formål er jeg sendt til dere.'

69.

'Som Gud lever, i hvis nærhet jeg står, dere vil ikke motta smisking fra meg, men sannhet. Derfor jeg sier dere, angre dere og vend dere til Gud slik som våre fedre gjorde etter å synde, og forherde ikke deres hjerter.'

Prestene fortærtes av raseri av denne talen, men i frykt for folkemengden sa de ikke et ord.

Og Jesus fortsatte, og sa: 'O lovkyndige, O skrivere, O fariseere, O prester, fortell meg. Dere begjærer hester som riddere, men dere ønske ikke å dra i krig: dere begjærer pene klær som kvinner, men dere ønske ikke å spinne og oppfostre barn; dere begjærer fruktene av markene, og dere ønsker ikke å dyrke jorden; dere begjærer fiskene i sjøen, men dere ønsker ikke å dra å fiske; dere begjærer ære som borgere, men dere ønske ikke byrden av republikken; og dere begjærer tiende og de første frukter som prester, men dere ønske ikke å tjene Gud i sannhet. Hva da skal Gud gjør med dere, som ser dere begjærer alt godt uten noe ondt? Sannelig sier jeg til dere at Gud vil gi dere et sted hvor dere vil har ethvert onde uten noe godt.'

Og da Jesus hadde sagt dette, ble det ført frem for ham en besatt som kunne ikke snakke eller se, og var berøvet hørsel. Hvorpå Jesus, som så deres tro, hevet hans øyne til himmelen og sa: 'Herre Gud av våre fedre, har nåde med denne syke mannen og gi ham helse, slik at dette folket vet at Du har sendt meg.'

Og etter å ha sagt dette kommanderte Jesus ånden å dra, og sa: 'I kraft av Guds navn vår Herre, dra, du onde, fra denne mannen!'

Ånden dro og den stumme mann talte, og så med hans øyne. Hvorpå hver en ble fylt av frykt, men skriverne sa: 'I kraft av Beelzebub, fyrste av demoner, han kaster ut demonene.'

Da sa Jesus: 'Hvert kongerike delt mot seg selv, ødelegger seg selv, og hus faller på hus. Hvis i kraft av Satan, Satan kastes ut, hvordan skal hans kongerike bestå? Og hvis deres

sønner kaster ut Satan med de hellige skrifter som profeten Solomon gav dem, de bevitner at jeg kaster ut Satan i kraft av Gud. Som Gud lever, blasfemi mot den Hellige Ånd er uten tilgivelse i denne og i den neste verden; fordi den onde mannen av hans egen vilje fordømmer seg selv, og kjenner fordømmelsen.'

Etter å ha sagt dette dro Jesus ut av tempelet. Og folkemengden lovpriste ham, og de brakte alle de syke folk som de kunne samle sammen, og Jesus ba bønn og gav til alle deres helse: hvorpå på den dag i Jerusalem de romerske soldatene begynte, ved arbeid for Satan, begynte å hisse opp folkemengden, å si at Jesus var Israels Gud, som var kommet for å besøke hans folk.

70.

Jesus dro fra Jerusalem etter påskefesten, og gikk over grensen av Caesarea Philippi. Hvorpå, engelen Gabriel fortalte ham om det oppvigleri som var begynt blant folkemengden, han spurte hans disipler, og sa: 'Hva sier folk om meg?'

De sa: 'Noen sier at du er Elijah, andre Jeremiah, og andre en av de gamle profeter.'

Jesus svarte: 'Og dere; hva sier dere at jeg er?'

Peter svarte: 'Du er Kristus, sønn av Gud.'

Da ble Jesus sint, og i sinne irettesatte ham, og sa: 'Forsvinn! og dra bort fra meg, fordi du er djevelen og søker å forårsake meg lovbrudd!'

Og han truet de elleve, og sa: 'Ve dere hvis dere tror dette, for jeg blir gitt fra Gud en stor forbannelse mot de som tror dette.'

Og han ville gladelig støte bort Peter; hvorpå de elleve bønnfalt Jesus for ham, som støtet ham ikke bort, men igjen irettesatte ham, og sa: 'Pass på at aldri igjen du sier slike ord, fordi Gud vil fordømme deg!'

Peter gråt, og sa: 'Herre, jeg har talt tåpelig; bønnfalle Gud at han benåder meg.'

Da sa Jesus: 'Hvis vår Gud ville ikke vise seg seg for Moses hans tjener, eller til Elijah som han elsket slik, eller til noen profet, vil dere tro at Gud skulle vise seg seg til denne troløse generasjon? Men vet dere ikke at Gud har skapt alle ting ut av ingenting med et enkelt ord, og alle mennesker har deres opphav ut av et stykke leire? Nå hvordan skal Gud ha likhet til menneske? Ve til dere som lar seg bedra av Satan!'

Og etter å ha sagt dette, bønnfalte Jesus Gud for Peter, de elleve og Peter gråt, og sa: 'La det bli slik, la det bli slik, O velsignet Herre vår Gud.'

Etterpå dro Jesus inn i Galilea, for at denne skrytende mening som folkemengden begynte å holde angående ham kunne bli slukket.

71.

Jesus ankom hans eget land, spredde det seg gjennom hele region av Galilea at profeten Jesus var kommet til Nasaret. Hvorpå med flid søkte de opp de syke og brakte dem til ham, og bønnfalte ham at han ville berøre dem med hans hender. Og så stor var folkemengden at en viss rik mann, som var lam, ikke kunne bli båret gjennom døren, men fikk seg båret opp på taket av huset som Jesus var, og avdekket taket, og fikk seg heist med lakener ned foran Jesus. Jesus stod et øyeblikk og nølte, og så sa han: 'Frykt ikke, bror, for dine synder er tilgitt deg.'

Alle ble fornærmet av å høre dette, og de sa: 'Og hvem er dette som tilgir synder?'

Da sa Jesus: 'Som Gud lever, ikke kan jeg tilgi synder, heller ikke noe menneske, men Gud alene tilgir. Men som en Guds tjener kan jeg bønnfalle ham for syndene til andre: og så har jeg bønnfalt ham for denne syke mannen, og jeg er sikker på at Gud har hørt min bønn. Derfor, at dere kan få vite sannheten, jeg sier til denne syke mannen: "I navnet til Gud av våre fedre, Gud til Abraham og hans sønner, stå opp helbredet!"' Og da Jesus sa dette stod den syke mann opp helbredet, og lovpriset Gud.

Folkemengden bønnfalt Jesus at han ville bønnfalle Gud for de syke som stod ute. Hvorpå Jesus dro ut til dem, løftet opp hans hender, og sa: 'Herre Gud til vertsfolk, den levende Gud, den sanne Gud, den hellige Gud, som aldri dør; ha nåde med dem!' Hvorpå hver en svarte: 'AMEEN.' Og etter dette var sagt, la Jesus hans hender på de syke folk, og de alle mottok deres helse.

Derpå lovpriste de Gud, og sa: 'Gud har besøkt oss ved hans profet, og en stor profet har Gud sendt til oss.'

72.

Om natten talte Jesus i hemmelighet med hans disipler, og sa: 'Sannelig sier jeg dere at Satan ønsker å sikte dere som hvete; men jeg har bønnfalt Gud for dere, og det skal ikke omkomme (noen) av dere unntatt han som legger snarer for meg.' Og dette sa han om Judas, fordi engelen Gabriel sa til ham hvordan Judas stod i ledetråd med prestene, og rapporterte til dem alt hva Jesus talte.

Med tårer nærmet seg Jesus han som skriver dette, og sa: 'O mester, fortell meg, hvem er han som svikter deg?'

Jesus svarte, og sa: 'O Barnabas, dette er ikke timen for deg og kjenne ham, men snart vil den onde åpenbare seg, fordi jeg drar fra verden.'

Da gråt apostlene, og sa: 'O mester, hvorfor vil du forlate oss? Det er sannelig bedre at vi dør enn å bli forlatt av deg!'

Jesus svarte: 'La ikke deres hjerte bekymres, eller bli dere engstelige: for jeg har ikke skapt dere, men Gud vår skaper som har skapt dere, vil beskytte dere. Hva meg angår, er jeg nå kommet til verden for å forberede veien for Guds budbringer, som skal bringe frelse til verden. Men pass på at dere ikke blir bedratt, for mange falske profeter kommer, som tar mine ord og besmitter mitt evangelium.'

Da sa Andreas: 'Mester fortell oss noen tegn, slik at vi vil kjenne ham.'

Jesus svarte: 'Han kommer ikke i deres tid, men kommer noen år etter dere, når mitt evangelium er opphevet, slik at det er knapt tretti trofaste. På den tid har Gud nåde med verden, og så sender han hans budbringer, over hvis hode hviler en hvit sky, hvorved han skal kjennes som en utvalgt av Gud, og skal bli ved ham åpenbart til verden. Han kommer med stor kraft mot de gudløse, og ødelegge avgudsdyrking på jorden. Og det gleder meg fordi det gjennom ham vår Gud skal bli lovpriset, og jeg skal kjennes ved sannhet; og han vil utføre hevn mot dem som sier at jeg er mer enn et menneske. Sannelig sier jeg til dere at månen skal sørge for søvn til ham i hans guttedager, og når han vokser opp skal han ta henne i hans hender. La verden passe seg for å kaste ham ut fordi han slår i hjel avgudsdyrkerne, for mange flere ble slått i hjel av Moses, Guds tjener, og Joshua, som skånet ikke byene som de brente, og drepte barna; for på et gammelt sår en anvender ild.

'Han kommer med sannhet mer klar enn alle profetene, og skal irettesette ham som bruker verden galt. Tårn i byen til vår far hilser hverandre i glede: og slik når avgudsdyrkerne skal ses falle til bakken og tilstå at jeg er en mann som andre menn, sannelig sier jeg dere at Guds budbringer skal komme.'

73.

‘Sannelig sier jeg dere, om Satan prøver om dere er venner til Gud - fordi ingen angriper hans egne byer - hvis Satan får sin vilje med dere vil han la dere gli på deres egne fornøyer; men fordi han vet at dere er fiender til ham vil han gjøre enhver voldshandling for å få dere til å dø. Men frykt dere ikke, for han er mot dere som en hund som er lenket, fordi Gud har hørt min bønn.’

John svarte: ‘O mester, ikke bare for oss, men for dem som tror på evangeliet, fortell oss hvordan den eldgamle frister ligger på lur etter menneske.’

Jesus svarte: ‘På fire måter frister den onde. Den første er når han frister selv, med tanker. Det andre er når han frister med ord og gjerninger ved hjelp av hans tjenere; den tredje er når han frister med falsk doktrine; den fjerde er når han frister med falske visjoner. Nå hvor forsiktig bør menneske være, og særlig siden han har i hans tjeneste legemet til menneske, som elsker synd som han som har feber elsker vann. Sannelig sier jeg dere, at hvis et menneske frykter Gud skal han få seier over alle, som David hans profet sa: “Gud skal gi hans engler ansvar for deg, som skal holde deg på stien, slik at djevelen ikke forårsaker at du snubler. Et tusen skal falle på din venstre hånd, og ti tusen på din høyre hånd, slik at de skal ikke komme deg nær.”

‘Dessuten, vår Gud med stor kjærlighet som lovet oss ved den samme David å lede oss, og sa: “Jeg gir til dere forståelse som skal lære dere; og på din måte vil du gå (leve) og Jeg vil la Mine øyne hvile på deg.”

‘Men hva skal jeg si? Han har sagt ved Jesaja: “Kan en mor glemme barnet i hennes skjød? Men jeg sier til dere, at når hun glemmer, jeg glemmer ikke deg.”

‘Fortell meg da, hvem skal frykte Satan, som er vokter av engler og har beskyttelse av den levende Gud? Likevel er det nødvendig, som profeten Solomon sa at “Du, min sønn, som har lært å frykte Herren, forberede din sjel for fristelser.” Sannelig sier jeg dere, at et menneske burde gjøre som bankmannen som undersøker penger, undersøke hans tanker, slik at han ikke synder mot Gud hans skaper.’

74.

‘Det har vært og er i verden mennesker som har ingen tanke for synd; som tar totalt feil. Fortell meg, hvordan syndet Satan? Det er klart at han syndet i tanken at han var mer verdt enn menneske. Solomon syndet ved å tenke å be til fest alle Guds skapninger, hvorpå en fisk rettet ham ved å ete alt han hadde forberedt. Derfor, ikke uten årsak, sa David vår far, at “for å stige opp i ens hjerte plasserer en i tårenes dal.” Og derfor gråt Gud ved Jesaja hans profet, og sa: “Ta bort deres onde tanker fra mine øyne?” Og av hvilken grunn sa Solomon: “Med all din besittelse, besitte ditt hjerte?” Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, alt er sagt om onde tanker hvorved synd er begått, for uten tanke er det ikke mulig synde. Fortell meg nå, når bonden planter vingården setter han plantene dypt? Ganske sikkert. Også slik gjør Satan, som ved å plante synd ikke stanser ved øyne eller ører, men går inn i hjertet, som er Guds bolig. Da han talte ved Moses hans tjener, og sa: “Jeg vil bo i dem, slik at de kan leve etter min lov.”

‘Nå fortell meg, hvis kong Herodes gav dere et hus til eie som han ønsket å bo i, ville dere la Pilatus, hans fiende, gå inn der eller plassere hans eiendeler der? Ganske sikkert ikke. Da hvor mye mindre bør dere la Satan gå inn i deres hjerte, eller plassere hans tanker der; se at vår Gud har gitt deg ditt hjerte til eie, som er hans bolig. Observere, derfor, at bankmannen betrakter pengene, om avbildet av Cæsar er rett, om sølvet er godt eller falskt, og om det er av tilbørlig vekt: derfor snur han den mye i hans hånd. Ah, gale verden! Hvor forsiktig du er i din

forretning, slik at på den siste dag vil du irrettesette og dømme Guds tjenere for neglekt og uforsiktighet, for uten tvil er din tjenere klokere enn Guds tjenere. Fortell meg, nå, hvem er han som undersøker en tanke som bankmannen en sølvmynt? Ganske sikkert ingen ’

75.

Da sa James: ‘O mester , hvordan er undersøkelse av en tanke lik [den av] en mynt?’

Jesus svarte: ‘Det gode sølvet i tanken er gudfryktighet, fordi hver ugudelig tanke kommer fra djevelen. Det riktige bildet er eksempelet av de hellige og profetene, som vi burde følge; og vekten av tanken er kjærligheten til Gud som alt bør gjøres av. Hvorpå fienden bringer dit ugudelig tanker mot din nabo, [tanker] tilpasset verden, for å forderve legemet; [tanker] av jordisk kjærlighet for å forderve kjærligheten til Gud.’

Bartolomeus svarte: ‘O mester, hva bør vi gjøre for å tenke lite, slike at vi ikke faller for fristelse?’

Jesus svarte: ‘To ting er nødvendige for dere. Det første er å øve dere mye, og det andre er å snakke lite: for ledighet er en vask hvori samles enhver urene tanke, og for mye tale er en svamp som plukker opp lastefullhet. Det er derfor, nødvendig ikke bare at deres arbeide holder kroppen opptatt, men også at sjelen er opptatt med bønn. For den trenger aldri å slutte med bønn.

‘Jeg forteller dere et eksempel: Det var en mann som betalte lite, hvorpå ingen som kjente ham ville dra ut på hans marker. Hvorpå han, lik en ond mann, sa: “Jeg vil dra til markedet å finne ledige som ikke gjør noe, og som derfor kommer til til mine vinranker.” Denne mannen dro ut fra hans hus, og fant mange fremmede som stod ledige, og hadde ikke noen penger. Til dem talte han, og ledet dem til hans vingård. Men sannelig ingen som kjente ham og hadde arbeidet for ham dro dit.

‘Han er Satan, den som betaler lite; for han gir arbeid, og menneske mottar for det den evige ild i hans tjeneste. Derfor han har gått ut fra paradiset, og går på leting etter arbeidere. Ganske sikkert setter han i arbeid de som står i ledighet hvem enn de er, men oftest de som ikke kjenner ham. Det er ikke på noe vis nok for noen å kjenne ondskap for å unngå det, men det behøves å arbeide med det gode for å overvinne det.’

76.

‘Jeg forteller dere et eksempel. Det var en mann som hadde tre vingårder, som han leide ut til tre bønder. Fordi den første visste ikke hvordan man dyrket en vingård, avlet den frem bare blad. Det andre lærte den tredje hvordan vindruer skulle dyrkes; og han hørte godt etter hans ord; og han dyrket hans slik han fortalte ham, slik at vingården til den tredje bar mye. Men den andre lot hans vingård ligge brakk, hans bruke tiden utelukkende på snakk. Når tiden kom for å betale leien til herren av vingården, sa den første: “Herre, jeg visste ikke hvordan din vingård skulle dyrkes: derfor har jeg ikke fått noe frukt dette år.”

‘Herren svarte: “O din tosk, bor du alene i verden, at du ikke kunne spørre til råd min andre vingårdsgartner, som vet godt hvordan man dyrker jorden? Sikkert er det at du skal betale meg.”

‘Og etter å ha sagt dette dømte han ham til arbeide i fengsel til han kunne betale hans herre; som ble rørt av hans enkelhet og frigjorde ham, og sa: “Forsvinn, for jeg vil ikke at du skal lengre arbeide på min vingård; det er nok for deg at jeg ettergir deg din gjeld.”

‘Det andre kom, og herren sa: “Velkommen min vingårdsgartner! Hvor er fruktene som du skylder meg? Ganske sikkert da du vet godt hvordan å beskjære vinrankene, vingården som jeg leide ut til deg må ha båret mye frukt.”

Det andre svarte: “O Herre, din vingård er bakvendt fordi jeg har ikke beskåret plantene eller arbeidet på jorden; men vingården har ikke båret frukt, derfor kan jeg ikke betale deg.”

‘Hvorpå Herren kalte på den tredje og med undring sa: “Du sa til meg at denne mann, som jeg lot leie den andre vingården til, lærte deg perfekt å dyrke vingården som jeg leide ut til deg. Hvordan da er det at vingården jeg leide til ham ikke bar frukt, siden det er alt en jord?”

‘Det tredje svarte: “Herre, vinrankene dyrkes ikke bare av snakk, men han trenger å svette ut en skjorte hver dag for å få det til å bære frem dens frukt. Og hvordan skal din vingård til din vingårdsgartner bære frukt, O Herre, om han gjør intet annet enn å sløse tiden med snakk? Sikkert er det er, O Herre, at om han praktiserte hans egne ord, [mens] jeg som ikke kan snakke så godt har gitt deg leie for to år, ville han gitt deg leie for vingården for fem år.”

‘Herren var vred, og sa med forakt til vingårdsgartneren: “Og så du har utført et stort arbeid i ikke å skjære bort tre og jevne ut vingården, derfor skyldes det deg en stor belønning!” Og kalte på hans tjenere som slo ham uten nåde. Og så plasserte han ham i fengsel under en grusom tjener som slo ham hver dag, og aldri var villig til å sette ham fri, selv etter bønner fra hans venner.’

77.

‘Sannelig sier jeg dere, at på dommens dag mange vil si til Gud: “Herre, vi har preket og undervist ved din lov.” Mot dem selv steinene roper ut, og sier: “Da dere preket til andre, med deres egne tunger, dere fordømte dere selv, O arbeidere av misgjerninger.”

‘Som Gud lever,’ Jesus sa, ‘han som kjenner sannheten og arbeider for det motsatte skal avstraffes med en slik fryktelig straff at Satan nesten har medlidenhet med ham. Fortell meg nå, har vår Gud gitt oss loven for å vite eller for å arbeide? Sannelig sier jeg dere, at all kunnskap har til hensikt at visdom skal utføre alt det det vet.

‘Forteller meg, hvis en satt ved bordet og med hans øyne beskuet delikat kjøtt, men med hans hender velger urene ting og eter dem, ville ikke han være gal?’

‘Ja, ganske sikkert,’ sa disiplene.

Da sa Jesus: ‘O gal hinsides alle gale er du, O menneske, som med din forståelse kjenner himmelen, og med dine hender velger jord; med dine forståelse kjenner Gud, og med dine hengivenhet begjærer verden; med dine forståelse kjenner gledene av paradiset, og med ditt arbeide (liv) velger elendigheten av helvete. Modige soldat, som forlater sverdet og bærer sliren i kamp! Nå vet dere ikke at han som går om natten begjærer lys, ikke bare for å se lyset, men snarere for å se den gode veien, slik at han kan gå trygt til vertshuset? O elendige verden, vær foraktet tusen ganger og forhatt. siden vår Gud ved hans hellige profeter alltid har villet å gi å vite veien til hans land og hans hvile: mens du, den onde, ikke bare vil ikke dra, men hva er verst, har foraktet lyset! Sant er ordtakene om kamelen, at den liker ikke å drikke klart vann, fordi den ønsker ikke å se dens eget stygge ansikt. Slik er den gudløse som gjør ille; for han hater lyset for at hans onde gjerninger ikke skal bli kjent. Men han som mottar visdom, og ikke bare gjør dårlig, men som er verst, bruker det til ondt, er lik ham som bruker gaver til redskap å slå i hjel giveren.’

78.

‘Sannelig sier jeg dere, at Gud har ikke medlidenhet med Satans fall, men likevel [har medlidenhet] med Adams fall. Og la det rekke for dere å vite det ulykkelige forhold til ham som kjenner det gode og gjør det onde.

Da sa Andreas: ‘O mester, det er en god ting å sette læring til side, for ikke falle inn i slike forhold.’

Jesus svarte: ‘Om verden er god uten sola, menneske uten øyne, og sjelen uten forståelse, da er det godt ikke å vite. Sannelig sier jeg dere, det brødet er ikke like godt for det jordiske livet som lærdom for det evige livet. Vet dere ikke at det er en instruks fra Gud å lære? For slik sa Gud: “Spør dine eldste, og de skal undervise deg.” Og om loven sa Gud: “Ser at min instruks er foran dine øyne, og når du sitter ned, og når du går, og mediterer bestandig på den.” Om, da, det er godt ikke å lære, vet dere nå. Å, ulykkelige han som forakter visdom, for han er sikker på å tape evig liv.’

James svarte: ‘O mester, vi vet at Job lærte ikke fra en mester, eller Abraham; likevel ble de hellige og profeter.’

Jesus svarte: ‘Sannelig sier jeg dere, at han som er av brudgommens hus trenger ikke bes til bryllupet, fordi han bor i huset hvor bryllupet skal stå; ikke som de som er langt fra huset. Vet dere ikke at profetene fra Gud er i huset av Guds nåde og barmhjertighet, og derfor har loven til Gud blitt åpenbart i dem: som David vår far sa om dette: “Guds lov er i hans hjerte; derfor skal hans sti ikke bli gravd opp.” Sannelig sier jeg dere at da vår Gud skapte menneske ikke bare ble han skapt rettviss, men la inn i hans hjerte et lys som skulle vise ham hva som er passende for å tjene Gud. Derfor, selv om dette lyset mørknes etter synd, allikevel er det ikke slukket. For hver nasjon har dette ønske om å tjene Gud, skjønt de har tapt Gud og tjener falske og løgnaktige guder. Deretter er det nødvendig at menneske blir undervist av profetene fra Gud, for de har klart lys til å undervise veien til paradiset, vårt land, ved å tjene Gud godt: på samme måte er det nødvendig for han som har syke øyne skal bli veiledet og hjulpet.’

79.

James svarte: ‘Og hvordan kan profetene lære oss hvis de er døde; og hvordan skal han undervises som har ikke kunnskap om profetene?’

Jesus svarte: ‘Deres lære er skrevet ned, slik det bør studeres, for [skriftene] er til deg som en profet. Sannelig, sannelig sier jeg dere at han som forakter profeti, forakter ikke bare profeten, men forakter også Gud som har sendt profeten. Men angående slike som ikke kjenner profeten, slik det er nasjoner, jeg sier dere at om der lever i disse regioner noe menneske som lever slik hans hjerte viser ham, som ikke gjøre mot andre som som han ikke vil motta fra andre, og gir til hans nabo slik som han ønsker å motta fra andre, en slik mann blir ikke sviktet av Guds nåde. Derfor ved død, om ikke tidligere, Gud vil vise ham og gi ham hans lov med nåde. Muligens tror dere at Gud har gitt loven i kjærlighet for loven? Ganske sikkert er dette ikke sant, men snarere har Gud gitt hans lov slik at det menneske skal gjøre gode gjerninger i kjærlighet til Gud. Og så om Gud finner et menneske som i kjærlighet til ham gjør gode gjerninger, skal han muligens forakte ham? Nei, sikkert ikke, men vil heller elske ham mer enn de som han har gitt loven til. Jeg forteller dere et eksempel: Det var en mann som hadde store eiendommer; og på hans landområde hadde han ørkenland som bare bar ufruktbare ting. Og så, da han gikk en dag gjennom slikt ørkenland, fant han blant slike ufruktbare planter en plante som bar søte frukter. Hvorpå denne mannen sa: “Nå hvordan kan denne planten bære her disse så søte frukter? Ganske sikkert vil jeg ikke at den blir kuttet ned

og anbrakt på ilden sammen med resten.” Og kalte på hans tjenere og fikk dem til å grave den opp og plassere den i hans hage. Slik, forteller jeg dere, vil vår Gud bevare fra flammene i helvete de som arbeider rettvist, hvor de nå er.’

80.

‘Fortell meg, hvor bodde Job uten i Uz blant avgudsdyrkerne? Og i tiden av flommen, hvordan skriver Moses? Fortell meg. Han sa: “Noah fant sann nåde for Gud.” Vår far Abraham hadde en far uten tro, for han laget og tilba falske idoler. Lot bodde blant de mest onde mennene på jorden. Daniel som barn, med Ananias, Azarias, og Misael, ble tatt til fange av Nebukadnesar og de var bare to år gamle da de ble tatt; og de ble oppfostret blant en mengde av avgudsdyrkende tjenere. Som Gud lever, slik ilden brenner tørre ting og gjør dem til ild, som ikke gjør noen forskjell mellom oliven og sypress og palme; slik har vår Gud nåde med hver en som arbeider rettferdig, gjør ingen forskjell mellom jøde, scythian, greker, eller ismaelitter. Men la ikke ditt hjerte stanse der, O James, fordi hvor Gud har sendt profeten er det nødvendig helt å fornekte dine egne meninger og følge profeten, og ikke si: “Hvorfor sa han slik?” “Hvorfor gjør han slike forbud og befalinger?” Men si: “Dette vil Gud. Slik befaler Gud.” Nå hva sa Gud til Moses da Israel foraktet Moses? “De har ikke foraktet deg, men de har foraktet meg.”

‘Sannelig sier jeg dere, at menneske burde bruke hele tiden i hans liv ikke å lære å tale eller lese, men å lærer å gjøre gode gjerninger. Fortell meg nå, hvem er den tjener til Herodes som ikke ville lære for å behage ham ved å tjene ham med all flid? Ve denne verden som lærer bare for å behage en kropp er som leire og gjødsel, og lærer ikke men glemmer å tjene Gud som har laget alle ting; som er velsignet for evig.’

81.

‘Fortell meg, ville det være en stor synd av prestene om når de bar arken med Guds vitnesbyrd om de lot den falle i bakken?’

Disiplene skalv av å høre dette, for de visste at Gud drepte Uzzah for galt å berøre arken til Gud. Og de sa: ‘Fryktelig er en slik synd.’

Da sa Jesus: ‘Som Gud lever, det er en større synd å glemme Guds ord, hvorved han gjør alle ting, hvorved han tilbyr deg evig liv.’

Og etter å ha sagt dette ba Jesus; og etter hans bønn sa han: ‘I morgen må vi gå inn i Samaria, for det er sagt til meg av Guds hellige engel.

Tidlig en morgen en viss dag, ankom Jesus nær til brønn som Jacob gjorde og gav til Josef hans sønn. Hvorpå Jesus, som var trett etter reisen, sendte hans disipler til byen for å kjøpe mat. Og så satte han seg ned ved brønnen, på steinene av brønnen. Og, se, en kvinne fra Samaria kom til brønnen for å hente vann.

Jesus sa til kvinnen: ‘Gi meg å drikke.’ Kvinnen svarte: ‘Nå, er du ikke skamfull at du, som er en hebreer, spør om drikke av meg som er en samaritansk kvinne?’

Jesus svarte: ‘O kvinne, om du visste hvem det er som spør deg om drikke, muligens ville du spurt ham etter drikke.’

Kvinnen svarte: ‘Nå hvordan skulle du gi meg å drikke, siden du har ikke en beholder til å holde vannet, eller tau, og brønnen er dyp?’

Jesus svarte: ‘O kvinne, den som drikker av vannet fra denne brønnen, kommer tørsten til ham igjen, men den som drikker av vannet som jeg har, tørster ikke mer; men til dem som har tørst gi dem å drikke, slik at de får evig liv.’

Da sa kvinnen: 'O Herre, gi meg av dette ditt vann.'

Jesus svarte: 'Gå og rop på din ektemann, og til dere begge vil jeg gi å drikke.'

Sa kvinnen: 'Jeg har ikke noen ektemann.'

Jesus svarte: 'Godt du har sagt sannheten, for du har hatt fem ektemenn, og han som du har nå er ikke din ektemann.'

Kvinnen ble ulykkelig av å høre dette, og sa: 'Herre, herved oppfatter jeg at du er en profet; derfor fortell meg, jeg ber: Hebreerne ber på fjellet Sion i tempelet bygd av Solomon i Jerusalem, og sier at der og ingen andre steder finner [menn] nåde for Gud. Og vårt folk tilber på disse fjell, og sier at bare på fjellene i Samaria bør tilbedelse utføres. Hvem er de sanne tilbedere?'

82.

Da gav Jesus et sukk og gråt, og sa: 'Ve til deg, Judea, for du lovpriser, og sier: "Tempelet til Herren, tempelet til Herren," og lever som om der ikke var noen Gud; hengitt helt til fornøyselsene og profitt i verden; for denne kvinnen på dommens dag skal dømme deg til helvete; for denne kvinnen søker å vite hvordan finne barmhjertighet og nåde for Gud.'

Og vendte seg til kvinnen, han sa: 'O kvinne, dere samaritanere tilber det dere ikke kjenner, men vi hebreere tilber det vi kjenner. Sannelig sier jeg deg, at Gud er ånd og sannhet, og derfor i ånd og i sannhet må han tilbes. For løftet fra Gud ble gitt i Jerusalem, i tempelet til Solomon, og ikke annetsteds. Men tro meg, en tid vil komme at Gud vil gi hans nåde i en annen by, og på ethvert sted det er mulig å tilbe ham i sannhet. Og Gud vil på hvert sted akseptere sann bønn med nåde.'

Kvinnen svarte: 'Vi leter etter Messias; når han kommer vil han undervise oss.'

Jesus svarte: 'Vet du, kvinne, at Messias kommer?'

Hun svarte: 'Ja, Herre.'

Da frydet Jesus seg, og sa: 'I den grad jeg ser, O kvinne, er du trofast: vit derfor at i troen på Messias skal bli frelst enhver som er utvalgt av Gud; derfor er det nødvendig at du kjenner til at Messias kommer.'

Sa kvinnen: 'O Herre, muligens er du Messias.'

Jesus svarte: 'Jeg er sannelig sendt til Israels huset som en frelser; men etter meg kommer Messias, sendt av Gud til hele verden; til den som Gud har gjort verden for. Og da vil Gud tilbes over hele verden, og nåde mottas, idet jubelår, som nå kommer hvert hundre år, skal ved Messias bli redusert til hvert år på ethvert sted.'

Da forlot kvinnen hennes vannkrukke og løp til byen for å kunngjøre alt hun hadde hørt fra Jesus.

83.

Mens kvinnen snakket med Jesus kom hans disipler, og undret seg over at Jesus talte med en slik kvinne. Likevel sa ingen til ham: 'Hvorfor snakker du slik med en samaritansk kvinne?'

Hvorpå, når kvinnen var dradd, de sa: 'Mester, kom og spis.'

Jesus svarte: 'Jeg må spise annen mat.'

Da sa disiplene til hverandre: 'Muligens en veifarende har snakket med Jesus og gått for å finne ham mat.' Og de spurte ham som skriver dette, og sa: 'Har det vært noen her, O Barnabas, som kunne ha brakt mat til mesteren?'

Da svarte han som skriver: 'Der har ikke vært her noen foruten den kvinnen som dere så, som brakte dette tomme kar for å fylle det med vann.' Da stod disiplene forbauset, avventende utfallet av Jesu ord. Hvorpå Jesus sa: 'Dere vet ikke at den sanne føde er å gjøre Guds vilje; fordi det er ikke brød som metter menneske og gir ham liv, men snarere Guds ord, ved hans vilje. Og av denne årsak spiser ikke de hellige engler, men lever fostret bare av Guds vilje. Og slik vi, Moses og Elijah og enda en, hadde førti dager og førti netter uten noe mat.'

Og løftet opp hans øyne, Jesus sa: 'Hvor lenge er til innhøsting?'

Disiplene svarte: 'Tre måneder.'

Jesus: 'Se nå, hvordan fjellet er hvitt med korn; sannelig sier jeg dere, at i dag er det en stor avling å høste.' Og så pekte han på folkemengden som kom for å se ham. For kvinnen hadde gått inn i byen. hadde beveget hele byen, og sagt: 'O mennesker, kom og se en ny profet sendt av Gud til Israels hus'; og hun fortalte dem alle hva hun hadde hørt fra Jesus. Da de kom dit bort bønnfalt de Jesus å forbli med dem; og han gikk inn i byen og var der to dager, helbredet alle de syke, og underviste om Guds rike.

Da sa borgerne til kvinnen: 'Vi tror mer på hans ord og mirakler enn vi gjør på hva du sa; for han er virkelig en hellig en av Gud, en profet sendt for frelse av de som skal tro på ham.'

Etter bønnen ved midnatt kom disiplene nær til Jesus, og han sa til dem: 'Denne natt skal bli i tiden av Messias, Guds budbringer, jubelår hvert år - som nå kommer hvert hundre år. Derfor vil jeg at vi ikke sover, men la oss be, bøye våre hoder et hundre ganger, gjøre ærbødig hilsen til vår Gud, mektig og barmhjertig, som er velsignet for evig, og derfor hver gang la oss si: "Jeg bekjenner til deg vår Gud alene, som har ingen begynnelse, eller skal ha en ende; for ved din nåde gavdu til alle ting deres begynnelse, og ved din rettferdighet skal du gi til alle en ende; som har ingen likhet blant mennesker, fordi i din uendelige godhet du er ikke avhengig av bevegelse eller noen tilfeldighet. Ha nåde med oss, for du har skapt oss, og vi er verk av din hånd.'" '

84.

Etter bønnen, sa Jesus: 'La oss gi takk til Gud fordi han har gitt til oss denne natt stor nåde; for som han har latt komme tilbake den tid som trengs, må skje i denne natt, slik vi ba sammen med Guds budbringer. Og jeg har hørt hans stemme.'

Disiplene frydet seg svært over å høre dette, og sa: 'Mester, lær oss noen instruksjoner i denne natt.'

Da sa Jesus: 'Har dere noensinne sett gjødsel blandet med balsam?'

De svarte: 'Nei, Herre, for ingen er så gal å gjøre denne ting.'

'Nå forteller jeg dere at det er i verden større sinnssyke personer,' sa Jesus, 'fordi i Guds tjeneste blander de tjeneste til verden. Så mye at mangt et uklanderlig liv har blitt bedradd av Satan, og i bønn blandes verdslige forretninger, hvorpå de har blitt der og da avskyelige i Guds åsyn. Fortell meg, når dere vasker dere for bønn, passer dere på at ingen urene ting berører dere? Ja, ganske sikkert. Men hva gjør dere når dere ber? Dere vasker deres sjel fra synder gjennom Guds nåde. Er dere villig da, mens dere ber, å tale om verdslige ting? Pass på ikke å gjøre det, for hvert verdslige ord blir til gjødsel for djevelen på sjelen til ham som snakker.'

Da skalv disiplene, fordi han talte med åndens voldsomhet; og de sa: 'O mester, hva skal vi gjøre når vi ber og en venn kommer for å tale til oss?'

Jesus svarte: 'La ham vente, og avslutte bønner.'

Sa Bartolomeus: 'Men hvis han blir fornærmet og drar si vei, når han ser at vi snakker ikke med ham?'

Jesus svarte: 'Om han blir fornærmet, tro meg han vil ikke være en venn av dere eller en troende, men heller en vantro og en følgesvenn av Satan. Fortell meg, om dere dro for å tale med en stallgutt til Herodes, og fant ham tale i Herodes øre, vil dere bli fornærmet om han lot dere vente?' Nei, ganske sikkert ikke; men dere ville bli trøstet av å se deres venn ha kongens gunst. Er dette sant?' sa Jesus.

Disiplene svarte: 'Det er helt sant.'

Da sa Jesus: 'Sannelig sier jeg dere, at hver en når han ber taler med Gud. Er det da rett at dere forlater å tale med Gud for å tale med menneske? Er det rett at din venn skal av denne årsak bli fornærmet, fordi dere har større ærefrykt for Gud enn for ham? Tro meg at om han blir fornærmet når dere lar ham vente, er han en god tjener av det onde. For dette begjærer djevelen at Gud blir sviktet for menneske. Som Gud lever, i ethvert arbeid for det gode bør han som frykter Gud skille seg fra arbeid i verden, for ikke å forderve de gode gjerninger.'

85.

'Når en mann gjør ondt eller taler ondt, om en drar og iredsetter ham, og hindrer slike handlinger, hva gjør slik en?' sa Jesus.

Disiplene svarte: 'Han gjør godt, fordi han tjener Gud, som alltid søker å hindre det onde, slik sola som alltid søker å jage bort mørket.'

Jesus sa: 'Og jeg forteller dere tvert om at når en arbeider godt eller taler riktig, enhver som søker å hindre ham, under påskudd av noe som ikke er bedre, han tjener djevelen, nei, han blir hans følgesvenn. For djevelen følger med intet annet enn å hindre enhver gode ting.

'Men hva skal jeg si dere nå? Jeg sier dere som Solomon profeten sa, hellig, og venn til Gud: 'Vit at av et tusen som dere kjenner, en er din venn.'

Da sa Matteus: 'Skal vi da ikke kunne elske noen.'

Jesus svarte: 'Sannelig sier jeg dere, det er ikke lovlig for dere å hate noe unntatt bare synd: slik at dere kan ikke hate selv Satan som skapning fra Gud, men bare som fiende av Gud. Vet dere hvorfor? Jeg vil fortelle dere; fordi han er en skapning fra Gud, og alt det Gud har skapt er godt og perfekt. Derfor enhver som hater skapningen hater også skaperen. Men vennen er en sjelden ting, som ikke er lett å finne, men tapes lett. For vennen tillater ikke motsigelser av ham som han i høyeste grad elsker. Vokt deg, vær dere forsiktige, og velge ikke for venn en som ikke elsker ham som dere elsker. Vet dere hva venn betyr? Venn betyr intet annet enn lege for sjelen. Og så, slik en sjeldent finner en god lege som kjenner sykdommene og vet å bruke medisinen riktig, så også er venner sjelden som kjenner våre feil og forstår hvordan å lede til godt. Men heri er et onde, at det er mange som har venner der foregir å ikke se feilene til deres venn; andre unnskylder dem; andre forsvarer dem under jordiske påskudd; og, hva feilen er, det er venner som inviterer og hjelper deres venn til å feile, hvis slutt skal bli som deres kjeltringstrek. Pass på at dere ikke mottar slike menn som venner, for i sannhet er de fiender og drapsmann av sjelen.

86.

‘La din venn være slik at, nettopp som han ønsker å rette deg, slik kan han motta irettesettelse; og selv om han vil du skal forlate alle ting i kjærlighet til Gud, selv slik er han tilfreds med at du forlater ham for tjeneste av Gud.

‘Men fortell meg, hvis et menneske ikke vet hvordan å elske Gud hvordan skal han så vite hvordan å elske seg selv; og hvordan skal han vite hvordan man elsker andre, som ikke vet hvordan å elske seg selv? Ganske sikkert er dette umulig. Derfor når du velger deg en for venn [for sannelig han er i høyeste grad fattig som har ingen venn i det hele tatt], se til at du vurderer først, ikke hans fine avstamning, ikke hans fine familie, ikke hans fine hus, ikke hans fine klær, ikke hans fine person, heller ikke hans fine ord, for du skal bli lett bedradd. Men se hvordan han frykter Gud, hvordan han forakter jordiske ting, hvordan han elsker gode gjerninger, og framfor alt hvordan han hater hans eget legeme, og slik skal du lett finne en sann venn: om han framfor alt frykter Gud, og forakter forfengeligheten i verden; hvis han alltid er opptatt med gode gjerninger, og hater hans egen kropp som en grusom fiende. Heller ikke skal du elske en slik venn slik at din kjærlighet blir i ham, for [da] er du en avgudsdyrker. Men elsk ham som en gave Gud har gitt deg, for slik skal Gud pryde [ham] med større gunst. Sannelig sier jeg dere, at han som har funnet en sann venn har funnet en av gledene i paradiset; nei, slik er nøkkelen til paradiset.’

Thaddaeus svarte: ‘Men om muligens en mann har en venn som ikke er slik som du har sagt, O mester? Hva bør han gjøre? Bør han forlate ham?’

Jesus svarte: ‘Han burde gjøre som sjømannen gjør med skipet, som seiler det så lenge som han fornemmer at det er lønnsomt, men når han ser at det går i tap forlater det. Slik skal du gjøre med din venn som er verre enn deg: i slike tinge hvori han er en krenkelse til deg, forlat ham om du ikke vil bli forlatt nåden til Gud.’

87.

‘Stakkars verden på grunn av krenkelser. Dens behov er at det som forarger kommer, fordi hele verden ligger i ondskap. Men likevel ve til den mann som gjør dårlige handlinger. Det var bedre for den mann om han hadde en møllestein om halsen og ble senket til dypet av havet enn at han fornærmer sin nabo. Hvis dine øyne krenker deg, plukk dem ut; for det er bedre at du går med ett øye til paradiset enn med begge inn i helvete. Om din hånd eller din fot krenker deg, gjør likeså; for det er bedre at du drar inn i himmelriket med en fot eller med en hånd, enn gå med to hender og to føtter inn i helvete.’

Sa Simon, kalt Peter: ‘Herre, hvordan gjør jeg dette? Sikkert er det at på en kort stund er jeg lemlestet.’

Jesus svarte: ‘O Peter, legg vekk omtanke for legemet og straks finner du sannheten. For han som underviser deg er dine øyne, og han som hjelper deg å arbeide er din fot, og han som sørger for deg er din hånd. Derfor når slike er til deg en anledning til synd, forlat dem; for det er bedre for deg å dra inn i paradiset uvitende, med få handlinger, og fattig, enn å gå til helvete vis, med store handlinger, og rik. Alt som hindrer deg fra å tjene Gud, kast det fra deg lik en mann kaster borte alt som hindrer hans syn.’

Og etter å ha sagt dette, Jesus kalte Peter til ham, og sa så på ham: ‘Om din bror synder mot deg, dra og rettlede ham. Om han forbedrer seg, fryde deg, for du har gjenvunnet din bror; men om han ikke forbedrer seg, dra og kall på ny to vitner og rettlede ham på ny; og om han ikke forbedrer seg, dra og fortell det til menigheten; og om han ikke da forbedrer seg, regn ham for en vantro, og derfor skal du ikke bo under samme tak som han bor, du skal ikke

spise ved det samme bord som han sitter, og du skal ikke tale med ham; slik at om du vet hvor han går og setter sin fot, skal du ikke sette din fot der.'

88.

'Men pass på at du ikke regner deg selv for bedre; heller skal du si slik: "Peter, Peter, hvis Gud hjelper deg ikke med hans nåde, du ville være verre enn han."

Peter svarte: 'Hvordan skal jeg rettledet ham?'

Jesus svarte: 'På den måte som du selv gjerne vil bli rettledet. Og slik du gjerne ville bæres over med, derfor bær over med andre. Tro meg, Peter, for sannelig sier jeg deg at hver gang du rettleder din bror med nåde, mottar du nåde fra Gud, og dine ord skal bære noe frukt; men om du gjør det med strenghet, skal du straffes strengt av Guds rettferdighet, og ikke bære noen frukt. Fortell meg, Peter: Disse leirgods kar hvori de fattige koker deres mat - vasker de dem, muligens, med steiner og jernhammere? Nei, ganske sikkert ikke; men heller med varmt vann. Kar knuses med jern, ting av tre brenner med ild; men menneske forbedrer seg med nåde. Derfor, når du rettleder din bror skal du si til deg selv: "Hvis Gud hjelper meg ikke, gjør jeg i morgen verre enn alt som han har gjort i dag."'

Peter svarte: 'Hvor mange ganger må jeg tilgi min bror, O mester?'

Jesus svarte: 'Så mange ganger som du gjerne vil bli tilgitt av ham.'

Sa Peter: 'Sju ganger per dag?'

Jesus svarte: "Ikke bare sju, men sytti ganger sju skal du tilgi ham hver dag; for han som tilgir, til ham skal det tilgis, og han som fordømmer skal bli fordømt.'

Da sa han som skriver dette: 'Stakkars fyrster! for de skal gå til helvete'

Jesus irettesatte ham, og sa: 'Du er blitt tåpelig, O Barnabas, siden du har snakket slik. Sannelig sier jeg deg, som badet ikke er så nødvendig for kroppen, munnbitt for hesten, og rorpinnen til for skipet, som fyrsten er nødvendig for staten. Og hvilken grunn gav Gud til Moses, Joshua, Samuel, David, og Solomon, og så mange andre som gav dom? Til slike har Gud gitt sverdet for tilintetgjørelse av misgjerninger.'

Da sa han som skriver dette: 'Nå, hvordan bør dom gis, dom og benådning?'

Jesus svarte: 'Ikke enhver er en dommer: for til dommeren alene tilhører å dømme andre, O Barnabas. Og dommeren bør dømme den skyldige, slik faren befaler en råttens legemsdel skåret av fra hans sønn, slik at hele kroppen ikke skal bli råttens.'

89.

Peter sa : 'Hvor lenge må jeg vente på at min bror angre seg?'

Jesus svarte: 'Så lenge som du vil ventes på.'

Peter svarte: 'Ikke enhver vil forstå dette; derfor snakk til oss mer rett frem.'

Jesus svarte: 'Vent på din bror så lenge som Gud venter på ham.'

'Heller ikke vil de forstå dette,' sa Peter.

Jesus svarte: 'Vent på ham så lenge at han har tid til å angre seg.'

Da ble Peter trist, og de andre også, fordi de forstod ikke meningen. Hvorpå Jesus svarte: 'Om dere hadde ekte forståelse, og visste at dere selv var syndere, ville dere ikke tenke noensinne på å avskjære deres hjerte fra nåde til synderen. Og nå forteller jeg dere det uten omsvøp, at synderen burde ventes på at han kanskje angre seg, så lenge som han har en sjel under hans tenner å puste med. For slik venter vår Gud på ham, den mektige og barmhjertige.

Gud sa ikke: "I den time som synderen skal faste, gi almisser, be, og dra på pilegrimsferd, vil jeg tilgi ham." Dette har mange utrettet, og likevel evig fordømt. Men han sa: "I den time som synderen jamrer over hans synder, jeg for min del vil ikke huske mer hans synder." Forstår dere?' sa Jesus.

Disiplene svarte: 'Deler vi forstår, og deler ikke.'

Jesus sa: 'Hvilken del forstår dere ikke?'

De svarte: 'At mange som ber og faster er fordømt.'

Da sa Jesus: 'Sannelig sier jeg dere, som hyklere og hedningene ber flere bønner, gir mer almisser, og gjør mer faste enn gjør vennene til Gud. Men fordi de ikke har tro, er de ikke i stand til å angre i kjærlighet til Gud, og så er de fordømt.'

Da sa John: 'Undervise oss, for kjærlighet til Gud, av tro.'

Jesus svarte: 'Det er tid for at vi sier bønnen ved daggry.' Hvorpå de stod opp, og vasket seg og ba til vår Gud, som er velsigner for evig.

90.

Etter bønnen, kom hans disipler igjen nær til Jesus, og han åpnet munnen og sa: Kom nær, John, for i dag vil jeg tale til deg om alt du har spurt. Tro er et segl hvorved Gud forsegler hans utvalgte: det segl (tegn) som han som gav til hans budbringer, ved hvis hånd hver en av de utvalgte mottok tro. For slik som Gud er en, slik er tro en. Derfor Gud, skapte før alle ting hans budbringer, gav til ham før noen andre troen som er som en likhet av Gud og av alt det Gud har gjort og sagt. Og derfor de trofaste ved tro ser alle ting, bedre enn en ser med hans øyne; fordi øynene kan feile; nei de feiler nesten alltid; men tro tar aldri feil, for den har som fundament Gud og hans ord. Tro meg, at ved tro er alle de utvalgte av Gud frelst. Og det er sikkert at uten tro er det umulig for noen å behage Gud. Derfor søker Satan ikke å lede fra faste og bønn, almisser og pilegrimsferd, nei heller han egger de vantro til det, for han gleder seg ved å se gjerninger gå ulønnet. Men han gjøre seg umak og med all flid å føre tro til intet, derfor burde tro voktes spesielt med flid, og den sikreste kurs vil bli å forlate "Hvorfor." og innse at "Hvorfor" drev menneske ut av Paradis og forandret Satan fra en høyst vakker engel til en fryktelig djevel.'

Da sa John: 'Nå, hvordan skal vi forlate "Hvorfor," siden det er porten til kunnskap?'

Jesus svarte: 'Nei, heller er "Hvorfor" porten til helvete.'

Deretter ble John stille, så Jesus tilføyde: 'Når du vet at Gud har sagt en ting, hvem er du, O menneske, at du skal si, sannelig, "Hvorfor har du sagt slik, O Gud: hvorfor har du gjort slik?" Skal leirkrukken, muligens, si til dens skaper: "Hvorfor har du laget meg til å holde vann og ikke inneholde balsam?" Sannelig sier jeg dere, det er nødvendig mot enhver fristelse å styrke dere med dette ord, si "Gud har slik sagt"; "Slik har Gud gjort"; "Gud vil det slik"; for ved å gjøre slik lever du trygt.'

91.

På denne tiden var det en stor uro gjennom hele Judea på grunn av Jesus: for de romerske soldater, av Satans virksomhet, oppviglet hebreere, og sa at Jesus var Gud kommet for å besøke dem. Hvorpå et stort oppvigleri oppsto, slik at natten på de Førti Dager hele Judea var bevæpnet, slik at sønnen stod mot faren, og bror mot bror, for noen sa at Jesus var Gud kommer til verden; andre sa: 'Nei, men han er en sønn av Gud'; og andre sa: 'Nei, for Gud har ingen menneskelig likhet, og derfor skaper ikke sønner; men Jesus av Nasaret er en profet fra Gud.'

Og dette oppsto grunnet de store miraklene som Jesus gjorde.

Derfor for å roe folket, var det nødvendig at ypperstepresten skulle ri i prosesjon, kledd i hans prestekapper, med det hellige navnet til Gud, *teta gramaton* (sic), på hans panne. Og på samme vis red guvernøren Pilatus, og Herodes.

Hvorpå, i Mizpeh samlet seg tre hærer, hver på to hundre tusen menn som bar sverd. Herodes talte til dem, men de ble ikke stagget. Da talte guvernøren og ypperstepresten, og sa: 'Brødre, denne krigen er hisset opp av Satan, for Jesus er levende, og til ham bør vi ty til, og spørre ham at han gir vitnesbyrd om seg selv, og så tro på ham, etter hans ord.'

Så ved dette ble de stagget, hver en; og etter å ha lagt ned våpnene de alle omfavnet hverandre, og sa til hverandre 'Tilgi meg, bror!'

På den dagen, deretter, hver en la det på hjertet, å tro på Jesus, i henhold til hva han skal si. Og guvernøren og ypperstepresten bød store belønninger til ham som skulle komme og kunngjøre hvor Jesus var å finne.

92.

På denne tiden dro vi med Jesus, ved ordet av den hellige engel, til fjellet Sinai. Og der Jesus med hans disipler holdt de Førti Dager. Når de var gått, gikk Jesus nær til elven Jordan, for å gå til Jerusalem. Og han ble sett av en av dem som trodde Jesus var Gud. Hvorpå, med den største glede ropte 'Vår Gud kommer!' og etter å ha nådd byen han satte i bevegelse hele byen ved å si: 'Vår Gud kommer, O Jerusalem; forberede deg til å motta ham!' Og han bevitnet at han hadde sett Jesus nær til Jordan.

Da dro ut fra byen hver en, liten og stor, for å se Jesus, slik at byen ble helt forlatt, for kvinnene bar deres barn i deres armer, og slik at de glemte å ta med mat å spise.

Når de oppfattet dette, guvernøren og ypperstepresten red frem og sendte en budbringer til Herodes, som på samme vis red for å finne Jesus, slik at dette oppvigleri av folket ble stagget. Hvorpå i to dager de søkte ham i villmarken nær til Jordan, og på tredje dagen de fant ham, nær timen av middag, når han og hans disipler rensset seg for bønn, etter boka av Moses (moseloven).

Jesus undret seg stort, å se folkemengden som dekket området med mennesker, og sa til hans disipler: "Muligens har Satan drevet oppvigleri i Judea. Må det behage Gud å ta bort fra Satan herredømme som han har over syndere."

Og mens han sa dette, kom folkemengden nærmere, og da de kjente ham begynte de å rope ut: 'Velkommen til deg, O vår Gud!' og de begynte å gjøre ham ærbødig hilsen, som til Gud. Hvorpå Jesus gav et stor sukk og sa: 'Gå dere vekk fra meg, O sinnssyke personer, for jeg frykter for at jorden åpner og sluker meg med dere for deres avskyelige ord!' Hvorpå folket ble fylt med skrekk og begynte å gråte.

93.

Da løftet Jesus, hans hånd i tegn for stillhet, og sa: 'Sannelig har dere feilet stort, O israelitter, i å kalle meg, en mann, deres Gud. Og jeg frykter at Gud kan for dette gi en tung pest på den hellige by, overlevere den i trelldom til fremmede. O ett tusen ganger fordømte Satan, som har ledet dere til dette!'

Og etter å ha sagt dette, Jesus slo hans ansikt med begge hans hender, hvorpå det oppsto en slik lyd av gråt at ingen hørte hva Jesus sa. Hvorpå en gang til han løftet opp hans hånd i tegn for stillhet, og folket ble stagget i deres gråt, han talte en gang til: 'Jeg bekjenner for himmel, og jeg kaller som vitne alt som bor på jorden, at jeg er en fremmed for alt som

dere har sagt; se jeg er mann, født av jordisk kvinne, underlagt Guds dom, lider elendigheten av å spise og sove, av kulde og varme, som andre menn. Hvorpå når Gud komme for å dømme, mine ord som et sverd skal gjennomføre [enhver av] dem som tror at jeg er mer enn menneske.'

Og etter å ha sagt dette, Jesus så en stor mengde av ryttere, hvorved han oppfattet at der kom guvernøren med Herodes og ypperstepresten.

Da sa Jesus: 'Muligens de også er blitt gale.'

Da guvernøren ankom der, med Herodes og presten, steg alle av, og de gjorde en sirkel rundt Jesus, men soldatene kunne ikke holde tilbake folket som var ivrige til å høre Jesu tale med presten.

Jesus nærmet seg til presten med ærefrykt, men han var ivrig til å bukke seg ned og tilbe Jesus, så Jesus ropte ut: 'Pass deg for det du gjør, prest til den levende Gud! Synd ikke mot vår Gud!'

Presten svarte: 'Nå er Judea så mye berørt av dine tegn og din lære at de roper ut at du er Gud; derfor, framtvunget av folket, har jeg kommet hit med den romerske guvernør og kong Herodes. Vi ber deg derfor fra vårt hjerte, at du villig vil fjerne dette oppvigleri som har oppstått på grunn av deg. For noen sier du er Gud, noen sier du er sønn av Gud, og noen sier du er en profet.'

Jesus svarte: 'Og Du, O yppersteprest av Gud, hvorfor har ikke du stagget dette oppvigleri? Har du også muligens, mistet din forstand? Har profetiene, med loven fra Gud, nå gått i glemmeboka, O elendige Judea, bedradd av Satan!'

94.

Og etter å ha sagt dette, Jesus sa igjen: 'Jeg bekjenner for himmelen, og kaller som vitne alt som bor på jorden, at jeg er en fremmed for alt som menn har sagt om meg, nemlig, at jeg er mer enn et menneske. For jeg er et menneske, født av en kvinne, underlagt Guds dom; som lever her som andre menn, underlagt den samme elendighet. Som Gud lever, hvis nærhet min sjel står i, du har syndet stort, O prest, i å si hva du har sagt. Må det behage Gud at det kommer ikke på den hellige by en stor hevn for denne synd.'

Da sa presten: 'Må gud benåde oss, og be du for oss.'

Da sa guvernøren og Herodes: 'Herre, det er umulig at menneske kunne gjøre det som du gjør; derfor forstår vi ikke hva du sier.'

Jesus svarte: 'Det som dere sier er sant, for Gud gjør godt i menneske, slik som Satan gjør det onde. For menneske er som en butikk, hvori enhver som går inn med hans samtykke arbeider og selger der. Men fortell meg, O guvernør, og du O konge, dere sier dette fordi dere er fremmede for vår lov: for om dere leser testamentet og pakten med vår Gud ville dere se at Moses med en kjepp fikk vannet gjort om til blod, støvet til lopper, duggen om til storm, og lyset til mørke. Han fikk frosker og mus til å komme til Egypt, som dekket bakken, han drepte de førstefødte, og åpnet sjøen, hvori han druknet Farao. Av disse tingene har jeg utført intet. Og om Moses, alle bekjenner at han er en død mann nå. Joshua fikk sola til å stå stille, og åpnet Jordan, noe jeg ikke har gjort ennå. Og om Joshua alle bekjenner at han er en død mann nå. Elijah fått ild til å komme synlig ned fra himmelen, og regn, som jeg ikke har gjort. Og av Elijah alle bekjenner at han er et menneske. Og [slik] veldig mange andre profeter, hellige menn, venner av Gud, som i kraft av Gud har utført ting som ikke kan fattes av sinnet til de som ikke kjenner vår Gud, allmektig og barmhjertig, som er velsigner for evig.'

95.

Deretter ba guvernøren og presten og kongen Jesus, at for å roe folket, skulle han gå opp på et høyt sted og tale til folket. Så gikk Jesus opp på en av de tolv steiner som Joshua fikk de tolv stammer til å ta opp fra midten av Jordan, da hele Israel passerte over der tørrskodd; og han sa med høy stemme: 'La vår prest stige opp på et høyt sted hvorfra han kan bekrefte mine ord.' Derpå steg presten dit bort; til der Jesus sa klar, slik at alle kunne høre: 'Det er skrevet i testamentet og pakt av den levende Gud at vår Gud har ingen begynnelse, eller skal han noensinne har en ende.'

Presten svarte: 'Slik er det slik skrevet deri.'

Jesus sa: 'Det er skrevet der at vår Gud ved hans ord alene har skapt alle ting.'

'Slik er det,' sa presten.

Jesus sa: 'Det er skrevet at Gud er usynlig og gjemt fra sinnet til menneske, siden han er ulegemlig og uskapt, uforanderlig.'

'Slik er det, sant' sa presten.

Jesus sa: 'Det er skrevet der hvordan at himlenes himmel ikke kan romme ham, siden vår Gud er uendelig.'

'Slik sa Salomo profeten,' sa presten, 'O Jesus.'

Jesus sa: 'Det er skrevet der at Gud har ingen behov, ettersom han spiser ikke, sover ikke, og lider ikke fra noen mangel.'

'Slik er det,' sa presten.

Jesus sa: 'Det er skrevet der at vår Gud er overalt, og det det er ikke noe annen gud enn han, som slår ned og gjør hel, og gjør alt det som behager ham.'

'Slik er det skrevet,' svarte presten.

Da løftet Jesus, opp hans hender, sa: 'Herre vår Gud, dette min tro hvorved jeg skal komme til din dom: i vitneforklaring mot hver en som tror annet.' Og dreide seg mot folket, sa han: 'Angre dere, for alt som presten har sagt at det er skrevet i boken av Moses, paktens med Gud for evig, dere kanskje oppfatter deres synd; for jeg er en synlig mann og et stykke leire som går på jorden, dødelig som andre menn. Og jeg hadde en begynnelse, og har en ende, og er slik at jeg ikke kan skape en flue en gang.'

Derpå hevet folket deres stemmer gråt, og sa: 'Vi har syndet, Herre vår Gud, mot deg; ha nåde med oss.' Og de ba Jesus, hver en, at han ville be for sikkerheten av den hellige by, at vår Gud i hans sinne skulle ikke overgi den til å bli tråkket ned av nasjoner. Derpå løftet Jesus, opp hans hender, ba for den hellige by og for Guds folk, alle gråt: 'La det bli slik,' 'Ameen.'

96.

Når bønnen var slutt, sa presten med høy stemme: 'Bli, Jesus, for vi vil vite hvem du er, for å berolige vår nasjon.'

Jesus svarte: 'Jeg er Jesus, sønn av Maria, fra Davids ætt, en mann som vil dø og som frykter Gud, og jeg søker å gi Gud ære og heder.'

Presten svarte: 'I boken etter Moses står det at vår Gud må sende oss Messias, som skal komme for å kunngjøre for oss hva Gud vil, og skal bringe til verden Guds nåde. Derfor ber jeg deg fortelle oss sannheten, er du den Messias fra Gud som vi venter på?'

Jesus svarte: 'Det er sant at Gud har slik lovet, men ganske visst er jeg ikke ham, for han er gjort før meg, og kommer etter meg.'

Presten svarte: 'Ved din ord og tegn i alle fall tror vi at du er en profet og en hellig en fra Gud, derfor ber jeg deg i navnet til hele Judea og Israel at du i kjærlighet til Gud skal fortelle oss på hvilken måte Messias vil komme.'

Jesus svarte: 'Som Gud lever, hvis nærhet min sjel står i, jeg er ikke den Messias som alle stammer på jorden venter på, allerede som Gud lovet til vår far Abraham, og sa: "I din sæd vil jeg velsigne alle jordens stammer." Men når Gud skal ta meg bort fra verden, vil Satan igjen ta opp dette fordømte oppvigleri, ved å få den ugudelige til å tro at jeg er Gud og sønn av Gud, hvorfra mine ord og min lære skal bli forurenset, slik at det knapt forblir tretti trofaste: hvorpå Gud har nåde med verden, og vil sende hans budbringer for hvem han har laget alle ting; som skal komme fra sør med makt (myndighet), og ødelegger idolene sammen med avgudsdyrkerne; som skal ta bort herredømme til Satan som han har over mennesker. Han skal føre med seg Guds nåde for frelse av dem som tror på ham, og velsignet er han som tror hans ord.'

97.

'Skjønt jeg er uverdigg til knytte opp hans sko, har jeg ved Guds barmhjertighet og nåde fått se ham.'

Da svarte presten, sammen med guvernøren og kongen, og sa: 'Engste deg ikke, O Jesus, hellige av Gud, fordi i vår tid skal ikke dette oppvigleri være mer, siden vi vil skrive til det hellige romerske senatet slik at ved keiserlig påbud ingen skal kalle deg Gud eller sønn av Gud.'

Da sa Jesus: 'Ved Deres ord trøstes jeg ikke, for der hvor dere håper på lys, mørke vil komme; men min trøst er i Guds budbringers komme, som skal ødelegger enhver falsk mening om meg, og hans tro skal spre seg og skal besitte hele verden, for det har Gud lovet til Abraham vår far. Og det som gir meg trøst er at hans tro ikke har noen ende, men skal holdes ukrenket av Gud.'

Presten svarte: 'Etter at Guds budbringer kommer, skal andre profeter komme?'

Jesus svarte: 'Der skal ikke komme etter ham sanne profeter sendt av Gud, men der skal komme et stort antall falske profeter, hvorved jeg bedrøves. For Satan opphøye dem ved den rettferdige dom av Gud, og de skal gjemme seg under påskudd av mitt evangelium.'

Herodes svarte: 'Hvordan er det en rettferdig dom av Gud at slike ugudelig menn skal komme?'

Jesus svarte: 'Det er rettferdig at han som vil ikke tro på sannheten av hans frelse skal tro på en løgn som fører til hans fordømmelse. Derfor jeg sier dere, at verden har alltid foraktet de sanne profetene og elsket de falske, som kan ses i den tiden av Michaiah og Jeremiah. For hver like elsker hans like.'

Da sa presten: 'Hva skal Messias heter, og hvilket tegn åpenbarer hans komme?'

Jesus svarte: 'Navnet på Messias er beundringsverdigg, for Gud selv gav ham navnet da han skapte hans sjel, og plasserte det i en himmelsk prakt. Gud sa: "Vent Muhammed; for din skyld vil jeg skape paradigg, verden, og en stor mengde skapninger, hvorav jeg gjør deg som en gave, idet enhver som velsigner deg skal bli velsignet, og enhver som forbanner deg skal bli fordømt. Når jeg skal sende deg inn i verden jeg skal sende deg som min budbringer for frelse, og dine ord skal være sanne, idet himmel og jord skal svikter, men din tro skal aldri svikte." Muhammed er hans velsignede navn.'

Da løftet folkemengden opp deres stemmer, og sa: 'O Gud send oss din budbringer: O Muhammed, kom snart for frelse til verden!'

98.

Og etter å ha sagt dette, dro mengden med presten og guvernøren med Herodes, og hadde stor dispuitt angående Jesus og hans lære. Hvorpå presten ba guvernøren skrive til Roma til senatet om hele saken; hvilket guvernøren gjorde; derfor senatet hadde medlidenhet med Israel, og befalte at ved straff av død skulle ingen kalle Jesus Nasareer, profet for jødene, hverken Gud eller sønn av Gud. Dette påbud ble slått opp i tempelet, graverte på kobber.

Da den største del av folkemengden hadde dradd, der forble rundt fem tusen menn, uten å telle kvinner og barn; som var slitne av reisen, som hadde vært to dager uten brød, for i lengsel for å se Jesus hadde de glemt å bringe noe, derfor spiste de rå urter - derfor kunne de ikke dra bort som de andre.

Når Jesus så dette, hadde han medlidenhet med dem, og sa til Philip: 'Hvor skal vi finne brød til dem slik at de ikke omkommer av sult?'

Philip svarte: 'Herre, to hundre stykker gull kan ikke kjøpe nok brød så hver kan smake litt ' Da sa Andreas: 'Det er her et barn som har fem brød og to fisker, men hva er det blant så mange.

Jesus svarte: 'Få folkemengden til å sitte ned' Og de satte seg på gresset i grupper av femti og i grupper av førti. Deretter sa Jesus: 'I Guds navn!' Og han tok brødet, og ba til Gud og brøt brødet, som han gav til disiplene, og disiplene gav det til folkemengden; og slik gjorde de med fiskene og. Hver en spiste og hver en ble mett. Da sa Jesus: 'Samle opp det som er til overs.' Så disiplene samlet smulene, og fylte tolv kurver. Derpå løftet alle deres hånd til øynene, og sa: 'Er jeg våken, eller drømmer jeg?' Og de ble værende alle for en time, da de var ute av seg på grunn av det store mirakelet.

Etterpå Jesus, da han hadde takket Gud, sendte dem vekk, men det var syttito menn som ikke ville forlate ham; hvorpå Jesus fornemmet deres tro, valgte dem som disipler.

99.

Jesus, trakk seg tilbake til et dalsøkk i ørkenen i Tiro nær til Jordan, kalte sammen de syttito med de tolv, og, da han hadde satt seg på en stein, fikk dem til å sitte nær ham. Og han åpnet hans munn med et sukk og sa: 'I dag har vi sett en stor ondskap i Judea og i Israel, og slik at mitt hjerte ennå skjelver i mitt bryst i frykt for Gud. Sannelig sier jeg dere, at Gud er sjalu for hans ære, og elsker Israel som en elsker. Dere vet at når en ungdom elsker en kvinne, og hun elsker ikke ham, men en annen, han blir sint og dreper hans rival. Slik, forteller jeg deg, gjør Gud og: for, når Israel har elsket noe som helst han glemmer Gud, Gud har brakt slike ting til intet. Nå hva er mer kjær for Gud her på jorden enn presteembete og det hellige tempelet? Likevel i tiden av Jeremiah profeten, når folket hadde glemt Gud, og skrøt bare av tempelet, for at det var ingen lik det i hele verden, Gud hevet hans vrede ved Nebukadnesar, konge av Babylon, og med en hær lot ham ta den hellige byen og brenne den med det hellige tempelet, slik at de hellige ting som profetene fra Gud skalv ved å berøre, ble trakkett under føttene av hedninger som var full av ondskap.

Abraham elsket hans sønn Ishmael litt mer enn hva var rett, derfor kommanderte Gud, for å drepe denne onde kjærlighet ut av hjertet til Abraham, at han skulle slå i hjel hans sønn: som han ville gjort hadde kniven kuttet.

David elsket Absalom voldsomt, og derfor lot Gud det skje at sønnen gjorde opprør mot hans far og ble hengt etter hans hår og ihjelslått av Joab. O fryktelige dom fra Gud, at Absalom elsket hans hår framfor alle ting, og dette ble til et tau å henge ham med!

Uskyldige Job kom nær til å elske (for mye) hans sju sønner og tre døtre, da Gud gav ham til hånden av Satan, som ikke bare berøvet ham av hans sønner og hans rikdommer i løpet av en dag, men straffet ham også med fryktelig sykdom, slik at under sju år kom marker ut av hans legeme.

Vår far Jacob elsket Josef mer enn hans andre sønner, hvorpå Gud forårsaket at han ble solgt, og forårsaket at Jacob ble bedratt av de samme sønner, slik at han trodde at dyr hadde slukt hans sønn, og derfor sørget i ti år.

100.

Som Gud lever, brødre, jeg frykter for at Gud blir sint på meg. Derfor må dere dra gjennom Judea og Israel, preke til de tolv stammene av Israel sannheten, slik at de blir revet ut av villfarelse.’

Disiplene svarte med frykt, gråtende: ‘Vi gjør hva som helst du befaler oss.’

Da sa Jesus: ‘La oss i tre dager be og faste, og fremover hver kveld når den først stjernen kommer fram, når bønn gjøres til Gud, la oss be tre ganger, og be Ham tre ganger om nåde: fordi synden til Israel er tre ganger mer fryktelig enn andre synder.’

‘La det bli slik,’ svarte disiplene.

Når den tredje dagen sluttet, på morgenen av den fjerde dag, kalte Jesus sammen alle disiplene og apostlene og sa til dem: ‘Det er nok at der forblir med meg Barnabas og John: dere andre drar gjennom hele regionen av Samaria og Judea og Israel, og preker sjelebot: fordi øksen er lagt nær til treet, til å hogge det ned. Og be for de syke, fordi Gud har gitt meg myndighet over enhver sykdom.’

Da sa han som skriver: ‘O Mester, om dine disipler blir spurt om måten som de skal vise sjelebot, hva skal de svare?’

Jesus svarte: ‘Når en mann mister en pengepung snur han kun sitt øye for å se den? eller hans hånd, for å ta det? eller hans tunge, for å spørre? Nei, ganske sikkert, han snur rundt hans hele kropp og benytter hele kraften av hans sjel for å finne den. Er dette sant?’

Da svarte han som skriver: ‘Det er helt sant.’

101.

Da sa Jesus: ‘Sjelebot (anger) er en reversering av det onde livet: for alle sanser må snus rundt til det motsatte av alt som ble utførte mens en syndet. For istedenfor glede må en sette sorg; for latter, gråt, for festing, faste; for å sove, våke; for fritid, aktiviteter; for begjær, ærbarhet; la historiefortelling vendes til bønn og gjerrighet til å gi almisser.’

Da svarte han som skriver: ‘Men om de blir spurt, hvordan skal vi sørge, hvordan skal vi gråte, hvordan bør vi faste, hvordan bør vi vise aktivitet, hvordan bør vi forbli kysk, hvordan bør vi be og gi almisser; hvilket svar skal de gi? Og hvordan skal de gjør bot rett når de ikke vet hvordan å angre?’

Jesus svarte: ‘Godt har du spurt, O Barnabas, og jeg ønsker å svare alt til fulle hvis det er til behag til Gud. Så i dag vil jeg tale til deg om sjelebot i alminnelighet, og det jeg sier til en sier jeg til alle.

‘Vit da at sjelebot mer enn noe må gjøres i ren kjærlighet til Gud; ellers er det forgyeves å angre. For jeg vil tale til dere ved en liknelse.

‘Hver bygning, hvis dens fundament blir fjernet, faller i ruin: er dette sant?’

‘Det er sant,’ svarte disiplene.

Da sa Jesus: ‘Fundamentet til vår frelse er Gud, uten er det ingen frelse. Når menneske har syndet, har han mistet fundamentet til hans frelse; så det er nødvendig å begynne fra fundamentet.

‘Forteller meg, hvis deres slaver har fornærmet dere, og dere visste at de ikke sørget over å ha fornærmet dere, men sørger over å ha tapt deres belønning, vil dere tilgi dem? Sikkert ikke. Likevel forteller jeg dere hva Gud vil gjøre til dem som angrer over å ha tapt paradiset. Satan, fienden til alt godt, har stor anger for å ha tapt paradiset og oppnådd helvete. Men likevel vil han aldri finne nåde, og vet dere hvorfor? Fordi han har ingen kjærlighet til Gud; nei han hater hans Skaper.’

102.

‘Sannelig sier jeg dere, som alle dyr etter deres egen natur, om det taper det som det begjærer, sørger over det tapte gode. Følgelig må synderen som vil være sant angrende, ha et stort ønske om å straffe i seg for det som han har utført i opposisjon til hans Skaper: slik at når han ber tør han ikke kreve av Gud paradiset, eller at Han befri ham fra helvete, men i forvirret sinn, bøyer seg for Gud, og sier i hans bønn: “Se denne skyldige, O Herre, som har fornærmet deg uten grunn når han burde tjene deg. Derfor her han søker at det han har gjort blir straffet av din hånd, og ikke ved hånden til Satan, din fiende; slik at de gudløse ikke fryder seg over din skapning. Tukte, straffer som det behager deg, O Herre, for Du vil aldri gi meg så mye pine som den onde fortjener.”

‘Hvorpå synderen, som holder fram på denne måten med sjelebot, vil finne mer nåde fra Gud i forhold til den rettferdighet han krever.

‘Ganske sikkert, en avskyelige helligbrøde er latteren til synderen: idet denne verden kalles riktig av vår far David en jammerdal av tårer.

‘Det var en konge som adopterte som sønn en av hans slaver, som han gjorde til herre over alt han eide. Ved tilfeldigheter og falskhet fra en ond mann falt den ulykkelige under kongens mishag, slik at han led stor elendighet, ikke bare i hans lønn, men ved å være foraktet, og være berøvet av alt han tjente hver dag ved å arbeide. Tro dere at en slik mann ville le av det?’

‘Nei sikkert ikke,’ svarte disiplene, ‘for om kongen visst det ville han fått han slått i hjel, å se ham le av kongens mishag. Men det er sannsynlig at han ville gråte dag og natt.’

Da gråt Jesus og sa: ‘Ve til verden, for den er sikker på evig pine. Å ulykkelige menneskehet, for at Gud har valgt deg til sønn, skjenket deg paradiset, hvorpå du, O ulykkelige, ved Satans virksomhet falt under Guds mishag, og ble kastet ut av paradiset og fordømt til den urene verden, hvor du mottar alle ting med slit, og hver gode gjerning blir tatt fra deg ved stadig å synde. Og verden simpelthen ler, og, hva er verre, han som er den største synderen ler mer enn resten. Det vil bli, derfor, som dere har sagt: at Gud gir dommen av evig død til synderen som ler av hans synd og gråter ikke over dem.’

103.

Gråten til synderen burde være som den fra en far som gråter over hans sønn nær døden. Å vanvittige menneske, som gråter over kroppen som sjelen drar fra, og gråter ikke over sjelen som, gjennom synd, forlater Guds nåde!

Fortell meg, om sjømannen, da hans skip ble ødelagt av uvær, kunne ved gråt få tilbake alt han hadde tapt, hva ville han gjøre? Det er sikkert at han ville gråte bittært. Men sannelig sier jeg dere, at enhver ting som en mann gråter over, han synder, unntatt når han gråter for hans synd. For hver elendighet som kommer til menneskene, kommer til ham fra Gud for hans frelse, slik at han burde fryde seg derved. Men synd kommer fra djevelen for fordømmelse av mennesket, og dette gjør ikke mennesket trist. Ganske sikkert oppfatter dere her at mennesket søker tap og ikke profitt.'

Bartolomeus sa: 'Herre, hva skal han gjøre som ikke kan gråte for hans hjerte er fremmed for å gråte? Jesus svarte: 'Ikke alle som feller tårer gråter, O Bartolomeus. Som Gud lever, det finnes mennesker som fra deres øyne ingen tårer har noensinne falt, og de har grått mer enn et tusen av de som feller tårer. Gråten til en synder er fortæring av jordisk hengivenhet ved voldsom bedrøvelse. Nemlig slik solskinn beskytter fra forråtnelse det som er plassert øverst, slik vil denne denne fortæring beskytte sjelen fra synd. Hvis Gud skulle gi tårer til den sant angrende så mye som havet har vann ville han ønske enda mer: og slik begjær tilintetgjør den lille dråpe som han gjerne ville gråte, som en flammende smelteovn tilintetgjør en dråpe av vann. Men de som raskt brister i gråt er som hesten som går fortere jo lettere han er lastet.'

104.

'Sannelig det er menn som har både den innvendige hengivenhet og de ytre tårer. Men han som er slik, er en Jeremiah. I gråt, Gud måler mer bedrøvelsen enn tårene.'

Da sa John: 'O mester, hva mer taper menneske ved gråt over ting og ikke synd?'

Jesus svarte: 'Om Herodes skulle gi deg en kappe for å passe på for ham, og etterpå tar den tilbake fra deg, ville du har grunn til å gråte?'

'Nei,' sa John. Da sa Jesus: 'Nå har menneske mindre grunn til å gråte når han mister noe, eller har ikke det som han ville ønske; for alt kommer fra Guds hånd. Følgelig, skal ikke Gud har makt til å kvitte seg med, ved hans behag, hans egne ting, O tåpelig menneske? For du har av ditt eget, synd alene; og for det burde du gråte, og ikke for noe annet.'

Matteus sa : 'O, du har bekjent for hele Judea at Gud har ingen likhet med menneske, og nå har du sagt at menneske mottar fra Guds hånd; følgelig, siden Gud har hender har han en likhet med menneske.'

Jesus svarte: Du tar feil, O Matteus, og mange tar feil slik, uten å vite meningen av ordene. For menneske burde ikke tenke på den ytre (form) av ordene, men meningen; siden den menneskelige tale er som en tolk mellom oss og Gud. Nå vet dere ikke, da Gud ville tale til våre fedre på fjellet Sinai, våre fedre ropte: "Tale du til oss, O Moses, og la ikke Gud tale til oss, for at vi ikke skal dø"? Og hva sa Gud ved Jesaja profeten, men det, i den grad himmelen er fjern fra jorden, slik er Guds handlinger er fjernt fra livet til mennesker, og tankene til Gud fra tankene til mennesker?

105.

'Gud er så umålelig at jeg skjelver ved å beskrive ham. Men det er nødvendig at jeg gjør dere et forsøk. Jeg sier dere, da, at himlene er ni og at de er fjernt fra hverandre som den

første himmel er fjernt fra jorden, som er fjernt fra jorden fem hundre års reise'. Derfor er jorden fjernt fra den høyeste himmel fire tusen fem hundre års reise. Jeg forteller dere, følgelig, det jorden er i forhold til den første himmelen er som spissen av en nål, og den første himmel i samme forhold til den andre som et punkt, og på samme vis er alle himler mindre enn til den neste. Men hele jorden med alle himlene er i forhold til paradiset som en punkt, nei, som et sandkorn. Er denne storslått-heten umålelig?'

Disiplene svarte: 'Ja, ganske visst.'

Da sa Jesus: 'Som Gud lever, hvis tilstedeværelse min sjel står, universet fremfor Gud er lite som et sandkorn, og Gud er så mange ganger større [enn det] så det tar sandkorn å fylle alle himler og paradiset, og mer. Nå tenk på dere, om Gud har noen likhet med menneske, som er lite stykke leire som står på jorden. Pass på, da, at dere tar meningen og ikke bare ordene, om dere ønsker å ha evig liv.'

Disiplene svarte: 'Gud alene kan kjenne seg selv, og sant er det som Jesaja profeten sa: "Han er gjemt fra menneskelige sanser."'

Jesus svarte: 'Slik er det sant; derfor, når vi er i paradiset skal vi kjenne Gud, som her en kjenner havet fra en dråpe saltvann.

'Tilbake til min tale, jeg forteller dere at for synd alene burde en gråte, fordi ved å synde menneske svikter hans Skaper. Men hvordan skal han gråte som deltar på festing og fester? Han vil gråte selv om is brenner! Deres behov må snu festing til faste hvis dere vil ha herredømme over deres sanser, fordi slik har vår Gud herredømme.'

Thaddaeus sa: 'Dermed, Gud har sanser å ha herredømme over.'

Jesus svarte: 'Går dere tilbake til å si, "Gud har dette," "Gud er slik"? Fortell meg, har mennesket sanser?'

'Ja,' svarte disiplene.

Jesus sa: 'Kan et menneske finnes som har liv i seg, likevel virker sansene hans ikke?'

'Nei,' sa disiplene.

'Dere bedrar dere selv,' Jesus sa, 'for han som er blind, døv, stum, og lemlestet - hvor er hans sanser? Og når et menneske er besvimt?'

Da ble disiplene forvirret; så Jesus sa: 'Tre ting er det som utgjør menneske: det er, sjelen og sansene og legemet, hver en i seg selv atskilt. Vår Gud skapte sjelen og kroppen som dere har hørt, men dere har enda ikke hørt hvordan han skapte sansene. Derfor i morgen, hvis Gud vil, forteller jeg dere alt.'

Og etter å ha sagt dette Jesus gav takk til Gud, og ba for frelse av vårt folk, hver en av oss sa: 'Ameen.'

106.

Da han avsluttet bønnen ved daggry, satte Jesus seg under en palme, og dit bort kom hans disipler nær til ham. Da sa Jesus: 'Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, mange er bedradd angående våre liv. For så nær er sjelen og sansene forbundet sammen, at de fleste mennesker mener at sjelen og sansene er en og den samme ting, skiller den ved bruk og ikke ved kjerne, kaller den; den følsomme, vegetative (uten høyere interesser), og intellektuelle sjel. Men sannelig sier jeg dere, sjelen er en, som tenker og lever. O tåpelige, hvor vil de finne den intellektuelle sjel uten liv? Ganske sikkert, aldri. Men liv uten sanser vil raskt bli funnet, som sett i den bevisstløse når sansene forlater ham.'

Thaddaeus svarte: 'O mester, når sansene forlater livet, et menneske har ikke noe liv.'

Jesus svarte: 'Det er ikke sant, fordi menneske er berøvet av liv når sjelen forlater den; fordi sjelen vende ikke tilbake mer til kroppen, unntatt ved et mirakel. Men sanser forlater den på grunn av frykt som den mottar, eller på grunn av en stor bedrøvelse som sjelen har. For sansene har Gud skapt for fornøyelse, og av den grunn alene de lever, som kroppen lever av mat og sjelen lever av kunnskap og kjærlighet. Denne sans er nå opprørsk mot sjelen, gjennom å være sint på å være berøvet av fornøyelsen av paradiset gjennom synd. Derfor er det den største nødvendighet å gi den åndelige fornøyer for ham som vil ikke at den skal leve av sanselige fornøyer. Forstår dere? Sannelig jeg sier dere, at Gud skapte den og dømte den til helvete og til uholdbar snø og is; fordi den sa at den var Gud; men da han berøvet den av næring, tok bort dens mat, den erklærte at den var en slave til Gud og skapt av Hans hender. Og nå fortell meg, hvordan virker sansene i den gudløse? Ganske sikkert er den som Gud i dem: se de følger sansene, forlater fornuft og Guds lov. Hvorpå de blir avskyelige, og gjør ikke noe godt.'

107.

'Og så den første ting som følger bedrøvelse for synd er faste. For han som ser at en viss type mat gjør ham syk, slik at han frykter død, etter å sørge over at han hadde spist det, forlater det, for ikke å gjøre seg syk. Slik burde synderen gjøre. Oppfatter at fornøyelse har fått ham til å synde mot Gud hans skaper ved å følge sansen i disse gode ting av verden, la ham bedrøves av å ha gjort det, fordi det berøver ham av Gud, hans liv, og gir ham den evige død av helvete. Men fordi menneske mens han lever, har behov av disse gode ting av verden, er faste nødvendig her. Så la ham fortsette å tukte sansen og kjenne Gud som hans herre. Og når han ser at sansen avskyr faste, la ham vise den tilstanden i helvete, hvor ingen fornøyelse i det hele tatt, men uendelig bedrøvelse mottas; la ham anbringe foran den gleden av paradiset, som er så store at et korn av en av gleden av paradiset er større enn alle de i verden. For slik vil den lett bli stagget; for det er bedre å være tilfreds med lite for å motta mye, enn være tøylesløs i lite og bli berøvet av alt og forbli i pine.

'Dere burde huske den rike vert, for å faste godt. For han, ønsket her på jorden å ha det deilig hver dag, ble berøvet evig av en enkel dråpe vann: mens Lazarus, var fornøyd med smuler her på jorden, lever evig i full overflod av gleden i paradiset.

'Men la den angrende være forsiktig; for Satan søker å slette enhver gode gjerning, og mer i den angrende enn i andre, for den angrende har gjort opprør mot ham, og fra å være hans trofast slave har blitt en opprørsk fiende. Hvorpå Satan søker å forårsake at han skal ikke faste på noe vis, under påskudd av sykdom, og når dette ikke nytter, vil han invitere ham til en ekstrem faste, for at han kan bli syk og etterpå leve deilig. Og om han ikke lykkes i dette, søker han å få ham til å faste bare på kroppslig mat, slik at han blir som seg, som aldri spiser men alltid synder.

'Som Gud lever, det er avskyelig å berøve kroppen for mat og fylle sjelen med stolthet, forakte dem som ikke faster, og kjenner seg bedre enn dem. Fortell meg, vil den syke mann skryte av dietten som er pålagt ham av legen, og kalle dem gale som ikke er satt på diett? Ganske sikkert ikke. Men han vil bedrøves av sykdommen fordi han trengs settes på diett. Allikevel sier jeg dere, at den angrende burde ikke skryte av hans faste, og forakte dem som ikke faster; men han burde bedrøves over de synder derfor han faster. Eller skal den angrende som faster skaffe lekker mat, men han skal være tilfreds med enkel mat. Nå vil en mann gi deilig mat til hunden som biter og til hesten som sparker? Ingen, sikkert, men heller det motsatte. Og lar dette rekke for dere angående faste.'

108.

‘Hør etter, da, hva jeg skal si til dere angående å se (våke). For akkurat som det er to typer av søvn, nemlig den av kroppen og den av sjelen, allikevel må dere være forsiktig med å vokte, for mens kroppen vokter, sover sjelen ikke. For dette vil være en høyst sørgelig feil. Fortell meg, i lignelse: det er en mann som mens han går, slår seg mot en klippe, og for å unngå å slå den mer med hans fot, han slår med hans hode - hva er tilstanden av en slik mann?’

‘Elendig,’ svarte disiplene, ‘for en slik mann er vanvittig.’

Da sa Jesus: ‘Godt har dere svart, for sannelig sier jeg til dere at han som våker med kroppen og sover med sjelen er vanvittig. Som åndelige karaktersvakhet er mer sørgelig enn legemlig, allikevel er den mer vanskelig å kurere. Hvorfor, skal en slik ulykkelig skryte av ikke å sove med kroppen, som er livets fot, mens han fornemmer ikke i hans elendighet at han sover med sjelen, som er livets hode? Søvn av sjelen er glemskhet av Gud og av hans fryktelige dom. Sjelen, da, som våker er den som i alt og på ethvert sted fornemmer Gud, og i alt og gjennom alt, og mest av alt, gir takk til hans Majestet, og vet at i ethvert øyeblikk den mottar barmhjertighet og nåde fra Gud. Derfor i frykt for hans Majestet, der alltid gjenlyder i dens øre englenes ytring ”Skapninger, kom til dom, for deres Skaper vil dømme dere.” For den er vanligvis alltid i Guds tjeneste. Fortell meg, hva ønsker dere mest: å se i lyset av en stjerne eller i lyset av sola?’

Andreas svarte: ‘I lyset av sola; for i lyset av stjernen ser vi ikke de tilgrensende fjell, og i lyset av sola ser vi det minste sandkorn. Derfor går vi i frykt i lyset av stjernen, men i lyset av sola går vi trygt.’

109.

Jesus svarte: ‘Likevel forteller jeg dere at dere burde våke med sjelen i sola av rettferdighet [som er] vår Gud, og ikke skryte av dere selv av å vokte kroppen. Det er helt sant, derfor, at kroppens søvn bør unngås så mye som mulig, men [å unngå det] totalt er umulig, sansene og legemet er tyngnet med mat og sinnet med forretning. Derfor la ham som vil sove lite unngå for mye forretninger og for mye mat.

‘Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, det er lovlig å sove litt hver natt, men det er aldri lovlig å glemme Gud og hans fryktelige dom: og sjelens søvn er slik glemsel.’

Da svarte han som skriver: ‘O mester, hvordan kan vi ha Gud alltid i minne? Ganske sikkert, det synes til oss umulig.’

Jesus, sa med et sukk: ‘Dette er den største elendighet som menneske kan lide, O Barnabas. For menneske kan ikke her på jord ha Gud hans skaper alltid i minne; unntatt dem som er hellige, for de har alltid Gud i minne, fordi de har i dem lyset av nåden fra Gud, slik at de kan ikke glemme Gud. Men fortell meg, har dere sett dem som arbeider som steinbrytere, hvordan ved stadige øvelse de har lært å slå, slik at de snakker med andre og hele tiden slår jernredskapet som hugger steinen uten å se på jernet, og likevel treffer de ikke deres hender? Gjør nå dere likeså. Ønske å være hellig om dere ønsker å overvinne helt denne elendighet av glemskhet. Sikkert er det at vannet kløver den hardeste stein hvis en enkel dråpe treffer den i en lang periode.

‘Vet dere hvorfor dere ikke har overvunnet denne elendighet? Fordi dere ikke har oppfattet at det er synd. Jeg forteller dere da at det er feil, når en fyrste gir deg en presang, O menneske, at du skal lukke dine øyne og vende din rygg mot ham. Slik feiler de som glemmer Gud, for hele tiden mottar mennesker gaver og nåde fra Gud.’

110.

‘Fortell meg nå, gir vår Gud bestandig dere [hans gavmildhet]? Ja, ganske sikkert; for uopphørlig sørger han for dere pusten hvorved dere lever. Sannelig, sannelig sier jeg dere, hver gang som deres kropp mottar pust burde deres hjerte si: “Takkk O Gud!” ‘

Da sa John: ‘Det er veldig sant hva du sier, O mester; lær oss derfor måten til å oppnå denne velsignede tilstand.’

Jesus svarte: ‘Sannelig sier jeg til dere, en kan ikke oppnå slik tilstand ved menneskelige krefter, men heller ved nåden fra Gud vår Herre. Det er virkelig sant at menneske burde ønske det gode slik at Gud måtte gi det til ham. Fortell meg, når dere er til bords tar dere de kjøttstykkene som dere ikke vil så mye som se på? Nei, ganske sikkert ikke. Likevel sier jeg til dere at dere skal ikke motta det som dere ikke begjærer (ber om). Gud kan, hvis dere ønske fromhet, gjøre deg hellig på mindre tid enn det tar å blinke med et øye, men for at menneske skal bli mottagelig for gaven, og giveren vår Gud vil at vi skal vente og spørre.

‘Har dere sett dem som øver på å skyte på et merke? Ganske sikkert skyter de mange ganger forgjeves. Likevel, de ønsker aldri å skyte forgjeves, men er alltid i håp om å treffe merket. Nå gjør dere dette, dere som stadig ønsker å ha vår Gud i minne, og når dere glemmer, sørg; Gud for skal gi dere nåde til å nå alt hva jeg har sagt.

‘Faste og åndelig våkenhet er slik forent, den ene med den andre, hvis en slutter å vokte, øyeblikkelig brytes fasten. For ved å synde en mann bryter fasten av sjelen, og glemmer Gud. Slik er det at å vokte og faste med hensyn til sjelen er alltid nødvendig for oss og for alle mennesker. For ingen er det lovlig å synde. Men faste av kroppen og dens våkenhet, tro meg, det er ikke mulig bestandig, eller for alle personer. For det er syke og gamle folk, kvinner med barn, menn som er satt på diett, barn, og andre som er av svak helse. For virkelig alle, selv når han kler seg etter hans passende formål, slik burde han velge hans [måte av] faste. For slik klesplaggene til et barn ikke passer for en mann på tretti år, slik er våkenhet og faste for en, ikke passende for en annen.’

111.

‘Men pass deg for Satan som vil bruke all hans styrke [å få det til å skje] at dere [skal] våke under natten, og etterpå sove når ved Guds påbud dere burde be og lytte til Guds ord.

‘Fortell meg, vil det glede deg om en venn av deg skulle spise kjøttet og gi deg beina?’

Peter svarte: ‘Nei mester, for slik en burde ikke kalles en venn, men en spotter.’

Jesus svarte med et sukk: ‘Du har sagt sannheten vel, O Peter, for sannelig hver en som våker kroppen mer enn er nødvendig, sover, eller å lar hans hode falle ned av slummer når han skulle be eller lytte til Guds ord, slik en stakkar spotter Gud hans Skaper, og så er skyldig i slik en synd. Videre er han en røver, siden han steler tiden som han burde gi til Gud, og bruker den når, og så mye som, det behager ham.

‘En mann gav hans fiender å drikke fra en tønne med den beste vinen, så lenge som vinen var på dens beste, men når vinen kom ned til bunnfallet, gav han den til hans herre å drikke. Hva, tror dere, vil herren gjøre mot hans tjener når han vet alt, og den tjeneren er fremfor ham? Ganske sikkert slår han ham og slår ham i hjel i rettvist harme etter verdens lover. Og nå hva skal Gud gjøre mot menneske som forbruker den beste av hans tid i forretninger, og den verste i bønn og studie av loven? Ve til verden, fordi med dette og med større synd er dens hjerte tynget ned! Derfor når jeg sa til dere at latter burde snus til gråt, fester til faste, og søvn til å våke, jeg formår i tre ord å si alt dere har hørt - at her på jorden en

burde alltid gråte, og at gråt skal være fra hjertet, fordi vår Gud er fornærmet; så dere burde faste for å ha herredømme over sansene, og våke slik at dere ikke synder; og at kroppens gråt og kroppens faste og å våke skal tas etter helsetilstand til hver en.'

112.

Jesus sa videre: 'Deres behov må finnes i fruktene av marken til å opprettholde våre liv, for det er nå åtte dager som vi ikke har spist noe brød. Derfor vil jeg be til vår Gud, og vil vente på dere med Barnabas.'

Så alle disiplene og apostlene dro bort i grupper på fire og seks, og dro deres vei etter Jesu ord. Han som skriver forble med Jesus; hvorpå Jesus, gråtende, sa: 'O Barnabas, det er nødvendig at jeg åpenbarer til deg store hemmeligheter, som, etter at jeg har dradd fra verden, du skal åpenbare til den.'

Da svarte han som skriver, gråtende: 'Sørg for at jeg gråter, O mester, og andre menn også, for vi er syndere. Og du, som er en hellig en og profet fra Gud, det passer ikke for deg å gråte så mye.'

Jesus svarte: 'Tro meg, Barnabas, at jeg kan ikke gråte så mye som jeg burde. For hvis mennesker ikke hadde kalt meg Gud, jeg skulle ha sett Gud her som han vil bli sett i paradiset, og skulle vært trygg på ikke å frykte dommedag. Men Gud vet at jeg er uskyldig, fordi aldri har jeg nært tanke om å holdes for mer enn en fattig slave. Nei, jeg forteller deg at hvis jeg ikke hadde blitt kalt Gud skulle jeg ha blitt båret inn i paradiset når jeg skal forlate verden, mens derimot nå jeg skal ikke dra dit bort inntil dommen. Nå ser du at jeg har grunn til å gråte. Vit, O Barnabas, at for dette jeg må lide en stor forfølgelse, og skal bli solgt av en av mine disipler for tretti pengestykker. Hvorpå jeg er sikker på at han som skal selge meg skal bli drept i mitt navn, for at Gud skal ta meg opp fra jorden, og skal forandre utseendet på forræderen slik at enhver skal tro at han er meg; likevel, når han dør en ond død, skal jeg forbli i den vanære for en lang tid i verden. Men når Muhammed skal komme, den hellige Guds budbringer, denne vanære skal tas bort. Og dette skal Gud gjøre fordi jeg bekjente sannheten om Messias; som skal gi meg denne belønningen, at jeg skal bli kjent å være levende og være en fremmed for den død av skjensel.'

Da svarte han som skriver: 'O mester, fortell meg hvem er den elendige, for jeg vil gjerne kvele ham til døde.'

'Hold fred,' svarte Jesus, 'for slik vil Gud, og han kan ikke gjøre annet; men se til at når min mor rammes av slik hendelse, at du forteller henne sannheten, slik at hun kan bli trøstet.'

Da svarte han som skriver: 'Alt dette vil jeg gjøre, O mester, hvis det Gud behager.'

113.

Når disiplene kom brakte de kongler, og ved Guds vilje fant de en god mengde dadler. Så etter middags bønne spiste de med Jesus. Hvorpå apostlene og disiplene, som så ham som skriver med trist ansikt, fryktet at Jesus måtte snart forlate verden. Hvorpå Jesus trøstet dem, og sa: 'Frykt ikke, for min time er ennå ikke kommet at jeg skal forlate dere. Jeg skal være med dere fremdeles for en liten stund. Derfor må jeg undervise dere nå, slik at dere kan dra, som jeg har sagt, gjennom hele Israel og preke sjelebot; slik at Gud kan ha nåde med synden til Israel. La derfor enhver passe seg for lathet, og mye mer han som gjør bot; fordi hvert tre som ikke bærer god frukt skal bli kuttet ned og kastet i ilden.

'Det var en borger som hadde en vingård, og i midten av den var en hage, hvor han hadde et fint fikentre; hvorpå i tre år når eieren kom fant han ikke noe frukt, og ettersom alle

andre tre bar frukt der, sa han til hans vingårdsgartner: “Kutt ned dette dårlige treet, for det er en byrde på marken.”

‘Vingårdsgartneren svarte: “Ikke enda, min herre, for det er et vakkert tre.”

‘Hold fred,” sa eieren, “for jeg bryr meg ikke om unyttige skjønnheter. Du burde vite at palmen og balsam er edlere enn fiken. Men jeg har plantet på gårdsplassen av mitt hus en plante av palme og en av balsam, som jeg fikk omgitt av kostbare murer, men da disse bar ingen frukt, men blad som fylte seg opp og forråtnet grunnen foran huset, fikk jeg dem begge fjernet. Og hvorfor skal jeg spare et fikentre fjernt fra huset, som besværer min hage og min vingård hvor alle andre tre bærer frukt? Ganske sikkert vil jeg ikke tåle det noe lengre.”

‘Da sa vingårdsgartneren: “Herre, jorden er for næringsrik. Vent, derfor, et år til, for jeg vil beskjære fikentreets grener, og ta vekk den næringsrike jorden, og anbringe skrinne jord med steiner, og slik skal det bære frukt.”

‘Eieren svarte: “Nå gå og gjør slik; for jeg vil vente, og fikentreet skal bære frukt.” Forstår dere denne lignelse?’

Disiplene svarte: ‘Nei, Herre; derfor forklar den til oss.’

114.

Jesus svarte: ‘Sannelig sier jeg dere, eieren er Gud, og vingårdsgartneren er hans lov. Gud, da, hadde i paradiset palmer og balsam; for Satan er palmen og det første menneske er balsam. De kastet han ut fordi de ikke bar frukt av gode gjerninger (arbeid), men ytret gudløse ord som var fordømmelse av mange engler og mange menn. Nå som Gud hadde menneske i verden, midt blant hans skapninger som tjente Gud, alle av dem, etter hans instruks: og menneske, sier jeg, bar ikke noe frukt, Gud ville hogge ham ned og sende ham til helvete, siden han ikke benådet engelen og det første menneske, straffet engelen evig, og mennesket for en tid. Hvorpå loven fra Gud sier at menneske for mye godt i dette livet, er det nødvendig at han lider prøvelser og bli berøvet av jordisk gods, slik at han kan gjøre gode gjerninger. Derfor vår Gud venter på at mennesket angre. Sannelig sier jeg dere, slik vår Gud har dømt mennesket til arbeide, slik at, som Job sa, venn og profet av Gud: “Som fuglen er født til å fly og fiskene til å svømme, slik er mennesket født til å arbeide.”

‘Slik også David vår far, en profet av Gud, sa: “Ved å spise fruktene av våre henders arbeide skal vi bli velsignet, og det skal gå godt med oss.”

Derfor la enhver arbeide, etter hans evner. Fortell meg nå, hvis David vår far og Solomon hans sønn arbeidet med deres hender, hva bør synderen gjøre?’

John sa: ‘Mester, arbeide er en passende ting, men dette bør de fattige gjøre.’

Jesus svarte: ‘Ja, for de kan ikke gjøre annet. Men vet du ikke at godhet, for å være god, må være fri fra behov? Derfor er sola og de andre planetene styrt av Guds lover slik at de ikke kan gjøre annet, derfor skal de ha ingen fordel. Fortell meg, da Gud gav loven om arbeide, sa han ikke: “En fattig mann skal leve av svetten av hans ansikt”? Og Job sa ikke at: “Som en fugl er født til å fly, slik er en fattig mann født til å arbeide”? Men Gud sa til menneske: “I svetten av ditt ansikt skal du spise brød,” og Job at “Menneske er født til arbeide.” Derfor [bare] han som ikke er menneske er fri fra denne lov. Helt sikkert av ingen annen grunn er alle ting kostbare, enn at der er en stor mengde av late folk: hvis disse ville arbeide, noen passet marken og noen på fisket i vannet, ville det være den største overflod i verden. Og av den mangel det er, vil det være nødvendig å gi en redegjørelse på den fryktelige dommens dag.’

115.

‘La man si noe til meg. Hva har han brakt inn i verden, slik at han kan leve i ledighet? Sikkert er det at han ble født naken, og ute av stand til noe som helst. Derfor av alt som han har funnet, er han ikke eieren, men en som deler ut. Og han må gi en redegjørelse for det på den fryktelige dagen. Det avskyelige begjær, som gjør menneske lik det ville dyr, burde fryktes mest; for fienden er av ens egen husholdning, så det er ikke mulig å dra til noe sted hvor dine fiende ikke kommer. Ah, hvor mange fortapes gjennom begjær! Gjennom begjær kom flommen, idet verden omkom for Guds nåde og slik ble at det ble bare reddet Noah og åtti tre mennesker.

‘For begjær Gud overflommet tre onde byer hvorfra bare Lott og hans to barn rømte.

‘For begjær ble stammen til Benjamin alle utryddet. Og sannelig jeg forteller dere at om jeg skulle fortelle dere hvor mange som har omkommet gjennom begjær, skulle fem dager ikke rekke.’

James svarte: ‘O mester, hva betyr begjær?’

Jesus svarte: ‘Begjær er et uhemmet ønske om kjærlighet, som, ikke er ledet av fornuft, bryter grensene til menneskets intellekt og hengivenhet; slik at mennesket, som ikke kjenner seg selv, elsker det som han burde hate. Tro meg, når et menneske elsker en ting, ikke fordi Gud har gitt ham slik en ting, som dens eier, er han en utuktig person; for at sjelen, som burde holde fast ved forbund med Gud dens skaper, har han forent seg med skapelsen. Og slik sørger Gud (over) Jesaja profeten, og sa: “Du har bedrevet hor med mange elskere; likevel, vend tilbake til meg og jeg vil motta deg.”

‘Som Gud lever hvis nærhet min sjel står, om det var intet indre begjær i hjertet til mennesket, ville han ikke falle inn i det ytre; for hvis roten blir fjernet dør treet raskt.

‘La en mann derfor nøye seg med konen som hans skaper har gitt ham, og la ham glemme alle andre kvinner.’

Andreas svarte: ‘Hvordan skal en mann glemme kvinnene om han lever i byen hvor det er så mange av dem?’

Jesus svarte: ‘O Andreas, sikkert er det at han som lever i byen, vil den gjøre ham ondt; siden byen er en svamp som drar til seg enhver synd.

116.

‘Det sømmer seg for en mann å leve i byen, slik soldaten lever når han har fiender omkring festningen, forsvarer seg mot ethvert angrep og frykter alltid forræderi fra borgerne. Slik sier jeg, la ham drive tilbake enhver ytre fristelse til synd, og frykte sansene, fordi de har et høyeste ønske om urene ting. Men hvordan skal han forsvare seg om han tøyler ikke øyet, som er opphavet til enhver sanselig synd? Som Gud lever i hvis nærhet min sjel står, han som ikke har fysiske øyne er trygg på ikke å motta straff unntatt bare til den tredje grad, mens han som har øyne mottar den til den sjuende graden.

‘I tiden av profeten Elijah det skjedde at Elijah så en blind mann som gråt, en mann med et godt liv, og spurt ham og sa: “Hvorfor gråter Du, O bror?” Den blinde mannen svarte: “Jeg gråter fordi jeg ikke ser Elijah profeten, den hellige av Gud.”

‘Da Elijah irettesatte ham, og sa: “Slutte å gråte, O mann, for i å gråte du synder.”

‘Den blinde mannen svarte: “Nå fortell meg, er det en synd å se en hellig profet av Gud, som vekker opp de døde og får ild komme ned fra himmelen?”

‘Elijah svarte: “Du snakker ikke sannheten, for Elijah kan ikke gjøre noe som helst av alt det du sa, fordi han er et menneske som du. For alle mennesker i verden får ikke en flue til å bli født.”

‘Den blinde mannen sa: “Du sa dette, O mann, fordi Elijah må ha irttesatt deg for en av dine synder, og derfor hater du ham.”

‘Elijah svarte: “Må det behage Gud at du er taler sannheten; fordi, O bror, om jeg hater Elijah, jeg skulle elske Gud, og jo mer jeg skulle hate Elijah jo mer jeg skulle elske Gud.”

‘Herpå den blinde mannen ble svært sint, og sa: “Som Gud lever, du er en ugudelig fyr! Kan Gud da bli elsket mens en hater profetene fra Gud? Forsvinn omgående, for jeg vil ikke høre på deg lengre!”

‘Elijah svarte: “Bror, nå må du se med ditt intellekt hvordan ondskap fysisk ser. For du begjærer syn for å se Elijah, og hater Elijah med din sjel.”

‘Den blinde mannen svarte: “Nå forsvinn! for du er djevelen, den vil få meg til å synde mot den hellige en av Gud.”

‘Da sukket Elijah, og sa med tårer: “Du har sagt sannheten, O bror, for mitt legeme, som du begjærer å se, atskiller deg fra Gud.”

‘Den blinde mannen sa: “Jeg ønsker ikke å se deg; nei, hvis jeg hadde mine øyne, jeg ville lukke dem for ikke å se deg?”

‘Da sa Elijah: “Vit, bror, at jeg er Elijah!”

‘Den blinde mannen svarte: “Du snakker ikke sannhet.”

‘Da sa disiplene til Elijah: “Bror, han er sannelig profeten til Gud, Elijah.”

‘ “La ham fortelle meg,” sa den blinde mannen, “om han er profeten, av hvilken sæd er jeg, og hvordan ble jeg blind?”

117.

‘Elijah svarte: “Du er av stammen til Levi; og fordi du, ved å gå inn i tempelet til Gud, så utuktig på en kvinne, siden du var nær helligdommen, vår Gud tok borte din syn.”

“Den blinde mannen sa gråtende: “Tilgi meg, O hellige profet fra Gud, for jeg har syndet i tale med deg; for hvis jeg hadde sett deg skulle jeg ikke ha syndet.”

‘Elijah svarte: “Må vår Gud tilgi deg, O bror, fordi angående meg vet jeg at du har fortalt meg sannheten, siden jo mer jeg hater meg selv jo mer jeg elsker Gud, og hvis du så meg du ville stille ditt begjær, som ikke behager Gud. For Elijah er ikke din skaper, men Gud; hvorav, i den grad det angår deg, er jeg djevelen,” sa Elijah gråtende, “fordi jeg vender deg fra din skaper. Gråt da, O bror, fordi du har ikke det lys som ville få deg til å se det sanne fra det falske, for hvis du hadde hatt det ville du ikke foraktet min lære. Derfor sier jeg deg, som mange ønsker å se meg og kommer langt borte fra for å se meg, som forakter mine ord. Derfor ville det være bedre for dem, for deres frelse, om de hadde ingen øyne, siden alle som finner behag i skapningen, hvem han nå er, og søker ikke å finne behag i Gud, har gjort en avgud i hans hjerte, og svikter Gud.”

Da sukket Jesus, og sa: ‘Har dere forstått alt hva Elijah sa?’

Disiplene svarte: ‘I sannhet, har vi forstått, og vi er ute av oss over kunnskapen at her på jorden er det veldig få som ikke er avgudsdyrkere.’

118.

Da sa Jesus: 'Dere snakker sant, foreløpig var Israel ivrig etter å etablere den avgudsdyrking som de har i deres hjerter, i å holde meg for Gud, mange av dem har nå foraktet min lære, sier at jeg kunne gjøre meg selv til herre over hele Judea, hvis jeg tilstod å være Gud, og at jeg er gal som ønsker å leve i fattigdom blant ørken-steder, og ikke har fast oppholdssted blant fyrster i et staselig liv. Å ulykkelige menneske, som priser lyset som er felles med fluer og maur og forakter lyset som er felles bare med engler og profeter og hellige venner av Gud!

'Hvis, da, øyet ikke er vaktet, O Andreas, forteller jeg deg at det er umulig ikke å falle hodekulls inn i begjær. Derfor gråter Jeremiah profeten, voldsomt, og sa sant: "Mine øyne er en tyv som stjeler fra min sjel." Derfor ba David vår far med den største lengsel til Gud vår Herre at han skulle vende bort hans øyne slik at han ikke beskuet forfengelig. For sant er det at alt som har en ende, er forfengelig (forgjeves). Fortell meg da, om en har to mynter til å kjøpe brød, ville han bruke de for å kjøpe røyk? Ganske sikkert ikke, da røyken gjør vondt for øynene og gir ingen underhold til kroppen. Heller la mennesket gjøre slik, for med det ytre syn av hans øyne og det indre syn av hans sinn, skulle han søke å kjenne Gud hans skaper og det gode behag av hans vilje, og skulle ikke gjøre materielle goder hans mål, som forårsaker ham å tape Skaperen.

119.

'For sannelig hver gang et menneske iakttar en ting og glemmer Gud som har laget det for mennesket, har han syndet. For hvis en venn av deg skulle gi deg noe å passe på for ham, og du skulle selge det og glemmer din venn, har du fornærmet din venn. Slik gjør menneske; for når han betrakter det skapte og glemmer Skaperen, som i kjærlighet til menneske har skapt det, synder han mot Gud hans skaper i utaknemlighet.

'Han som derfor iakttar kvinner og glemmer Gud, som for det gode til mannen skapte kvinnen, han vil elske henne og begjære henne. Og i slik en grad vil dette hans begjær bryte frem. at han vil elske alt lik den han elsker: slik at fra da av kommer den synd som det er en skam å huske. Om da, mannen skal tøyte hans øyne, han skal bli herre over sansene, som kan ikke begjære det som ikke er fremvist til dem. For slik skal et legeme underlegges ånden. Fordi slik skipet ikke beveger seg uten vind, slik kan legemet uten sanser ikke synde.

'At det deretter er nødvendig for den angrende å snu historiefortelling til bønn, selv fornuften viser, selv om det ikke også var en rettesnor fra Gud. For i ethvert tomprat synder menneske, og vår Gud utsletter synd gjennom bønn. For bønn er forsvarer for sjelen; bønn er medisin til sjelen; bønn er forsvaret til hjertet; bønn er våpenet til tro, bønn er tøylen til sansene; bønn er saltet til legemet som sørger for at det ikke forderves av synd. Jeg sier dere at bønne er hendene i våre liv, hvorved mennesket som ber skal forsvare seg på dommens dag: for han skal holde hans sjel fra synd her på jorden, og skal beskytte hans hjerte slik at det ikke berøres av onde begjær; fornærmer Satan fordi han skal holde hans sanser innenfor Guds lov, og hans legeme skal leve i rettferdighet, og motta fra Gud alt det han spør om.

'Som Gud lever i hvis nærhet vi er, et menneske uten bønn kan ikke mer være et menneske av gode gjerninger enn en stum mann føre hans sak for en blind; at en fistel (byll) kan bli helbredet uten salve; at en mann forsvarer seg uten bevegelse; eller angriper en annen uten våpen, seile uten ror, eller bevare dødt kjøtt uten salt. For sannelig kan han som har ingen hånd ikke ta i mot. Hvis en mann kunne gjøre møkk til gull og leire til sukker, hva ville han gjøre?'

Da, ble Jesus midlertidig stille, disiplene svarte: 'Ingen ville beskjeftige seg med noe annet enn å gjøre gull og sukker.'

Da sa Jesus: 'Nå hvorfor bytter ikke mennesket tåpelig historiefortelling med bønn? Er tiden, muligens, gitt ham av Gud for at han skal fornærme Gud? For hvilken fyrste gir en by til hans undersått for at den sistnevnte starter krig med ham? Som Gud lever, hvis menneske visste hvilken måte sjelen omformes av tomt prat ville han heller bite av hans tunge med hans tenner enn å snakke. O ulykkelige verden! for i dag menn møtes ikke for bønn, men i portalene til tempelet og i det samme tempelet Satan har der offer av tomt prat, og det som er verre - om ting som jeg ikke kan snakke om uten skam.

120.

'Følgende av tomt prat er dette, det svekker intellektet slik at det er ikke er rede til å motta sannheten; slik en hest vant til å bære lite grann løs bomull bærer ikke femti kg med stein.'

'Men hva verre er, mannen som ødsler bort hans tid i spøk. Når han gjerne vil be, vil Satan sette inn i hans hukommelse de samme morsomheter, slik at når han burde gråte over hans synder for å fremkalle Guds nåde og vinne tilgivelse for hans synder, ved å le han provoserer Gud til sinne; som vil tukte ham, og kaste ham ut.'

'Ve, derfor, til dem som spøker og snakker tomprat! Men hvis vår Gud ser i avsky på dem som spøker og taler tomprat, hvordan vil han da se på dem som mumler (misfornøyd) og bakvasker deres nabo, og i hvilken tilstand vil de være som gjør synd lik en i høyeste grad nødvendig forretning? Å urene verden, jeg kan ikke fatte hvor hardt du vil bli straffet av Gud! Han, da, som gjør bot, han, sier jeg, må gi ut hans ord til prisen på gull.'

Hans disipler svarte: 'Nå hvem vil kjøpe en manns ord til prisen på gull? Ganske sikkert ingen. Og hvordan skal han gjøre bot? Det er sikkert at han vil bli grisk!'

Jesus svarte: 'Dere har deres hjerte så tungt at jeg kan ikke løfte det opp. Derfor i hvert ord er det nødvendig at jeg forteller dere betydningen. Men gi takk til Gud, som har gitt dere nåde til å vite mysteriene av Gud. Jeg sier ikke at den angrende skal selge hans tale, men jeg sier at når han snakker skal han tenke at han kaster frem gull. For virkelig, å gjøre slik, lik gull er brukt på nødvendige ting, slik vil han snakke [bare] når det er nødvendig å snakke. Og akkurat slik ingen bruker gull på ting som forårsaker skade på hans kropp, så la ham ikke snakke om ting som forårsaker skade på hans sjel.

121.

'Når guvernøren har arrestert en fange som han forhører mens notarius skriver ned [saken], fortell meg, hvordan snakker slik en mann?'

Disiplene svarte: 'Han snakker med frykt og til poenget, for å ikke gi mistanke til seg selv, og han er forsiktig og sier intet som mishager guvernøren, men prøver å snakke slik at han kan bli satt fri.'

Da svarte Jesus: 'Dette bør den angrende gjøre, da, for ikke å tape hans sjel. For slik har Gud gitt to engler til hvert menneske som notarier, den ene skriver det gode, den andre det onde som menneske gjør. Hvis da et menneske vil ønske å motta nåde, la ham da måle hans tale mer enn gull er målt.

122.

'Angående gjerrighet, det må bli endret til å gi almisser. Sannelig sier jeg dere, slik loddet faller til jorden, slik har den gjerrige helvete til hans endelikt, for det er umulig for gjerrige å eie noe godt i paradiset. Vet dere hvorfor? for jeg vil fortelle dere. Som Gud lever, i

hvis nærhet min sjel står, gjerrighet, selv om han er stille med hans tunge, ved hans gjerninger sier: "Det er ikke noen annen Gud enn jeg." Ettersom alt som han har han gjerne bruker på hans egen fornøyelse, uten hensyn til hans begynnelse eller hans ende, at han er født naken, og død forlater alt.

'Fortell meg nå; om Herodes gir dere en hage å passe, og dere gladelig så dere som eiere, som ikke sendte noe frukt til Herodes, og da Herodes sendte bud etter frukt, fordrev dere hans budbringer, fortell meg, vil dere gjøre dere selv til konger over den hagen? Ganske sikkert. Nå forteller jeg dere at slik gjør den gjerrige mann seg til gud over hans rikdommer som Gud har gitt ham.

'Gjerrighet er en tørst av sansene, som har tapt Gud gjennom synd fordi det lever ved fornøyer, og er ute av stand til (å) glede seg i Gud, som er gjemt fra dem, omgitt av verdslige ting som de holder som deres gode; og de vokser jo sterkere de ser seg selv berøvet av Gud.

'Og derfor er omvendelsen av en synder, fra Gud, som gir nåde til å angre dere. Slik sa vår far David: "Denne forandring kommer fra Guds høyre hånd."

'Det er nødvendig at jeg forteller dere om hvordan mennesket er, hvis dere vil vite hvordan sjelebot gjøres. Og så i dag la oss gi takk til Gud, som har gitt oss nåde til å meddele Hans vilje ved min ord.'

Derpå løftet han opp hans hender og ba, og sa: 'Herre Gud allmektig og barmhjertig, som i nåde har skapt oss, som gir oss rang av mennesker, dine tjenere, med tro fra din sanne budbringer, vi takker deg for alle dine gleder og vil gjerne tilbe bare Deg i alle dager av vårt liv, jamre over våre synder, be og å gi almisser, faste og studere ditt ord, veilede de som er uvitende om din vilje, lide i verden i kjærlighet til Deg, og gi vårt liv inntil døden i tjeneste til Deg. Frels Du, O Herre, oss fra Satan, fra legemet og fra verden, slik Du frelser dine utvalgte for deres kjærlighet til Deg og i kjærlighet til din budbringer for ham Du skapte oss, og i kjærlighet til alle Dine hellige og profeter.'

Disiplene som alltid svarte: 'La det bli slik,' 'Slik er det, Herre,' 'La det bli slik, O vår barmhjertige Gud.'

123.

Når det ble dag, fredag morgen, tidlig, Jesus, etter bønne, samlet hans disipler og sa til dem: 'La oss sitte ned; for selv om på denne dag Gud skapte mannen fra leire i fra jorden; likevel vil jeg fortelle dere hva et menneske er, hvis Gud vil.'

Når alle hadde satt seg, sa Jesus igjen: 'Vår Gud, for å vise for hans skapninger hans godhet og nåde og allmakt, med hans gavmildhet og rettferdighet, gjorde en sammensetting av fire ting, motsats til hverandre, og forente dem i et siste objekt, som er menneske - og dette er jord, luft, vann, og ild, slik at hvert et demper dets motsetning. Og Han gjorde disse fire ting en beholder, som er menneskets kropp, av legeme, bein, blod, marg, og hud, med nerver og vener, og med alle hans innvendige deler; hvori Gud plasserte sjelen og sansene, som to hender i dette livet: gav for bolig til sansene hver del av kroppen, for de sprer seg der lik olje. Og til sjelen gav han for bolig hjertet, hvor, forent med sansene, den skulle styre livet.

'Gud, har slik skapt menneske, anbrakt ham i et lys som heter fornuft, som skulle forene legemet, sansene, og sjelen for et eneste formål - å arbeid i tjeneste til Gud.

'Hvorpå, han plassere denne gjenstand i paradiset, og siden den ble forført av handlinger til Satan, tapte legemet dets hvile, sansene tapte gleden hvorved de lever, og sjelen tapte dens skjønhet.

‘Menneske har kommet til en slik tilstand, sansene, som finner ingen hvile i arbeid, men søker glede, ikke lengre tøylet av fornuft, følger det lys øynene viser det; så, øynene kan ikke se annet enn forfengeligheit, det bedrar seg selv, og slik, velge jordiske ting, synder.

‘Følgelig er det nødvendig at ved Guds nåde menneskets fornuft opplyses på ny, å kjenne godt fra ondt og [skjelne] den sanne glede: ved å kjenne det, synderen omvendes til sjelebot. Derfor jeg sier dere sannelig, at hvis Gud vår Herre ikke opplyser hjertet til mennesket, fornuften til menneske er uten nytte.’

John svarte: ‘Til hvilket formål tjener da taleevnen til menneske?’

Jesus svarte: ‘Menneske som menneske gavner intet i å omvende menneske til sjelebot; men menneske som en mulighet Gud bruker til å omvende menneske; slik at siden Gud arbeider i hemmelighet i menneske for menneskets frelse, en burde lytte til hvert menneske, slik at blant alle må mottas ham som Gud taler til oss fra.’

James svarte: ‘O mester, om muligens der skal komme en falsk profet og løgnaktig lærer som later som å undervise oss, hva bør vi gjøre?’

124.

Jesus svarte i en lignelse: ‘En mann går for å fiske med garn, og deri han fanger mange fisker, men de som er dårlige han kaster bort.

‘En mann startet og så, men bare korn som faller på god jord bærer avling.

‘Slik bør dere gjøre, lytte til alle og motta bare sannheten, fordi sannheten alene bærer frukt til evig liv.’

Da svarte Andreas: ‘Nå hvordan kan sannheten kjennes igjen?’

Jesus svarte: ‘Alt som er i overensstemmelse med boken av Moses, det mottar dere for sant; ettersom Gud er en, sannheten er en; hvorav det følger at læren er en og meningen av læren er en; og derfor er troen en. Sannelig sier jeg dere at om sannheten ikke hadde blitt fjernet fra boka av Moses, Gud ville ikke gitt til David vår far den andre. Og om boka av David ikke hadde blitt forurenset, Gud ville ikke ha gitt Evangeliet til meg; siden Herren vår Gud er uforanderlig, og har bare gitt et budskap til alle mennesker. Derfor, når Guds budbringer skal komme, han skal komme for å rense bort alt det som de gudløse har forurenset i min bok.’

Da svarte han som skriver: ‘O mester, hva skal et menneske gjøre når loven skal være forurenset og den falske profeten taler?’

Jesus svarte: ‘Stort er ditt spørsmål, O Barnabas; Derfor jeg forteller deg at i en slik tid er få frelst, siden mennesker ikke tar hensyn til deres slutt, som er Gud. Som Gud lever i hvis nærhet min sjel står, hver lære som skal lede menneske vekk fra hans slutt, som er Gud, er den ondeste lære. Derfor er det tre ting som du skal vurdere i læren - nemlig, kjærlighet til Gud, medlidenhet mot ens nabo, og hat mot deg selv, som har fornærmet Gud, og fornærmer Ham hver dag. Derfor enhver lære som strider mot disse tre punkter skal du unngå, fordi den er ondskap.

125.

‘Jeg vil nå komme tilbake til gjerrighet: og jeg forteller dere at når sansene vil gjerne anskaffe en ting eller hardnakket beholde den, fornuften må si: “Slik en ting har en slutt.” Det er sikkert at hvis den har en slutt er det vanvittig å elske den. Derfor det somme seg en å elske og beholde det som har ikke en slutt.

‘La da gjerrighet forandres til almisser, fordel rettferdig hva [en mann] har anskaffet galt.

‘Og la ham se til at hva den høyre hånd gir, den venstre hånd ikke vet. Fordi hyklere når de gir almisser ønsker å bli sett og roset av verden. Men sannelig er de forfengelige, siden den en mann arbeider for, fra ham mottar han hans lønn. Hvis, da, en mann vil motta noe som helst fra Gud, det sømmer seg ham å tjene Gud.

‘Og se til at når dere gir almisser, dere anser at dere gir det til Gud alt det [dere gir] i kjærlighet til Gud. Derfor vær ikke sene til å gi, og gi av det beste av det dere har, i kjærlighet til Gud.

‘Fortell meg, ønsker dere å motta fra Gud noe som er dårlig? Ganske sikkert ikke, O støv og aske! Da hvordan har dere tro i dere, om dere skal gi noe dårlig i kjærlighet til Gud?

‘Det er bedre å ikke gi noe enn å gi en dårlig ting; for i å ikke gi dere har en unnskyldning i henhold til verden: men å gi en verdiløs ting, og beholde det beste for dere selv, hva er unnskyldningen?

‘Og dette er alt som jeg har å si til dere angående sjelebot .’

Barnabas svarte: ‘Hvor lenge bør sjelebot vare?’

Jesus svarte: ‘Så lenge som et menneske er i en tilstand av synd, burde han alltid angre og gjør bot for den. Derfor siden menneskets liv alltid synder, derfor bør det alltid gjøres sjelebot; unntatt hvis dere passer mer på deres sko enn på deres sjel, siden hver gang deres sko revner dere reparerer dem.’

126.

Jesus hadde kalt sammen hans disipler, og sendte dem ut to og to gjennom området av Israel, og sa: ‘Dra og preke helt likt det dere har hørt.’

De bøyde seg og han la hans hånd på deres hoder, og sa: ‘I Guds navn, gi helse til de syke, kast ut demonene, og riv ut av villfarelse Israel angående meg, fortell dem det som jeg sa til ypperstepresten.’

De dro derfor, alle unntatt ham som skriver, med James og John; og de dro gjennom hele Judea, og preket sjelebot slik Jesus hadde fortalt dem, helbredet alle typer sykdom, slik at i Israel ble det bekreftet Jesu ord at Gud er en og Jesus er en profet fra Gud, når de så en slik folkemengde gjorde de som Jesus gjorde angående å helbrede de syke.

Men djevelens sønner fant en annen måte å forfølge Jesus, og disse var prestene og skriverne. Hvorpå de begynte å si at Jesus higet etter monarkiet over Israel. Men de fryktet den store massen, derfor de la planer mot Jesus i hemmelighet.

Etter å ha dradd gjennom hele Judea returnerte disiplene til Jesus, som mottok dem som en far mottar hans sønner, og sa: ‘Fortell meg, hvordan utførtes arbeidet for Herren vår Gud? Sikkert så jeg Satan falle under deres føtter og dere trakk på ham slik vingårdsgartneren trør på druene!’

Disiplene svarte: ‘O mester, vi har helbredet talløse syke personer, og kastet ut mange demoner som pinte mennesker.’

Jesus sa: ‘Gud tilgi dere, O Brødre, fordi dere har syndet ved å si “Vi har helbredet,” siden det er Gud som har gjort alt.’

Da sa de: ‘Vi har snakket tåpelig; derfor, lær oss hvordan å snakke.’

Jesus svarte: ‘I hver gode gjerning si “Gud har utført” og i alle dårlige sier en “jeg har syndet.”’

‘Slik vil vi gjøre,’ sa disiplene til ham.

Da sa Jesus: ‘Nå hva sa Israel, ved å se Gud gjøre ved hendene av så mange menn, som Gud har som gjort med mine hender?’

Disiplene svarte: ‘De sier at det er en Gud alene og at du er Guds profet.’

Jesus svarte med en lykkelig mine: ‘Velsignet er Guds hellige navn, som har ikke foraktet ønsket av meg hans tjener!’ Og da han hadde sagt dette gikk de til ro.

127.

Jesus dro fra ørkenen og gikk inn i Jerusalem; hvorpå alle folk løp til tempelet for å se ham. Så etter å lese salmene, Jesus gikk opp på talerstolen hvor skriverne brukte å bestige, og, vinket for å få stillhet med hans hånd, han sa: ‘Velsignet er det hellige navnet til Gud, O brødre, som har skapt oss av leire fra jorden, og ikke av flammende ånd. For når vi synder vi finner nåde fremfor Gud, noe Satan aldri vil finne, fordi gjennom hans stolthet han er uforbederlig, han si at han er alltid edel, for han er flammende ånd.

‘Har dere hørt, brødre, det som vår far David sa om vår Gud, at han husket at vi er støv og at vår ånd går og kommer ikke igjen, derfor han har hatt nåde med oss? Velsignet er de som kjenner disse ord, for de vil ikke synde mot deres Herre evig, siden etter synd de angrer, derfor er deres synd ikke varig. Ve dem som priser seg selv, for de skal bli ydmyket over det brennende kull i helvete. Fortell meg, brødre, hva er årsaken til selvforherligelse? Er der, muligens, noe godt her på jorda? Nei, helt sikkert ikke, for som Solomon sa, profeten fra Gud: “Alt som er under sola er forfengelighet” Men hvis tingene i verden ikke gir oss grunn til selvforherligelse i våre hjerter, mye mindre gir våre liv oss grunn; for det er tynget av mye elendighet, siden alle skapninger som er underordnet mennesket, kjemper mot oss. O, hvor mange er slått i hjel av den brennende hete om sommeren; hvor mange er slått i hjel av frosten og kulden om vinteren; hvor mange er slått i hjel av lyn og ved hagl; hvor mange er druknet i havet av raseriet fra vinder; hvor mange har dødd av pest, av hungersnød, eller fordi de ble spist av ville dyr, bitt av slanger, kvalt av mat! O ulykkelig menneske, som priser seg selv over å ha så mye som tynger ham ned, vær jaget av alle skapninger på alle steder! Men hva skal jeg si om legemet og sansene som bare begjærer misgjerninger; av verden, som tilbyr intet annet enn synd; av de onde, som, tjener Satan, forfølger enhver som vil leve etter loven til Gud? Sikkert er det, brødre, at hvis menneske, som vår far David sa, med hans øyne ville ta i betraktning evigheten, han ville ikke synde.

‘Å prise seg selv i ens hjerte er å låse ut medlidenheten og nåden fra Gud, at han tilgir ikke. For vår far David sa at vår Gud husker at vi er bare støv og at vår sjel går og kommer ikke tilbake igjen. Enhver som priser seg selv, da, fornektet at han er støv, og derfor, ikke kjenner hans behov, han ber ikke om hjelp, og slik gjøre han sint Gud hans hjelper. Slik Gud lever i hvis nærhet min sjel står i, Gud ville benåde Satan om Satan ville kjenne hans egen elendighet, og be om nåde fra hans skaper, som er evig velsignet.’

128.

‘Følgelig, brødre, jeg, en mann, støv og leire, som går på jorden, sier til dere: Gjør bot og kjenn deres synder. Jeg sier, brødre, som Satan, ved hjelp av de romerske soldater, bedro dere da de sa at jeg var Gud. Derfor, ta dere i vare slik at dere tror dem ikke, siden de har falt under forbannelsen fra Gud, tjener de falske og løgnaktige guder; allerede som vår far David nedkalte en forbannelse på dem, og sa: “Guden til nasjonene er sølv og gull, produkt av deres hender; som har øyne og ser ikke, har ører og hører ikke, har neser og lukter ikke, har munn og eter ikke, har tunge og taler ikke, har hender og berører ikke, har føtter og går ikke.”

Derfor sa David vår far, som ba til vår levende Gud, "Vær lik dem de som gjorde dem og de som stoler på dem."

'O makeløse stolthet, denne stoltheten til menneske, som er skapt av Gud ut av jord, glemmer hans omstendighet og vil gladelig gjøre Gud for hans egen fornøyelse! Hvori han stilltiende spotter Gud, som om han skulle si: "Det er ikke noe nytte i å tjene Gud." For slik vises deres gjerninger. Til dette ønsker Satan å få dere til, O brødre, ved å få dere til å tro at jeg er Gud; fordi, jeg kan ikke skape en flue, og er brukbar og dødelig, jeg kan gi dere ingenting av nytte, siden jeg selv har behov for alt. Hvordan, da kan jeg hjelpe dere i alle ting, som det er passende for Gud å gjøre?

'Skal vi, da, som har for vår Gud den store Gud som har skapt universet med hans ord, spotte hedningene og deres guder?

Det var to menn som kom her til tempelet for å be: den ene var en fariseer og den andre en toller. Fariseeren nærmet seg helligdommen, og ba med hans ansikt hevet og sa: "Jeg gir deg takk, O Herre min Gud, fordi jeg er ikke som andre menn, syndere, som gjør hver ondskap, og spesielt som denne toller; for jeg faster to ganger i uka og gir tiende av alt jeg eier."

'Tolleren forble langt borte, bøyde seg ned til jorden, og slo sitt bryst han sa med bøyd hode: "Herre, jeg ikke verdig til å se på himmelen eller din helligdom, for jeg har syndet mye; se i nåde med meg!"

'Sannelig sier jeg dere, tolleren dro ned fra tempelet i bedre omstendigheter enn fariseeren, for som vår Gud unnskyldte ham, tilgav ham alle hans synder. Men fariseeren dro ned i verre tilstand enn tolleren, fordi vår Gud avviste ham, holdt hans handlinger i avsky.

129.

'Skal øksen, muligens, skryte på seg å ha hogget ned skogen hvor en mann har gjort en hage? Nei, ganske sikkert, for mannen har gjort alt, ja og [laget] øksen, med hans hender.

'Og du, O mann, skulle du skryte på deg å ha gjort noe som er godt, siden vår Gud skapte deg av leire og fremkalte i deg alt godt som er utført?'

'Og derfor forakter du din nabo? Vet du ikke at om Gud ikke hadde bevart deg fra Satan ville du være verre enn Satan?

'Nå, vet du ikke at en enkel synd forandret den reneste engel til den meste frastøtende demon? Og den mest perfekte mann som har kommet inn i verden, som var Adam, ble forandret til et elendig vesen, underkastet ham til det vi lider, sammen med alle hans avkom? Hvilken befaling, da, har du, i kraft av der du kan leve etter dine egne fornøyer uten noe frykt? Ve til deg, O leire, for siden du har opphøyet deg selv over Gud som skapte deg, du skal bli ydmyket under Satans føtter, som ligger og venter på deg.'

Og etter å ha sagt dette, ba Jesus, løfte opp hans hender til Herren, og folket, og sa: 'Slik er det! Slik er det!' Da han avsluttet hans bønn gikk han ned fra talerstolen. Hvorpå det ble brakt til ham mange syke mennesker som han helbredet, og han dro fra tempelet. Derpå Simon, en spedalsk som Jesus hadde helbredet, inviterte ham til å spise brød.

Prestene og skriverne, som hatet Jesus, rapporterte til de romerske soldatene det som Jesus hadde sagt mot deres guder. For ganske visst søkte de hvordan å drepe ham, men fant det ikke, fordi de fryktet folket.

Jesus, hadde gått inn i huset til Simon, satt ned til bords. Og mens han spiste, se en kvinne kalt Maria, en offentlig synder, gikk inn i huset, og kastet seg på bakken bak Jesu

føtter, og vasket dem med hennes tårer, salvet dem med kostbar salve, og tørket dem med hennes hår.

Simon var forarget, med alle som satt og spiste, og de sa i deres hjerter: 'Hvis denne mannen var en profet ville han vite hvem og av hvilken type denne kvinnen er, og ikke la henne berøre ham.'

Da sa Jesus: 'Simon, jeg har en ting å si til deg.'

Simon svarte: 'Tal, O Mester, for jeg ønsker dine ord.'

130.

Jesus sa: 'Det var en mann som hatt to skyldnere. Den ene skyldte til hans kreditor femti øre, dere andre fem hundre. Hvorpå, da ingen av dem hadde mulighet å betale, eieren, beveget til medlidenhet, ettergav gjelden til begge. Hvem av dem elsker hans kreditor mest?'

Simon svarte: 'Han som var ettergitt den største gjeld.'

Jesus sa: 'Du har sagt riktig; jeg sier til deg, derfor, se denne kvinne og deg selv; for dere var begge skyldnere til Gud, den ene for spedalskhhet av kroppen, det andre for spedalskhhet av sjelen, som er synd.

'Gud vår Herre, beveget til medlidenhet ved mine bønner, har villet helbrede din kropp og hennes sjel. Du, derfor, elsker meg lite, fordi du har mottatt lite som gave. Og så, da jeg gikk inn i ditt hus du kysset meg ikke eller salvet mitt hode. Men denne kvinnen, se! straks etter å gå inn i ditt hus hun plasserte seg ved mine føtter, som hun vasket med sine tårer og salvet med kostbar salve. Derfor sannelig sier jeg deg, mange synder er tilgitt henne, fordi hun har elsket mye.' Og vendte til kvinnen han sa: 'Drar din vei i fred, for Herren vår Gud har tilgitt din synder; men se til at du ikke synder mer. Din tro har frelst deg.'

131.

Hans disipler nærmet seg Jesus etter natt-bønnen, og sa: 'O Mester, hva må vi gjøre for unngå stolthet?'

Jesus svarte: 'Har dere sett en fattig mann bedt til en fyrstes hus for å ete brød?'

John svarte: 'Jeg spiste brød i Herodes hus. For før jeg kjente deg, jeg fisket, og brukte å selge fisk til familien til Herodes. Hvorpå, en dag når han festet, jeg brakte dit bort en fin fisk, han ba meg bli og spise der.'

Da sa Jesus: 'Nå hvordan spiste du brød med hedninger? Gud tilgi deg, O John! Men fortell meg, hvordan oppførte du deg ved bordet? Søkte du å ha den mest ærefulle plass? Spurte du etter den mest lekre mat? Snakket du uten å være spurt ved bordet? Betraktet du deg selv mer verdig enn de andre å sitte ved bordet?'

John svarte: 'Som Gud lever, jeg turde ikke løfte opp mitt syn, siden jeg, en fattig fisker, dårlig kledd, satt blant kongens baroner. Hvorpå, da kongen gav meg et lite stykke kjøtt, det syntes meg at verden hadde falt på mitt hode, for storheten av gunsten som kongen gjorde til meg. Og sannelig sier jeg at, om kongen hadde vært av vår Lov, jeg skulle ha vært villig til å tjene ham alle dager av min liv.'

Jesus ropte ut: 'Hold opp, John, for jeg frykter for at Gud kaster oss ned i avgrunnen, slik som Abiram, for vår stolthet!'

Disiplene skalv av frykt av Jesu ord; da han sa igjen: 'La oss frykte Gud, at Han kaster oss ikke ned i avgrunnen for vår stolthet.

‘O Brødre, har dere hørt av John hva er gjort i huset til en fyrste? Ve til menneskene som kommer inn i verden, for som de lever i stolthet de skal dø i forakt og skal gå inn i forvirring.

‘For denne verden er et hus hvor Gud holder gjestebud for mennesker, hvori har spist alle de hellige og profeter fra Gud. Og sannelig sier jeg til dere, alt som et menneske mottar, han mottar det fra Gud. Derfor burde mennesket føre seg med den dypeste ydmykhet; kjenne hans egen verdiløshet og storheten av Gud, som med den store gavmildhet han nærer oss. Derfor er det ikke lovlig for mennesker og si: “Akk, hvorfor er dette gjort og dette sagt i verden?” men heller å betrakte seg selv, som i sannhet han er, uverdig til å stå i verden ved Guds bord. Som Gud lever, hvis nærhet min sjel står, det er ikke noe for lite mottatt her i verden fra Gud [s hånd], at menneske i gjengjeld burde bruke hans liv i kjærlighet til Gud.

‘Som Gud lever, du syndet ikke, O John, ved å ete med Herodes, for det var av Guds ordning at du gjorde slik, slik at du kunne være vår lærer og [lærer] til enhver som frykter Gud. Så gjør,’ Jesus sa til hans disipler, ‘slik som dere lever i verden som John gjorde i huset til Herodes da han åt brød med ham, for slik skal dere er i sannhet være fri fra all stolthet.’

132.

Jesus gikk langs sjøen i Galilea, var omgitt av en stor mengde av folk, derfor dro han ut med en båt et lite stykke fra kysten, og forankret så nær land at stemmen til Jesus ble hørt. Hvorpå de alle nærmet seg sjøen, satt ned og avventet hans ord. Han åpnet da hans munn og sa: ‘Se, såmannen dro ut for å så, hvorpå da han sådde noe av såkornene falt på veien, og de ble tråkket under fot av mennesker og spist opp av fugler; noen falt på steinene, hvorpå når de sprang opp, fordi de ikke hadde noen fuktighet, de brant opp av sola; noen falt i hekkene, hvorpå når de vokste opp tornene kvelte såkornene; og noen falt på god jord, hvorpå de bar frukt, selv til tretti, seksti, og hundre ganger så mye.’

Igjen sa Jesus: ‘Se, far til en familie sådde gode såkorn på hans jord: hvorpå, mens tjenerne av den gode mann sov, fienden til mannen, deres herre, kom og sådde ugress over de gode såkorn. Hvorpå, når kornet sprang opp, det vokste opp blant kornet en stor mengde av ugress. Tjenerne kom til deres herre og sa: “O herre, sådde du ikke gode frø i din jord? Hvorfor da vokser det opp deri en stor mengde av ugress?” Herren svarte: “Gode frø jeg sådde, men mens menneskene sov, kom fienden til menneskene og sådde ugress over kornet.”

‘Tjenerne sa: “Vil du at vi drar opp ugresset blant kornet?”

Herre svarte: “Gjør ikke slik, for dere ville dra opp kornet dermed; men vent til tiden for høsting kommer. For da skal dere gå og dra opp ugresset fra blant kornet og kaste de i ilden for å brennes, men kornet skal dere bringe inn i mitt kornmagasin.”

Igjen sa Jesus: ‘Der dro ut mange menn for å selge fiken. Men da de ankom markedet, se, søkte folk ikke gode fiken men lyse fikenblad. Derfor fikk ikke mennene solgt deres fiken. En ond borger så dette og sa: “Sikkert vil jeg bli rik.” Hvorpå han kalte sammen hans to sønner og sa: “Dra dere og samle en stor mengde av blad med dårlige fiken.” Og disse de solgte for deres vekt i gull, for mennene ble svært tilfreds med bladene. Hvorpå mennene, som åt fikenene, ble syke med en alvorlig sykdom.’

Igjen sa Jesus: ‘Se en borger hadde en fontene, fra den alle naboene tok vann for å vaske av deres smuss; men borgeren selv lot hans egne klær gå i forråtnelse.’

Igjen sa Jesus: ‘Der dro ut to menn for å selge epler. Den ene valgte å selge skallet av eplet for dets vekt i gull, brydde seg intet om substansen av eplene. Det andre ønsket å gi eplene bort, mottok bare litt brød for hans reise. Men folk kjøpte skallet av eplene for dets vekt i gull, brydde seg intet om ham som gjerne gav dem, nei heller foraktet ham.’

Og slik på den dag Jesus talte til folkemengden i lignelser. De sendtes vekk, han dro sammen med hans disipler til Nain, hvor han hadde reist til liv enkens sønn; som, med hans mor, mottok ham inn i hans hus og sørget for ham.

133.

Hans disiplene nærmet seg Jesus og spurte ham, og sa: 'O Mester, fortell oss betydningen av lignelsene som du talte til folket.'

Jesus svarte: 'Tiden for bønn nærmer seg; derfor når kveldsbønnen er slutt vil jeg fortelle dere betydning av lignelsene.'

Når bønningen var ferdig, kom disiplene nær til Jesus og han sa til dem: 'Mannen som sådde frø på veien, på steinene, på tornene, på den gode grunnen, er han som underviser i Guds ord, som faller på et stort antall mennesker.

'Det faller på veien når det kommer til ørene av sjømenn og kjøpmenn, som på grunn av de lange reisene som de gjør, og de forskjellige nasjoner som de har forretninger med, har Guds ord blitt fjernet fra deres hukommelse av Satan. Det faller på steiner når det kommer til ørene av hoffmenn, på grunn av den store engstelse disse har i å tjene kroppen til en fyrste, Guds ord synker ikke inn i dem. Derfor, selv om de husker noe derav, så snart som de får noe motgang går Guds ord ut av deres hukommelse: for, siden de tjener ikke Gud, de kan ikke håpe på hjelp fra Gud.

'Det faller blant torner når det kommer til ørene av dem som elsker deres eget liv, hvorpå, skjønt ordet av Gud vokser i dem, når sanselig begjær vokser opp det kveler de gode frø av Guds ord, for kjødets bekvemmeligheter forårsaker [mennesker] å forlate Guds ord. Det som faller i god jord er når Guds ord kommer til ørene av ham som frykter Gud, hvorpå det bringer frem frukten av evig liv. Sannelig sier jeg dere, at det i enhver situasjon når menneske frykter Gud, Guds ord bærer frukter i ham.

'Om den far til den familie, jeg forteller dere sannelig at han er Gud vår Herre; far til alle ting, for at han har skapt alle ting. Men han er ikke en far slik naturen er, for han er ikke istand til bevegelse, uten er avkom umulig. Det er, da, vår Gud, som eier denne verden; og jorda hvor han sår er menneskeheten, og frøene er Guds ord. Så når lærerne forsømmer å preke Guds ord, ved å være opptatt med verdens gjøremål, Satan sår løgn i hjertet av mennesker, hvorfra er kommet talløse sekter av ond lære.'

'De hellige og profetene gråter: "O herre, gav du ikke, da, sann lære til menneskene? Hvorfor, da, er det så mye gal lære?"

'Gud svarte: "Jeg har gitt [sann] god lære til menneskene, men mens menneskene har gitt etter for forfengeligheit, har Satan sådd vranglære for å bringe til intet min lov."

'De hellige sa: "O Herre, vi vil ødelegge disse feil ved å tilintetgjøre mennesker."

'Gud svarte: "Gjør ikke slik, for den trofaste er så nær forbundet med hedningen ved slektskap at den trofaste vil bli tapt sammen med hedningen. Men vent til dommen, for på det tidspunkt skal hedningene samles av mine engler og kastet ut med Satan inn i helvete, mens de gode trofaste kommer til mitt kongerike." Sikkert er, mange hedenske fedre skal få trofaste sønner, for hvis skyld Gud venter på at verden angrer seg.

134.

'De som bærer gode fiken er de sanne lærerne som preker sann lære, men verden, som finner glede i løgner, søker fra lærerne blad av fine ord og smiger. Ettersom, Satan forbinder

seg med legemet og sansene, og bringer en stor forsyning av blad; det er, en mengde av jordiske ting, med de han dekker synd; ved å motta, menneske blir syk og klar for evig død.

‘Borgeren som har vannet og gir hans vann til andre til å vaske av deres urenheter, men lar hans egne klesplagg bli forråtnet, er læreren som til andre preker sjelebot og selv stadig forblir i synd.

‘O elendige menneske, fordi ikke englene, mens hans egen tunge skriver på luften straffen som er passende til ham!

‘Hvis en hadde tungen til en elefant, og resten av hans kropp var så liten som en maur, vil ikke denne tingen være avskyelig? Ja, sikkert. Nå sier jeg dere, sannelig, at han er mer avskyelig som preker sjelebot til andre, men selv angrer ikke hans synder.

‘De to menneskene som selger epler er - en, han som preker i kjærlighet til Gud, derfor han smigrer ingen, men preker i sannhet, søker bare en fattig manns levebrød. Som Gud lever, hvis nærhet min sjel står i, en slik mann blir ikke vel mottatt av verden, men heller foraktet. Men han som selger skallet for dets vekt i gull, og gir eplet bort, han er det som preker for å behage menn: og, så smigrer verden, han forderver sjelen som følger hans smiger. Akk! hvor mange har omkommet av denne grunn!’

Da svarte han som skriver og sa: ‘Hvordan skal en lytte til Guds ord; og hvordan skal en kjenne ham som preker i kjærlighet til Gud?’

Jesus svarte: ‘Han som preker skal lyttes til som om Gud talte, når han preker sann lære; fordi Gud taler gjennom hans munn. Men han som irtettesetter ikke synder, som respekterer personer, som smigrer visse mennesker, skal unngås som en fryktelig slange, for i sannhet han forgifter det mennesket hører.’

‘Forstår dere? Sannelig sier jeg dere, som en såret mann har ikke behov av fine bandasjer til å forbinde hans sår, men heller av en god salve, slik har også en synder intet behov av fine ord, men heller av gode irtettesettelser, slik at han kan kanskje stoppe å synde.’

135.

Da sa Peter: ‘O mester, fortell oss hvordan de fortapte skal pines, og hvor lenge de skal være i helvete, slik at mann kan unngå synd.

Jesus svarte: ‘O Peter, det en stor ting som du har spurt om, likevel, hvis det Gud behager, vil jeg svare deg. Vet dere, derfor, at helvetet er ett, likevel har det sju sentre, et under et annet. Derfor, slik synd er av sju slag, for som sju porter i helvete har Satan frembragt: slik er der sju straffer deri.

‘For den hovmodige, det er den overlegne i hjerte, skal bli styrtet ned i det laveste senter, passerer gjennom alle sentrene over det, og lide i dem all smerte som er deri. Og som her han søker å være høyere enn Gud, ved å ønske og gjøre etter hans egen måte, motsatt av hva Gud befaler, og ikke ønske å anerkjenne noen over ham: likevel der skal han plasseres under føttene av Satan og hans djevler, som trækker ham ned som druer er tråkket når vin lages, og han skal bli evig spottet og foraktet av djevler.

‘Det misunnelige, som her ergret seg over det gode til hans nabo og gledet seg over hans ulykke, skal dra ned til det sjette senter, og skal der bli gnaget av hoggtenner til en stor mengde djevelske slanger.

‘Og det skal synes for ham at alle ting i helvete fryder seg over hans pine, og sørger over at han ikke var gått ned til det sjuende senter. For selv om de fordømte er ute av stand til noen glede, likevel vil rettferdigheten til Gud forårsake at det skal se slik ut for den elendige misunnelige mannen, som når en synes å være i en drøm og bli avvist med forakt av noen og

føler pine derved - nettopp slik skal hensikten være satt foran den ulykkelige misunnelige mannen. For hvor der er ingen glede i det hele tatt skal det synes for ham at enhver gleder over hans ulykke, og sørger over at han har det ikke verre.

‘Den gjerrige drar ned til det femte senteret, hvor han skal lide ekstrem fattigdom, som den på det rike gjestebud led. Og demonene, for større pine, skal by ham det som han begjærer, og når han skal ta det i hans hender andre djevler med vold snapper det fra hans hender med disse ord: “Husk at du ville ikke gi i kjærlighet til Gud; så Gud vil ikke at du mottar nå.”

‘Å ulykkelige mann! Nå skal han befinne seg i den tilstand at han husker tidligere overflod og beskue fattigdommen i nuet; og det med eiendeler som da han ikke måtte ha, han kunne ha oppnådd evige gleder!

‘Til fjerde senter drar den vellystige, hvor de som har forandret veien gitt dem av Gud skal være som korn kokt i den brennende møkk fra djevlene. Og der skal de bli omfavnet av fryktelige djevelske slanger. Og de som har syndet med skjøger, alle disse handlinger av urenheter skal bli omformet for dem til fellesskap med de helvetes furier; som er demoner lik kvinner, hvis hår er slanger, hvis øyne er flammende svovel, hvis munn er giftig, hvis tunge er bedrag, hvis kropp er full av stikk (av smerte) med piggkroker lik de hvorved dere fanger den dumme fisk, hvis klør er de av griff, hvis negler er barberkniver, egenskapene til forplantningsorganet er ild. Nå med disse skal alle de vellystige nyte den helvetes glødende aske som skal være deres seng.

‘Til det tredje senter skal dra ned de late som ikke vil arbeide nå. Her er bygget byer og enorme palass, som så snart som de er ferdige må rives ned straks, fordi en enkel stein er ikke plassert rett. Og disse enorme steiner er lagt på skuldrene til de late, som ikke har hans hender fri til å kjøle hans kropp mens han går og lette byrden, siden den latskap har tatt bort kraften i hans armer, og hans bein er lagt i lenker av djevelske slanger.

‘Og, hva er verst, bak ham er demonene, som skyver ham, og får ham til å falle til jorden mange ganger under vekten; og heller ikke gir noen hjelp til å løfte det opp: nei, det er for mye å løfte, en dobbel mengde er lagt på ham.

‘Til det andre senter skal fråtseren gå ned. Nå, her er det mangel på mat, til den grad at det er intet å spise bare levende skorpioner og levende slanger, som gir slik pine at det hadde vært bedre aldri å ha blitt født enn å spise slik mat. Det blir bydd dem faktisk av demoner, tilsynelatende, lekkert kjøtt; men siden deres hender og føtter er bundet med lenker av ild, kan de ikke rekke ut en hånd ved den anledning når kjøttet kommer til syne for dem. Men hva er verre, de samme skorpioner som han spiser fordi de kan sluke hans mage, uten å kunne komme frem hurtig nok, spjærer kjønnsorganene til fråtseren. Og når de kommer ut motbydelige og urene, skitne som de er, spises de om igjen.

‘Den rasende går ned til det første senter, hvor han blir fornærmet av alle djevlene og så mange av de fordømte som går ned lavere enn han. De sparker ham og slår ham, får ham til å ligge ned på veien hvor de passerer, plasserer deres føtter på hans hals. Likevel er han ikke i stand til å forsvare seg, for han har hans hender og føtter bundet. Og hva er verre, han kan ikke slippe ut hans vrede ved å fornærme andre, siden hans tunge er festet med en krok, som den som han bruker som selger kjøtt.

‘I dette avskyelige sted skal der være en generell straff, felles for alle sentrene, lik blandingen av forskjellige kornslag for å lage brød. For ild, is, tordenvær, lyn, svovel, hete, kulde, vind, galskap, skrekk, skal alle være forent ved Guds rettferdighet, og på en slik måte at kulden ikke demper heten eller ilden isen, men hver skal gi pine til den elendige synder.

136.

‘I dette avskyelige sted skal hedningene forbli for evig: så at hvis verden var fylt med korn av hirse, og en enkel fugl en gang hvert hundre år skulle ta bort et enkelt korn for å tømme verden - hvis når den var tom hedningene skulle dra til paradiset, de ville hvile henrykt. Men det er ikke dette håp, fordi deres pine kan ikke ha en slutt, siden de var ikke villige i kjærlighet til Gud å gjøre slutt på deres synd.

‘Men de trofaste skal ha trøst, fordi deres pine skal ha en slutt.’

Disiplene ble forferdet, ved å høre dette, og sa: ‘Må da de trofaste dra inn i helvete?’

Jesus svarte: ‘Hver en, være han hvem han er, må gå inn i helvete. Det er sant, likevel, at de hellige og Guds profeter skal gå dit til å se, uten å lide noen straff; og de rettvise, bare lide frykt. Og hva skal jeg si? Jeg forteller dere at dit skal komme [selv] Guds budbringer, for å beskue rettferdigheten til Gud. Deretter skal helvete skjelve i hans tilstedeværelse. Og fordi han har menneskelig legeme, alle de som har menneskelig legeme og skal være under straff, så lenge som Guds budbringer skal forbli for å beskue helvete, så lenge skal de forbli uten straff. Men han skal forbli der [bare] så lenge som det tar å lukke og åpne øynene.

‘Og dette skal Gud gjøre slik at enhver skapning vil vite at han har mottatt nytte fra Guds budbringer.

‘Når han skal gå der alle djevlene skal skrike, og søke å gjemme seg under den brennende glødende aske, sier den ene til den andre: “Flykt, flykt, for her kommer Muhammed vår fiende!” Ved å høre det, Satan skal slå seg i ansiktet med begge hans hender, og skrikende skal si: “Du er mer edel enn jeg, i mitt tross, og dette er urettferdig gjort !”

‘Som angår de trofaste, som er i sytti to nivå, de av de to siste nivå, som skal ha hatt tro uten gode gjerninger - den ene var trist ved gode gjerninger, og den andre glad i onde - de skal forbli i helvete sytti tusen år.

‘Etter disse år skal engelen Gabriel komme inn i helvete, og skal høre dem si: “O Muhammed, hvor er din løfte gjort til oss, der du sa at de som har din tro skal ikke forbli i helvete for evig?”

‘Da skal Guds engel returnere til paradiset, og nærme seg med ærefrykt Guds budbringer og skal forteller ham hva han har hørt.

‘Da skal hans budbringer tale til Gud og si: “Herre, min Gud, husk løftet gjort til meg din tjener, angående dem som har mottatt min tro, at de skal ikke forbli evig i helvete.”

‘Gud skal svare: “Spør hva du vil, O min venn, for jeg vil gi deg alt at du ber om.”

137.

‘Da skal Guds budbringer si: “O Herre, der er av de trofaste som har vært i helvete sytti tusen år. Hvor, O Herre, er din nåde? Jeg bønnfaller deg, Herre, befri dem fra den bitre straff.”

‘Da skal Gud kommandere de fire yndlings-engler til Gud at de går til helvete og tar ut hver en som har troen til hans budbringer, og lede ham inn i paradiset. Og dette skal de gjøre.

‘Og slik skal være fordelingen av troen til Guds budbringer, at de som har trodd på ham, selv om de ikke har gjort noen gode gjerninger, siden de døde i denne tro, skal gå inn i paradiset etter straffen av som jeg har talt om.’

138.

Når morgen kom, tidlig, alle menn i byen, med kvinnene og barna, kom til huset hvor Jesus var med hans disipler, og bønnfalte ham og sa: 'Herre, har nåde med oss, fordi dette år mark har spist kornet, og vi skal ikke motta noe brød dette år i vårt land.'

Jesus svarte: 'Å hva frykter dere! Vet dere ikke at Elijah, Guds tjener, mens de tre år forfølgelsen av Ahab varte, så ikke brød, ernærte seg bare med urter og ville frukter? David vår far, Guds profet, i to år spiste ville frukter og urter, var forfulgt av Saul, slik at bare to ganger han spiste brød.'

Mennene svarte: 'Herre, de var Guds profeter, fostret med åndelig glede, og derfor de holdt ut godt; men hvordan skal disse små klare seg?' og de viste ham mengden av deres barn. Da fikk Jesus medlidenhet over deres elendighet, og sa: 'Hvor lenge er det til innhøsting?' de svarte: 'Tjue dager.'

Da sa Jesus: 'Se til at for disse tjue dager vi gir oss til faste og bønn; for Gud vil ha nåde med dere. Sannelig sier jeg dere, Gud har forårsaket denne mangel fordi her begynte den galskap av menn og synden til Israel da de sa at jeg var Gud, eller Sønn av Gud.'

Da de hadde fastet i nitten dager, på morgen av den tjuende dagen, de beskuet jordene, og åser dekket av modent korn. Deretter løp de til Jesus, og berettet alt til ham. Og da han hadde hørt det, gav Jesus takk til Gud, og sa: 'Gå, brødre, samle det brødet som Gud har gitt dere.' Mennene samlet så mye kornet at de visste ikke hvor å lagre det; og denne tingen var årsak til overflod i Israel.

Borgerne tok råd for å sette opp Jesus til å bli deres konge; kunnskap som [gjorde at] han flyktet fra dem. Derpå strevet disiplene femten dager for å finne ham.

139.

Jesus ble funnet av ham som skriver, og av James med John. Og de, gråtende, sa: 'O mester, hvorfor flyktet du fra oss? Vi har søkt deg sørgende; ja, alle disiplene søker deg gråtende.' Jesus svarte: 'Jeg flyktet fordi jeg visste at en hær av djevler forbereder for meg det som dere om en kort tid skal se. For, det skal gjøres opprør mot meg fra ypperste prestene med de eldste av folket, som skal tvinge frem myndighet til å drepe meg fra den romerske guvernøren, fordi de frykter at jeg ønsker å rane til meg kongedømme over Israel. Dessuten, skal jeg bli solgt og sviktet av en av mine disipler, som Josef ble solgt til Egypt. Men den rettferdige Gud skal la ham falle, som profeten David sa: "Han skal la ham falle ned i avgrunnen han som gjør en felle for hans nabo." For Gud skal frelse meg fra deres hender, og ta meg ut av verden.'

De tre disiplene var redde; men Jesus trøstet dem og sa: 'Vær ikke redde, for ingen av dere vil svikte meg.' Hvorved de ble noe trøstet.

De følgende dager kom der, to og to, trettiseks av Jesu disipler; og han oppholdt seg i Damaskus og ventet på de andre. Og de sørget hver en, for at de visste at Jesus måtte forlate verden. Derfor han åpnet hans munn og sa: 'Ulykkelig er sikkert han som går uten å vite hvorhen han skal; men mer ulykkelig er han som er i stand til og vet hvordan nå et godt gjestgiveri, likevel ønsker og vil fortsette på den gjørmete vei, i regnet, og i fare for røvere. Fortell meg, brødre, er denne verden vårt fedreland? Sikkert ikke, siden det første menneske ble kastet ut og inn i verden som i landflyktighet; og deri han led straffen for hans feil. Finnes det muligens en landflyktig som ikke higer etter å returnere til hans eget rike land når han befinner seg i fattigdom? Ganske sikkert bestrider fornuften det, men erfaring viser det, fordi elskerne av verden vil ikke tenke på døden; nei, når en taler til dem om dette, vil de ikke lytte til hans tale.

140.

‘Tror dere, O menn, at jeg er kommet til verden med et privilegium som intet menneske har hatt, selv ikke Guds budbringer vil ha det; siden vår Gud skapte ikke menneske for å sette ham inn i verden, men heller plassere ham i paradiset.

Sikker er det at han som har ingen håp om å motta noe av romerne, fordi de er av en lov som er fremmed for ham, er ikke villig til å forlate hans eget land med alt det han har, aldri å vende tilbake, og dra å leve i Roma. Og enda mindre vil han gjøre det når han finner å ha fornærmet Cæsar. Likevel sier jeg dere sannelig, og Solomon, Guds profet, gråter med meg: “O død, hvor bittert er minne om deg til dem som har hvile i deres rikdommer!” Jeg sier ikke dette fordi jeg må dø nå: siden at jeg er sikker på at jeg lever selv nær på slutten av verden.

‘Men jeg vil tale til dere om dette slik at dere kan lære å dø.

‘Som Gud lever, alt som er gjort galt, selv en gang, viser at å gjøre en ting godt er det nødvendig å øve seg på det.

‘Har dere sett soldatene, hvordan de i fredstid øver seg med hverandre som om de var i krig? Men hvordan skal det menneske dø en god død, som ikke har lært å dø godt?

“Kostbar er døden av den hellige i Herrens åsyn,” sa profeten David. Vet dere hvorfor? Jeg vil fortelle dere; det er fordi, akkurat som alle sjeldne ting er kostbare, slik er døden til dem som dør godt, siden den er sjelden, er kostbar i Guds vår skapers åsyn.

‘Vær sikker, uansett når en mann begynner noe, ikke bare vil han gjerne avslutte det samme, men han gjør seg umak slik at hans plan får en god avslutning.

‘O elendig mann, som verdsetter hans sokker mer enn seg selv; for når han klipper stoffet måler han det forsiktig før han klipper det; og når det er klippet han syr det forsiktig. Men hans liv - som er født til å dø, idet han dør ikke som er ikke født - hvorfor vil ikke mennesker måle deres liv ved døden?

‘Har dere sett dem som bygger, hvordan for hver stein som de legger, de holder fundamentet i sikte, måler slik at det skal bli rett, slik at veggene faller ikke ned? O ulykkelige menneske! for i den største ruin faller bygningen av hans liv, fordi han ikke så hen til fundamentet av døden!

141.

‘Fortell meg: når en mann blir født, hvordan blir han født? Sikkert blir han født naken. Og når han blir lagt død under jorda, hvilken fordel har han? Et simpelt lintøy stoff, hvori han er viklet: og dette er belønningen som verden gir ham.

‘Nå om virkemiddelet i enhver gjerning må være i samsvar med begynnelsen og slutten, slik at gjerningene blir brakt til en god slutt, hvilken slutt skal en mann ha som begjærer jordiske rikdommer? Han skal dø, som David, profet av Gud sa: “Synderen skal dø en høyst ond død.”

‘Om en mann som syr stoff trer (sol-) stråler i stedet for tråd i nålen, hvordan kan arbeidet nå (dets slutt)? I visshet han vil arbeide forgjeves, og bli foraktet av hans naboer. Nå, mennesket ser ikke at han gjør dette hele tiden når han samlet jordiske gods. For døden er nålen, hvori strålene av jordisk gods kan ikke tres. Likevel i hans galskap han strever stadig for at arbeidet skal lykkes, men forgjeves.

‘Og enhver som ikke tror dette på mitt ord, la ham stirre på gravene, for der skal han finne sannheten. Han som vil gjerne vil bli vis hinsides alle andre i frykt for Gud, la ham studere gravstøttene, for der skal han finne den sanne lære for hans frelse. For han vil vite å passe seg for verden, legemet, og sansene, når han ser at menneskets legeme er reservert til mat for marker.

‘Fortell meg, om der var en vei som var i en slikt forfatning at å gå i midten av den et menneske ville gå trygt, men å gå på kantene ville han knuse hans hode; hva ville dere si om dere så menn midt i mot hverandre, strevde i kappestrid å komme nærmest til kanten og drepe seg selv? Hvor forbauset ville dere bli! Ganske sikkert ville dere si: “De er gale og vanvittige, og hvis de ikke er vanvittige er de desperate.” ‘

‘Likevel er det sant,’ svarte disiplene.

Da gråt Jesus og sa: ‘Slik, sannelig, er elskerne av verden. For hvis de levde etter fornuft, som holder et mellomsted i menneske, de ville følge Guds lov, og ville bli reddet fra evig død. Men fordi de følger legemet og verden er de vanvittige, og grusomme fiender til deres eget jeg, strever å leve mer arrogant og mer lidderlig enn hverandre ’

142.

Judas, forræderen, da han så at Jesus var flyktet, mistet håpet om å bli mektig i verden, for han bar Jesu pengepung, hvori var oppbevart alt som var gitt ham i kjærlighet til Gud. Han håpet at Jesus ville bli konge av Israel, og så seg selv ville bli en mektig mann. Derfor, å ha tapt dette håp, han sa til seg selv: ‘Hvis denne mann var en profet, ville han vite at jeg stjeler hans penger; og så ville han tape tålmodigheten og kaste meg ut av hans tjeneste, og vite at jeg ikke tror på ham. Og hvis han var en vis mann ville han ikke flykte fra æren som Gud ville gi ham. Derfor ville det være bedre at jeg gjør avtale med yppersteprestene og med skriverne og fariseere, og se hvordan å utlevere ham i deres hender, for slik skal jeg oppnå noe godt.’

Hvorpå, han hadde gjort hans beslutning, underrettet til skriverne og fariseere hva som hadde skjedd i Nain. Og de holdt råd med ypperstepresten, og sa: ‘Hva skal vi gjøre hvis denne mann blir konge? Sikkert skal vi få det dårlig; fordi han vil gjerne rette på tilbedelsen av Gud etter den eldgamle skikken, for han vil avskaffe våre tradisjoner. Nå hvordan skal vi få det under uinnskrenket makt av en slik mann? Sikkert skal vi alle omkomme med våre barn: for blir vi kastet ut av våre embete, må vi tigge for vårt brød.

‘Vi nå, ære være Gud, har en konge og en guvernør som er fremmed for vår lov, som bryr seg ikke om vår lov, som vi bryr oss ikke om deres. Og slik kan vi gjøre hva vi enn har lyst til; for, selv om vi synder, er vår Gud så barmhjertig at han er forsonet med offer og faste. Men om denne mann blir konge, vil han ikke bli forsonet uten at han ser tilbedelse av Gud slik Moses skrev; og hva er verre, han sa at Messias ikke kommer av Davids ætt (som en av hans viktigste disipler har fortalt oss), men sa at han skal komme fra Ismaels ætt, og at løftet var gitt til Ismael og ikke til Isak.

‘Hva skal da frukten bli om denne mannen på nåde las leve? Ganske sikkert kommer ismaelittene i anseelse med romerne, og de skal gi dem vårt land i eie; og så skal Israel igjen bli underlagt slaveri som det var før i tiden.’ Derfor, hadde hørt forslaget, ypperstepresten gav svar at han trengte å handle med Herodes og med guvernøren, ‘fordi folket er så trukket mot ham at uten soldater vil vi ikke er kunne gjøre noe som helst; og må det behage Gud at med soldater kan vi utrette dette gjøremål.’

Derfor, etter å ha rådslått seg i mellom, la de planer om å gripe ham nattestid, når guvernøren og Herodes skulle bli enige.

143.

Da kom alle disiplene til Damaskus, ved Guds vilje. Og på den dag Judas forræderen, mer enn noen annen, gjorde seg viktig med å ha sørget i Jesu fravær. Derfor sa Jesus: 'La hver en passe seg for ham som uten anledning anstrenger seg for å gi deg tegn på kjærlighet.'

Og Gud tok bort vår forståelse, slik at vi ikke skulle vite hvorfor han sa dette.

Etter at alle disiplene hadde kommet, sa Jesus: 'La oss vende tilbake til Galilea, for slik har engelen til Gud sagt til meg, at jeg trenger å dra dit.' Hverpå, en sabbat morgenen, Jesus kom til Nasaret. Da borgerne gjenkjente Jesus, ønsket alle å se ham. Hverpå en toller, ved navn Zacchaeus, som var liten av høyde, ikke var i stand til å se Jesus på grunn av den store folkemengden, klatret til toppen av et fikentre, og ventet der på at Jesus skulle passere det stedet når han gikk til synagogen. Jesus da, hadde kommet til det stedet, løftet opp hans øyne og sa: 'Kom ned, Zacchaeus, for i dag vil jeg forbli i ditt hus.'

Mannen kom ned og mottok ham med glede, gjorde en storartet fest.

Fariseerne mumlet, og sa til Jesu disipler: 'Hvorfor er deres mester gått inn for å spise med tollere og syndere?'

Jesus svarte: 'Av hvilken årsak går legen [inn i] et hus? Fortell meg, og jeg vil fortelle deg hvorfor jeg kom inn hit.'

De svarte: 'For å helbrede de syke.'

'Dere sier sannheten,' sa Jesus, 'for den hele (friske) har ikke noe behov for medisin, bare de syke.'

144.

'Som Gud lever, hvis tilstedeværelse min sjel står, Gud sendte hans profeter og tjenere inn i verden slik at syndere kunne angre; og han sendte ikke for de rettferdiges skyld, fordi de hadde ikke noe behov av anger, som han som er ren har ikke behov for bad. Men sannelig sier jeg dere, hvis dere var sanne fariseere ville dere være glade over at jeg gikk inn til syndere for deres frelse.

'Fortell meg, kjenner dere deres opphav, og hvorfor verden begynte å motta fariseere? Sikkert vil jeg fortelle deg, siden dere vet det ikke. Derfor hør på mine ord.

'Enok, en venn av Gud, som gikk med Gud i sannhet, som ikke tok hensyn til verden, ble ført inn i paradiset; og der bor han til dommen [for når slutten til verden nærmer seg, skal han vende tilbake til verden med Elias og en annen]. Og så mennesker, ved å ha kunnskap om dette, gjennom ønske om paradiset, begynte å søke Gud deres skaper. For "fariseer" direkte betyr "søker Gud" i språket av Kanaan, for der dette navnet begynte som spotter av gode mennesker, siden kanaanitten (medlem av en av tre stammer i Kanaan (vestre Palestina)) var tilbøyelig til avgudsdyrking, som er tilbedelse av menneskes hender.

'Hverpå kanaanittene som beskuer disse vårt folk som var skilt fra verden for å tjene Gud, i spott når de så slik en, sa "Fariseer!" det er, "Han søker Gud"; som å si: "O gale mann, du har ingen statuer av idoler og tilber vinden; derfor se til din skjebne og kom og tjen våre guder."

'Sannelig sier jeg dere,' sa Jesus, 'alle helgener og profeter fra Gud har vært fariseere ikke i navnet, som dere er, men i selve handling. For i alle deres gjerninger de søkte Gud deres skaper, og i kjærlighet til Gud de forlot byene og deres egne varer, solgte disse og gav til de fattige i kjærlighet til Gud.'

145.

‘Som Gud lever, i tiden av Elias, venn og profet av Gud, var det tolv fjell bebodd av sytten tusen fariseere; og slik var det at i det store antall fantes der ikke en enkelt fordervet, men alle var utvalgte av Gud. Men nå, når Israel har mer enn hundre tusen fariseere, må det behage Gud om ut av hver tusen det er en utvalgt!’

Fariseere svarte indignert: ‘Så da er vi alle fordervet, og du holder vår religion i avsky!’

Jesus svarte: ‘Jeg holder ikke i avsky, men i bifall religionen til sanne fariseere, og for det er jeg beredt til å dø. Men kom, la oss se om dere er fariseere. Elias, Guds venn, på bønn av hans disippel Elisha, skrev en liten bok hvor han inkluderte all menneskelig visdom med loven til Gud vår Herre.’

Fariseerne ble skamfulle da de hørte navnet til boka av Elias, fordi de visste at, gjennom deres tradisjoner, ingen fulgte slik lære. Derfor de ville gjerne dra under påskudd av å ha annet ærend å gjøre.

Da sa Jesus: ‘Hvis dere var fariseere ville dere forlate alle andre ærend for å overvære dette; for fariseeren søker Gud alene. Derfor i forvirring de nølte (med å gå) og lyttet til Jesus, som igjen sa: “Elias, Guds tjener” (for slik begynte den lille boka), “til all dem som ønsker å gå med Gud deres skaper, skriver dette. Enhver som begjærer å lære mye, de (*sic, slik står det virkelig*) frykter Gud lite, fordi han som frykter Gud er tilfreds med å vite kun det som Gud vil.

“De som søker fagre ord søker ikke Gud, som gjør intet annet enn å irettesetter våre synder.

“De som ønsker å søke Gud, la dem lukke hurtig til dørene og vinduer av deres hus, for herren ønsker ikke selv å bli funnet utenfor hans hus, [i et sted] hvor han ikke er elsket. Vokt derfor deres sanser og vokt deres hjerte, fordi Gud er ikke funnet utenfor oss, i denne verden hvor han er hatet.

“De som ønsker å gjøre gode gjerninger, la dem passe på deres eget selv, for det tjener ikke å vinne hele verden og tape ens sjel.

“De som ønsker å undervise andre, la dem leve bedre enn andre, fordi intet kan læres fra ham som vet mindre enn oss selv. Hvordan, da, skal synderen forbedre hans liv når han hører en verre enn ham undervise ham?

“De som søker Gud, la ham (*sic*) flykte fra samtaler med mennesker; fordi Moses var alene ved foten av fjellet Sinai fant Ham, og talte med Gud, lik en venn som taler med en venn.

“De som søker Gud, bare en gang hver tretti dager skal stå frem blant levemann; for på en dag kan bli gjort gjerninger for to år med hensyn til gjøremål for ham som søker Gud.

“Når han går, la ham ikke se på annet enn på hans egne føtter.

“Når han taler, la ham ikke tale unntatt det som er nødvendig.

“Når de spiser, la dem gå fra bordet fremdeles sultne; uten å tenke på morgendagen; bruke deres tid som en trekker pusten.

“La et klesplagg, huden av dyr, rekke.

“La den klumpen av jord sove på den nakne jorden; la for hver natt to timer av søvn rekke.

“Lar ham hate ingen unntatt seg selv; fordøm ingen unntatt seg selv.

“I bønn, la dem stå i slik frykt som om de var til den dom som kommer.

“Gjør nå dette i Guds tjeneste, med loven som Gud har gitt dere gjennom Moses, for på slik vis skal dere finne Gud, slik at til enhver tid og sted skal dere føle at dere er i Gud og Gud i dere.”

Dette er den lille boka til Elias, O fariseere, derfor igjen jeg sier til dere at om dere var fariseere dere ville hatt slik glede av at jeg har gått inn hit, fordi Gud har nåde med syndere.’

146.

Da sa Zacchaeus: ‘Herre, Se jeg vil gi, i kjærlighet til Gud, firfoldig av alt jeg har mottatt ved åger (renter).’

Da sa Jesus: ‘Denne dag har frelse kommet til dette huset. Sannelig, sannelig mange tollere, horer, og syndere skal gå inn i Guds kongerike, og de som betrakter seg rettskafne skal gå inn i evige flammer.’

Å høre dette, fariseerne dro i sinne. Da sa Jesus til dem som var omvendt til anger, og til hans disipler: ‘Det var en far som hadde to sønner, og den yngre sa: “Far, gi meg min andel av eiendelene (arven)”; og hans far gav ham den. Og han, hadde mottatt hans del, dro bort og reiste inn i et fjernt land, hvorpå han sløste all hans rikdom på horer, og levde luksuriøst. Etter dette oppsto det en stor hungersnød i det landet, slik at den ynkelige mannen dro for å tjene en borger, som satte ham til å mate grisene på hans eiendom. Og mens han matet dem han lindret hans sult i selskap med grisene, og spiste eikenøtter. Men når han kom til seg selv sa han: “Å, hvor mange i min fars hus har overflod trakterement, og jeg omkommer her av sult! Jeg vil stå opp, derfor, og dra til min far, og vil si til ham: Far, jeg har syndet i himmelen mot deg; gjør med meg som du gjør med en av dine tjenere.”

‘Den fattige mannen dro, hvorpå det skjedde at hans far så ham komme fra langt borte av, og fikk medlidenhet med ham. Så han dro ham i møte, og kom frem til ham og omfavnet ham og kysset ham.

‘Sønnen bøyde seg ned, og sa: “Far, jeg har syndet i himmelen mot deg, gjør mot meg som med en av dine tjenere, for jeg er ikke verdig å kalles din sønn.”

‘Faren svarte: “Sønn, si ikke slik, for du er min sønn, og jeg vil ikke la deg være i samme kår som min slave.” Og han kalt hans tjenere og sa: “Før hit nye klær og kle denne min sønn, og gi ham nye sko; gi ham ringen på hans finger, og slakt straks gjøkalven og vi vil lage fest. For denne min sønn var død og er nå kommer til live igjen, han var fortapt og er nå funnet.”

147.

‘Mens de festet i huset, se den eldre sønnen kom hjem, og han, høre at de festet innenfor, undret seg, og kalte på en av tjenerne, han spurt ham hvorfor de på slik måte festet.

‘Tjeneren svarte ham: “Din bror er kommet og din far har drept gjøkalven, og de fester.” Den eldre sønnen ble mektig vred da han hørte dette, og ville ikke gå inn i huset. Derfor kom hans far ut til ham og sa til ham: “Sønn, din bror er kommet, kom du derfor og fryde deg med ham.”

‘Sønnen svarte med indignasjon: “Jeg har alltid tjent deg godt, og likevel gav du meg aldri et lam å spise med mine venner. Men angående denne verdiløse fyr som dro fra deg, som sløste bort hele hans del på horer, nå som han er kommet slaktet du gjøkalven.”

‘Faren svarte: “Sønn, du er alltid med meg og alt er ditt; men denne var død og er i live igjen, var fortapt og nå funnet, derfor vi har grunn til å fryde oss.”

‘Den eldre sønnen ble mer sint, og sa: “Gå du og triumfere, for jeg vil ikke spise til bords med horebukker.” Og han dro fra hans far uten å motta noen penger.

‘Som Gud lever,’ Jesus sa, ‘likevel er der fryd blant Guds engler over en synder som angrer.’

Og da de hadde spist han forlot dem, for han ville gjerne dra til Judea. Hvorpå disiplene sa: ‘Mester, dra ikke til Judea, for vi vet at fariseerne holdt råd med ypperstepresten mot deg.’

Jesus svarte: ‘Jeg visste det før de gjorde det, men jeg frykter ikke, for de kan ikke gjør noe som helst mot Guds vilje. Derfor la dem gjøre alt som de ønsker; for jeg frykter ikke dem, men frykter Gud.

148.

‘Fortell meg nå: Fariseere av i dag - er de fariseere? Er de Guds tjenere? Ganske sikkert ikke. Ja, og jeg sier dere sannelig, at der er ikke noe verre her på jorden enn dette, som et menneske som skjuler seg med yrke og drakt av religion for å dekke over hans ondskap. Jeg vil fortelle dere et enkelt eksempel på fariseere i gammel tid, slik at dere kan kjenne de nåværende. Etter avreisen av Elias på grunn av den store forfølgelsen fra avgudsdyrkerne, den hellige forsamling av fariseere ble spredd. For på samme tid av Elias ble det slått i hjel i et år mer enn ti tusen profeter som var sanne fariseere.

‘To fariseere dro inn i fjellene for å bo der; og den ene bodde femten år uten å vite noe om hans nabo, skjønt de var bare en times reise fra hverandre. Se, da, om de var nysgjerrige! Det skjedde at det oppsto en tørke i disse fjellene, og derpå begge satte ut for å lete etter vann, og slik fant de hverandre. Hvorpå den eldste sa [for det var deres skikk at den eldste talte før alle andre, og de holdt det for en stor synd for en ung mann å tale før en gammel] - den eldste, derfor, sa: “Hvor bor du, bror?”

‘Han svarte, pekte ut boligen med hans finger: “Her bor jeg”; for de var nær ved boligen til den yngste.

‘Den eldste sa: “Hvor lenge er det, bror, at du har bodd her?”

‘Den yngre svarte: “Femten år.”

‘Den eldste sa: “Kanskje kom du mens Ahab drepte Guds tjenere?”

‘ “Nettopp slik,” svarte den yngre.

‘Sa den eldste: “O bror, vet du hvem som nå er konge av Israel?”

‘Den yngre svarte: “Det er Gud som er Konge av Israel, for avgudsdyrkerne er ikke konger men forfølgere av Israel.”

‘Det er sant,” sa den eldste, “men jeg mente å si, hvem er det nå som forfølger Israel?”

‘Den yngre svarte: “Syndene til Israel forfølger Israel, fordi, om de ikke hadde syndet, [Gud] ville ikke ha reist opp mot Israel de avgudsdyrkende fyrster.”

‘Da sa den eldste: “Hvem er den hedenske fyrsten som Gud har sendt for tuktt av Israel?”

‘Den yngre svarte: “Nå hvordan kan jeg vite det, siden på disse femten år jeg ikke har sett noen mann unntatt deg, og jeg kan ikke lese, derfor ingen brev har blitt sendt til meg?”

‘Sa den eldste: “Nå, hvor nye dine saueskinn er! Hvem har gitt dem til deg, hvis du ikke har sett noe menneske?”

149.

‘Det yngre svarte: “Han som sørget for klær for Israels folk i førti år i villmarka, har opprettholdt mine huder som du ser.”

‘Da den eldste oppfattet at den yngre var mer fullkommen enn han, for han hadde hvert år hatt handel med mennesker. Hvorpå, slik at han kunne få [glede av] hans samtale, han sa: “Bror, du vet ikke hvordan man leser, og jeg vet hvordan man leser, og jeg har i mitt hus Salmene av David. Kom, da, slik at jeg kan hver dag lese med deg og gjøre klart for deg hva David sa.”

Det yngre svarte: “La oss dra nå.”

‘Den eldste sa: “O bror, det nå to dager siden jeg har drukket vann; la oss derfor lete etter litt vann.”

‘Det yngre svarte: “O bror, det nå to måneder siden jeg har drukket vann. La oss dra, derfor, og se hva Gud sa til hans profet David: Herren er i stand til å gi oss vann.”

‘Hvorpå de vende tilbake til boligen til den eldste, ved døren der de fant en kilde med ferskvann.

‘Den eldste sa: “O bror, du er en en hellig en av Gud; for din skyld har Gud gitt denne kilde.”

‘Det yngre svarte: “O bror, i ydmykhet sa du dette; men sikkert er det at om Gud hadde gjort dette for min skyld ville Han lagd en kilde nær til min bolig, slik at jeg ikke trengte dra bort [å lete etter den]. For jeg tilstår til deg at jeg syndet mot deg. Da du sa at for to dager du ikke drakk, du søkte vann: og jeg hadde vært i to måneder uten å drikke, hvorpå jeg følte en opphøydhets inni meg, som om jeg var bedre enn deg.”

‘Da sa den eldste: “O bror, du sa sannheten, derfor syndet du ikke.”

‘Det yngre sa: “O bror, du har glemt hva vår far Elias sa, at han som søker Gud bør fordømme seg selv. Ganske sikkert skrev han det ikke for at vi skulle vite det, men heller at vi skulle overholde det.”

‘Sa den eldre, fornemmet sannheten og rettferdigheten til hans følgesvenn: “Det er sant; og vår Gud har tilgitt deg.”

‘Og etter å ha sagt dette, han tok Salmene, og leser det som vår far David sa: “Jeg vil vokte over min munn slik at min tunge henfaller ikke til ord av synd, unnskylder med unnskyldninger min synd.” Og her den gamle mannen holdt en tale om tungen, og den yngre dro. Hvorpå det gikk femten år mer før de fant hverandre, fordi den yngre forandret hans bosted.

‘Deretter, når han hadde funnet ham igjen, den eldste sa: “O bror, hvorfor returnerte du ikke til noen av boligene?”

‘Det yngre svarte: “Fordi jeg hadde ikke ennå lært ordentlig hva du sa til meg.”

‘Da sa den eldste: “Hvordan kan dette være, siden femten år er gått?”

‘Det yngre svarte: “Angående ordene, jeg lærte dem på en eneste time og har aldri glemt dem; men jeg har ikke enda overholdt dem. Til hvilket formål er det, da, å lære for mye, og ikke overholde det? Vår Gud søker ikke at vårt intellekt skal være godt, men heller vårt hjerte. Så, på dommens dag han vil ikke spør oss hva vi lært, men hva vi har gjort.”

150.

‘Den eldste svarte: “O bror, si ikke slik, for du forakter kunnskap, som vår Gud ville at vi satte pris på.”

‘Det yngre svarte: “Nå, hvordan kan jeg nå tale uten å falle inn i synd: for dine ord er sanne, og mine er også. Jeg sier, da, at de som kjenner Guds lov som skrevet i Loven burde overholde dem [først] om de ville etterpå lære mer. Og alt som et menneske lærer, la det bli overholdt, og ikke [kun] å vite det.”

‘Den eldste sa: “O bror, fortell meg, med hvem har du talt, at du vet du har ikke lært alt det jeg sa?”

‘Det yngre svarte: “O bror, jeg snakker med meg selv. Hver dag plasserer jeg meg foran Guds dom, og gir redegjøre for meg selv. Og alltid føler jeg inni meg selv en som unnskylder mine feil.”

‘Den eldste sa: “O bror, hvilke feil har du, som er perfekt?”

‘Det yngre svarte: “O bror, si ikke så, for jeg står mellom to store feil: den ene er at jeg ikke kjenner meg selv å være den største av syndere, den andre er at jeg ikke ønsker å gjøre bot for det mer enn andre mennesker.

‘De eldste svarte: “Nå, hvordan skulle du kjenne deg selv til å være den største av syndere, om du er den mest perfekte [av mennesker]?”

‘Det yngre svarte: “Det første ordet som min Herre sa til meg da jeg iførte [meg] drakten av en fariseer var dette: at jeg burde betrakte godheten til andre og min egne misgjerninger for om jeg skulle gjøre det, ville jeg se meg selv å være den største av syndere.”

‘Den eldste sa: “O bror, hvems godhet eller hvems feil overveier du på disse fjell, siden det er ingen mennesker her?”

‘Det yngre svarte: “Jeg burde overveie lydigheten til sola og planetene, for de tjener deres Skaper bedre enn jeg. Men dem jeg fordømmer, enten fordi de gir ikke lys som jeg ønsker, eller fordi deres hete er for stor, eller det er for mye eller for lite regn på marken.”

‘Hvorpå, å høre dette, den eldste sa: “Bror, hvor har du lært denne lære, for jeg er nå nitti år gammel, i syttifem år hvorav jeg har vært en fariseer?”

‘Det yngre svarte: “O bror, du sier dette i ydmykhet, for du er en hellig fra Gud. Likevel svarer jeg deg at Gud vår skaper ser ikke på tid, men ser på hjertet: derfor David, var femten år gammel, yngre enn seks andre av hans brødre, ble valgt til konge av Israel, og ble en profet fra Gud vår Herre.” ‘

151.

‘Denne mannen var en sann fariseer,’ sa Jesus til hans disipler; ‘og må det glede Gud at vi kan på dommens dag ha ham som vår venn.’

Jesus gikk da ombord på et skip, og disiplene ble triste over at de hadde glemt å bringe med brød. Jesus irettesatte dem, og sa: ‘Ta dere i akt for surdeigen til fariseere i vår tid, for litt surdeig skjemme en mengde (usiktet) mel.’

Da sa disiplene til hverandre: ‘Nå hva surdeig har vi, som ikke engang har noe brød?’

Da sa Jesus: ‘O menn av liten tro, har dere da glemt hva Gud utførte i Nain, hvor der ikke var noen tegn av korn? Og hvor mange spiste og ble mette med fem brød og to fisker? Surdeigen til fariseerne er behov av tro på Gud, og tanke på selvet, som har fordervet ikke

bare fariseerne av i dag, men har fordervet Israel. For de enkle folk, som ikke kan lese, gjør det som de ser fariseere gjør, fordi de holder dem for hellige.

‘Vet dere hva er den sanne fariseer? Han er oljen av menneskets natur. For slik olje hviler på toppen av alle væsker, slik hviler godheten av den sanne fariseer på toppen av all menneskelig godhet. Han er en levende bok, som Gud gir til verden; for alt det han sier og gjør er ifølge Guds lov. Derfor, enhver som gjør det som han gjør, overholder Guds lov. Den sanne fariseer er saltet som gjør at det menneskelige legeme ikke forråtnet ved synd; for hver en som ser ham blir brakt til anger. Han er et lys som opplyser pilegrimens vei, for hver en som ser på hans fattigdom og hans sjelebot, fornemmer at i denne verden burde vi ikke lukke igjen vårt hjerte.

‘Men han som gjør oljen harsk, forfalsker boka, forpester saltet, slukker lyset - denne mannen er en falsk fariseer. Om, derfor, dere ikke vil fortapes, pass på at dere ikke gjør som fariseerne av i dag.’

152.

Jesus hadde kommet til Jerusalem, og gikk inn i Tempelet på sabbaten, soldatene nærmet seg for å friste ham og ta ham, og de sa: ‘Mester, er det lovlig å føre krig?’

Jesus svarte: ‘Vår tro forteller oss at vårt liv er en stadig krig på jorden.’

Soldatene sa: ‘Så vil du gjerne konvertere oss til din tro, og vil at vi skal svikte de utallige guder (for Roma alene har tjue åtte tusen guder som kan sees) og følge din Gud som er kun en og også kan han ikke ses, det ikke kjent hvor Han er, og muligens er Han kun innbilt (intethet)’

Jesus svarte: ‘Om jeg hadde skapt deg, som vår Gud har skapt deg, ville jeg prøve å omvende deg.’

De svarte: ‘Nå hvordan har din Gud skapt oss, siden det er ikke kjent hvor Han er? Vis oss din Gud, og vi vil bli jøder.’

Da sa Jesus: ‘Om dere hadde øyne til å se Ham ville jeg vise Ham til dere, men siden dere er blinde, kan jeg ikke vise dere Ham.’

Soldatene svarte: ‘Ganske sikkert, æren som dette folk viser deg må ha tatt bort din forståelse. For hver en av oss har to øyne hode, og du sier vi er blinde.’

Jesus svarte: ‘Kjødets øyne ser bare ting grove og utvendig: dere vil derfor bare se deres guder av tre og sølv og gull som kan ikke gjøre noe. Men vi av Judea har åndelige øyne, som er frykten og troen på vår Gud, derfor kan vi se vår Gud på ethvert sted.’

Soldatene svarte: ‘Vær forsiktig hvordan du sier, for hvis du forakter våre guder vil vi gi deg inn i Herodes hånd, som vil ta hevn for våre guder, som er allmektige.’

Jesus svarte: ‘Hvis de er allmektige som dere sier, tilgi meg, for jeg vil tilbe dem.’

Som soldatene frydet seg over å høre dette, og begynte å berømme deres idoler.

Da sa Jesus: ‘Heri er ikke behov av ord men av handlinger; la derfor deres guder skape en flue, og jeg vil tilbe dem.’

Soldatene ble slått med forferdelse over å høre dette, og visste ikke hva å si, derfor sa Jesus:

‘Helt sikkert, siden de ikke gjør en enkel flue fra intet, jeg vil ikke for dem forlate den Gud som har skapt alt med et enkelt ord; hvis navn alene skremte armeer.

Soldatene svarte: ‘Nå la oss se dette; for vi vil gjerne ta deg,’ og de strakk frem deres hender villig mot Jesus.

Da sa Jesus: 'Adonai Sabaoth!' Hvorpå soldatene straks rullet ut av Tempelet som en ruller en tønne av tre når de er vasket for å fylle dem med vin; slik at nå deres hode og nå deres føtter traff bakken, og det uten at noen rørte dem.

Og de ble så redde og flyktet på en slik måte at de aldri mer ble sett i Judea.

153.

Prestene og fariseerne mumlet blant seg og sa: 'Han har visdommen til Baal og Ashtaroth, og så med Satans krefter har han gjort dette.'

Jesus åpnet hans munn og sa: 'Vår Gud har befalt at vi ikke skal stjele vår nabos eiendeler. Men denne enkle rettesnor har vært så krenket og misbrukt at det har fylt verden med synd, og slik [synd] som skal aldri bli tilgis som andre synder er tilgitt: siden at for alle andre synder, hvis et menneske jamrer over den og begår den ikke mer, og faster med bønn og gir almisser, vår Gud, mektig og barmhjertig, tilgir. Men denne synden er av en slik type at den skal aldri tilgis, bortsett fra at som urett tatt blir levert tilbake.

Da sa en skriver: 'O mester, hvordan har røveri fylt hele verden med synd? Ganske sikkert nå, ved Guds nåde, det er bare få røvere, og de kan ikke vise seg for da blir de umiddelbart hengt av soldatene.'

Jesus svarte: 'Enhver som kjenner ikke eiendelene, de (sic) kan ikke kjenne røverne. Nei, jeg sier dere sannelig at mange stjeler som ikke vet hva de gjør, og derfor er deres synd større enn den av de andre, for sykdommen som ikke er kjent blir ikke helbredet.'

Da nærmet fariseeren seg til Jesus og sa: 'O mester, siden du alene i Israel kjenner sannheten, lær du oss.'

Jesus svarte: 'Jeg sier ikke at jeg alene i Israel kjenner sannheten, for dette ord "alene" tilhører Gud alene og ikke til andre. For han er sannheten, som alene kjenner sannheten. Derfor, hvis jeg skulle si det, ville jeg være en større røver, for jeg stjeler æren til Gud. Og i å si at jeg alene kjenner Gud faller jeg inn i større uvitenhet enn alle. Dere, derfor, begikk en fryktelig synd i å si at jeg alene kjenner sannheten. Og jeg sier dere at, hvis dere sa dette for å friste meg, deres synd er enda større.'

Da Jesus, siden at alle ble stille, sa igjen: Skjønt jeg er ikke alene i Israel som kjenner sannheten, jeg alene vil tale; derfor hør på meg, siden dere spurte meg.

'Alle skapte ting tilhører Skaperen, på slik vis at ingenting kan gjøre krav på noe som helst. Følgelig er sjel, sanser, legeme, tid, eiendeler, og ære, alle Guds eiendeler, slik at hvis et menneske mottar dem ikke som Gud vil, blir han en røver. Og på samme måte, hvis han bruker dem motsatt av det som Gud vil, er han også en røver. Jeg sier, derfor, til dere at, som Gud lever hvis nærhet min sjel står i, når dere tar tid og sier: "I morgen vil jeg gjøre slik, jeg vil si slik ting, jeg vil dra til slikt et sted," og ikke sier: "Hvis Gud vil," er dere røvere: Og dere er større røvere når dere bruker den bedre del av deres tid i å behager dere selv og ikke i å behage Gud, og bruker den dårligere del i Guds tjeneste: da er dere virkelig røvere.

'Enhver som begår synd, være han hvem han er, er en røver; for han stjeler tid og sjelen og hans eget liv, som burde tjene Gud, og gir det til Satan, fienden til Gud.'

154.

'Den mann, derfor, som har ære, og liv, og eiendeler - når hans eiendeler blir stjålet, røveren skal bli hengt; når hans liv blir tatt, morderen blir hugget hode av. Og dette er rettferdig, for Gud har slik befalt. Men når en nabos ære blir tatt bort, hvorfor blir ikke røveren korsfestet? Er eiendeler, sannelig, bedre enn ære? Har Gud, sannelig, befalt at han

som tar eiendeler skal bli straffet og han som tar liv med eiendeler skal bli straffet, men han som tar bort ære skal gå fri? Sikkert ikke; for på grunn av deres mumling våre fedre gikk ikke inn i det lovte land, men bare deres barn. Og for denne synd drepte slangen ca sytti tusen av vårt folk.

‘Som Gud lever hvis nærhet min sjel står i, han som stjeler ære fortjener større straff enn han som frarøver et menneske eiendeler og liv. Og han som lytter til den som knurrer er også skyldig, for den ene mottar Satan på hans tunge og det andre i hans ører.’

Fariseerne fortærtes [av raseri] av å høre dette, fordi de var ikke i stand til å fordømme hans tale.

Da nærmet der seg Jesus en lovkyndig (her: teolog), og sa til ham: ‘Gode Mester, fortell meg, hvorfor gav ikke Gud korn og frukt til våre fedre? Visste at de ville bli trengende, sikkert han skulle ha tillatt dem korn, eller ikke ha latt mennesker se det.’

Jesus svarte: ‘Mann, du kaller meg god, men du tar feil, for Gud alene er god. Og mye mer farer du vill ved spørre hvorfor Gud har ikke gjort noe ifølge din hjerne. Likevel vil jeg svare deg alt. Jeg forteller deg, da, at Gud vår skaper i hans gjerninger tilpasser seg ikke til oss, derfor er det ikke lovlig for skapningen å søke hans egen vei og bekvemmelighet, men heller æren til Gud hans skaper, slik at skapningen er avhengig av Skaperen og ikke Skaperen av skapningen. Som Gud lever hvis tilstedeværelse min sjel står, hvis Gud hadde gitt alt til menneske, menneske ville ikke visst at han var Guds tjener; og så ville han betraktet seg som herre av paradiset. Derfor Skaperen, som er velsignet for evig, forbød ham maten, slik at menneske forble underkastet av ham.

Og sannelig sier jeg dere, at enhver som har lyset i hans øyne klart, ser alt klart, og drar lys ut av selve mørket; men den blinde gjør ikke det. Derfor sier jeg at, hvis menneske ikke hadde syndet, verken jeg eller du ville ha kjent nåden til Gud og hans rettferdighet. Og hvis Gud hadde gjort menneske ikke istand til å synde, han ville vært lik Gud i det anliggende, Derfor den velsignede Gud skapte menneske godt og rettferdig, men fri til å gjøre hva han ønsket med hensyn til hans liv og frelse eller fordømmelse.’

Den lovkyndige ble forbløffet da han hørte dette, og dro bort i forvirring.

155.

Da tilkalte ypperstepresten to eldre prester i hemmelighet og sendte dem til Jesus, som var gått ut av tempelet, og satt på Salomons inngang, og ventet på å be middags bønn. Og nær ham hadde han hans disipler med en stor mengde av folk.

Prestene nærmet seg Jesus og sa: ‘Mester, hvorfor spiste mennesket korn og frukt? Ville Gud at han skulle spise det, eller ikke?’ Og dette sa de for å friste ham; for hvis han sa: ‘Gud ville det,’ ville de svare: ‘Hvorfor forbød han det?’ og hvis han sa: ‘Gud villet det ikke,’ de ville si: ‘Da har menneske mer makt enn Gud, siden han gjør motsatt av Guds vilje.’

Jesus svarte: ‘Deres spørsmål er som en vei over et fjell, som har en avgrunn til høyre og på venstre: men jeg vil gå i midten.’

Da de hørte dette ble prestene forvirret, fornemmet at han kjente deres hjerte.

Da sa Jesus: ‘Ethvert menneske, siden han har behov, gjør alt for hans egen skyld. Men Gud, som har ingen behov av noe, skapte etter eget ønske. Derfor i å skape menneske Han skapte ham fri slik at han kan forstå at Gud ikke har noe behov av ham; Verbi gratia (en mann som er sterk i hans gjerninger), som en konge gjør, som for å vise hans rikdom, og for at hans slaver vil elske ham mer, gir friheten til hans slaver.

Gud, da, skapte menneske fri slik at han kan elske hans Skaper mer og kjenne hans gavmildhet. For skjønt Gud er allmektig, og har ikke behov for menneske, har skapt ham ved hans allmektighet, han lot ham være fri ved hans gavmildhet, på slik måte at han kunne motstå ondt og gjøre godt. For selv om Gud har makt til å hindre synd, vil han ikke motsi sin egen gavmildhet (for Gud har ingen motsigelser) slik at, hans allmektighet og gavmildhet har arbeidet i menneske, skal han ikke bestride synd i menneske, jeg sier, slik at i menneske arbeider Guds nåde og hans rettferdighet. Og som tegn på at jeg sier sannheten, forteller jeg dere at ypperstepresten har sendt dere for å friste meg, og dette er fruktene av hans presteembete.'

De gamle mennene dro og fortalte alt til ypperstepresten, som sa: 'Denne mann har djevelen bak hans rygg, som forteller utførlig alt til ham; for han trakter etter kongeverdighet over Israel; men Gud vil sørge for det.'

156.

Da han hadde bedt middags bønn, Jesus, da han dro ut av tempelet, fant en blind [som hadde vært blind] fra hans mors liv. Hans disipler spurte ham og sa: 'Mester, hvem syndet i denne mann, hans far eller hans mor, siden han ble født blind?'

Jesus svarte: 'Verken hans far eller hans mor syndet i ham, men Gud skapt ham slik, for et vitnesbyrd av Evangeliet. Og kalte den blinde mannen opp til ham, han spyttet på bakken og laget leire og plasserte det på øynene av den blinde mannen og sa til ham: 'Gå til dammen av Siloam og vask deg!'

Den blinde mannen dro, og etter å ha vasket mottok lys; hvorpå, mens han gikk hjem, mange som møtte ham sa: 'Hvis denne mannen var blind ville jeg si for sikkert at det var han som hadde for vane å sitte ved den vakre porten av tempelet.' Andre sa: 'Det er han, men hvordan har han mottatt lys?' Og de henvendte seg til ham og sa: 'Er du den blinde mann som hadde for vane sitte ved den vakre porten av tempelet?'

Han svarte: 'Jeg er han - og hvorfor?'

De sa: 'Nå hvordan fikk du ditt syn?'

Han svarte: 'En mann gjorde leire, spyttet på bakken, og denne leire han plasserte på mine øyne og sa til meg: "Drar og vask deg i dammen av Siloam." Jeg dro og vasket, og nå ser jeg: velsignet er Israels Gud!'

Når mannen som var født blind kom tilbake til den vakre porten av tempelet, var hele Jerusalem opptatt av hendelsen. Derfor ble han ført frem for lederen av prestene, som rådslo med prestene og fariseerne mot Jesus.

Ypperstepresten spurte ham, og sa: 'Mann, var du født blind?'

'Ja,' svarte han.

'Nå gi ære til Gud,' sa ypperstepresten, 'og fortell oss hvilken profet har kommet til deg i en drøm og gitt deg lys. Var det vår far Abraham, eller Moses Guds tjener, eller en annen profet? For andre kan ikke gjøre slike ting.

Mannen fødte blind svarte: 'Verken Abraham eller Moses, eller noen profet har jeg sett i en drøm og blitt helbredet av ham, men da jeg satt ved porten av tempelet en mann fikk meg til å komme nær til ham og, gjorde leire av jord med hans spytt, plasserte noe av den leire på mine øyne og sendte meg til dammen av Siloam for å vaske; hvorpå jeg dro, og vasket meg, og kom tilbake med lys i mine øyne.'

Ypperstepresten spurt ham etter navnet på den mannen.

Mannen født blind svarte: 'Han fortalte meg ikke hans navn, men en mann som så ham ropte til meg og sa: "Gå og vask deg som den mannen har sagt, for han er Jesus nasareeren, en profet og en hellig av Israels Gud."'

Da sa ypperstepresten: 'Helbredet han deg tilfeldigvis i dag, som er, Sabbaten?'

Den blinde mannen svarte: 'Idag han helbredet meg.'

Ypperstepresten: 'Se nå, hvordan denne mannen er en synder, siden han overholder ikke sabbaten!'

157.

Den blinde mannen svarte: 'Om han er en synder vet jeg ikke; men dette vet jeg, at jeg var blind, han har opplyst meg.'

Fariseerne trodde ikke dette; så de sa til ypperstepresten: 'Send bud etter hans far og mor, for de vil fortelle oss sannhet.' De sendte, bud derfor, etter far og mor av den blinde mannen, og da de kom, ypperstepresten spurte dem og sa: 'Er denne mann deres sønn?'

De svarte: 'Han er sannelig vår sønn.'

Da sa ypperstepresten: 'Han sa at han var født blind, og nå ser han; hvordan har dette skjedd?'

Faren og mor av mannen født blind svarte: 'Sannelig var han fødte blind, men hvordan han mottok lyset, vet vi ikke; han er gammel nok, spør ham og han vil deg sannheten.'

Derpå ble de vist ut, og ypperstepresten sa igjen til mannen født blind: 'Gi ære til Gud, og tal sannheten.'

(Far og mor av den blinde mannen var redde for å tale, fordi en befaling hadde gått ut fra det romerske senatet at ingen mann fikk argumentere for Jesus, profeten for jødene, med trussel om dødsstraff: denne befaling hadde guvernøren anskaffet - derfor sa de 'Han er gammel nok, spør ham'.)

Ypperstepresten, da, sa til mannen født blind: 'Gi ære til Gud og tal sannheten, for vi kjenner denne mannen, som du sier har helbredet deg, han er en synder.'

Mannen født blind svarte: 'Om han er en synder, vet jeg ikke; men dette jeg vet, at jeg så ikke og han har opplyst meg. Ganske sikkert, fra begynnelsen av verden til denne time, det har enda aldri vært opplyst en som var født blind; og Gud vil ikke høre på syndere.'

Fariseerne sa: 'Nå hva gjorde han da han opplyste deg?'

Da undret seg mannen født blind over deres vantro, og sa: 'Jeg har fortalt deg, og hvorfor spør dere meg igjen? Vil dere også bli hans disipler?'

Ypperstepresten spottet da ham og sa: 'Du var aldeles født i synd, og vil du lære oss? Forsvinn, og blir du disippel av en slik en mann! for vi er disipler av Moses, og vi vet at Gud har talt til Moses, men angående denne mann, vi vet ikke hvorfra han er.' Og de kastet ham ut av synagogen og tempelet, og forbød ham å be med de rene blant Israel.

158.

Mannen født blind dro for å finne Jesus, som trøstet ham og sa: 'Ikke på noe tidspunkt har du blitt velsignet som du er nå, for du er velsignet av vår Gud som talte gjennom David, vår far og hans profet, mot vennene av verden, og sa: "De forbanner og jeg velsigner"; og ved Micah profeten sa han: "Jeg forbanner deres velsignelser." For jord er ikke så motsatt av luft,

vann til ild, lys til mørke, kulde til varme, eller kjærlighet til hat, som Guds vilje er motsatt av verdens vilje.'

Disiplene følgelig spurte ham, og sa: 'Herre, mektige er dine ord; fortell oss, derfor, betydningen, for ennå forstår vi ikke.'

Jesus svarte: 'Når dere skal kjenne verden, skal dere se at jeg har snakket sant, og slik skal dere kjenne sannheten i hver profet.'

'Vet dere, da, at det er tre typer av verdener forstått i et enkelt navn: den ene står for himmel og jord, med vann, luft og ild, og alle de ting som er underordnet menneske. Nå denne verden følger Guds vilje i all ting, for, som David, profet av Gud sa: "Gud har gitt dem en instruks som de ikke overtrer."

'Den andre står for alle mennesker, slik som det "hus av slik en" står ikke for veggene, men for familien. Nå denne verden, på den annen side, elsker Gud; fordi av natur de lengter etter Gud, ettersom enhver av natur lengter etter Gud, selv om de feiler i å søke Gud. Og vet dere hvorfor alle lengter etter Gud? Fordi de lengter hver en etter et uendelig gode uten noe onde, og dette er Gud alene. Derfor har den barmhjertige Gud sendt hans profeter til denne verden for dens frelse.

'Den tredje verden er menneskenes fall i forhold til å synde, som har omformet seg til en lov stridende mot Gud, Skaperen av verden. Dette gjør mennesket lik som demonene, Guds fiender. Og denne verden vår Gud hater så smertelig at om profetene hadde elsket denne verden - hva tror dere? - ganske sikkert hadde Gud tatt fra dem deres profeti. Og hva skal jeg si? Som Gud lever, hvis tilstedeværelse min sjel står, når Guds budbringer skal komme til verden, hvis han skulle unnfange kjærlighet til denne onde verden, tar ganske sikkert Gud bort fra ham alt det han gav ham da han skapte ham, og ville gjøre ham fordømt: så mye er Gud motsatt av denne verden.'

159.

Disiplene svarte: 'O mester, meget store er din ord, derfor har nåde med oss, for vi forstår dem ikke.'

Jesus sa: 'Tro dere muligens at Gud har skapt hans budbringer til å være en rival, som skulle være nødt til å gjøre seg jevnbyrdig med Gud? Ganske sikkert ikke, men heller som hans gode slave, som skulle ikke ønske det som hans Herre ønsker ikke. Dere er ikke i stand til å forstå dette fordi dere ikke vet hva er synd. Derfor hør på mine ord. Sannelig, sannelig sier jeg dere, synd kan ikke oppstå i et menneske unntatt som en selvmotsigelse til Gud, siden det er bare synd som Gud ikke ønsker: siden alt det Gud ønsker er helt fremmed for synd. Følgelig om våre yppersteprester og prester, samme med fariseerne, forfulgte meg fordi folket av Israel har kalt meg Gud, de ville gjør en ting som behager Gud, og Gud ville belønne dem; men fordi de forfølger meg av en motsatt grunn, siden de vil ikke ha meg til å si sannheten, hvordan de har forfalsket boken fra Moses og den av David, profeter og venner av Gud, ved deres tradisjoner, og derfor hater meg og ønsker min død - derfor holder Gud dem i avsky.

'Fortell meg - Moses drepte menn og Ahab drepte menn - er dette i hvert tilfelle mord? Ganske sikkert ikke; for Moses drepte menn for å ødelegge avgudsdyrking og bevare tilbedelsen av den sanne Gud, men Ahab drepte menn for å ødelegge tilbedelsen av den sanne Gud og bevare avgudsdyrking. Derfor til Moses drap av menn ble forvandlet til offer, men til Ahab det ble forvandlet til helligbrøde: idet et og samme arbeidet gav disse to motsatte virkninger.

‘Som Gud lever, i hvis tilstedeværelse min sjel står, hvis Satan hadde talt til englene for å se hvordan de elsket Gud, han ville ikke blitt vist bort av Gud, men fordi han søkte å vende dem borte fra Gud, derfor er han fordømt.’

Da svarte han som skriver: ‘Hvordan, da, er å forstå det som ble sagt av Micaiah profeten, angående den løgn som Gud bestemte å bli sagt av munnen til falske profeter, som er skrevet i boken om kongene av Israel?’

Jesus svarte: leser ‘O Barnabas, les opp kort alt som skjedde, slik at vi kan se sannheten tydelig.’

160.

Da sa han som skriver: ‘Daniel profeten, som beskriver historien til Israels konger og deres tyranner, skriver følgende: “Kongen av Israel slo seg sammen med kongen av Judah for å slåss mot sønnene av Belial (det er, fordømte) som var Ammonitene. Nå var Jehosaphat, konge av Judah, og Ahab, konge av Israel, begge satt på en trone i Samaria, der stod foran dem firehundre falske profeter, som sa til kongen av Israel: ‘Gå mot Ammonitene, for Gud vil gi dem i dine hender, og du vil spre Ammon (Jupiter Ammon er det greske navn for den egyptiske guddom Amen).’

‘ “Da sa Jehosaphat: ‘Er der her noen profet av Gud av våre fedre?’

“Ahab svarte: ‘Der er bare en, og han er ond, for han forutsier alltid ondt om meg; og ham holder jeg i fengsel.’ Og dette sa han, nemlig, “Der er bare en,” fordi alle som ble funnet hadde blitt slått i hjel ved befaling fra Ahab, slik at profetene, nettopp slik du har sagt, O mester, har flyktet til fjelltoppene hvor menn ikke bor.

‘ “Da sa Jehosaphat: ‘Send etter ham hit, og la oss se hva han sier.’

“Ahab kommanderte derfor at Micaiah ble sendt etter, som kom med lenker på hans føtter, og hans ansikt forvirret lik en mann som lever mellom liv og død.

“Ahab spurte ham, og sa: ‘Tal, Micaiah, i Guds navn. skulle vi gå mot Ammonitene? Vil Gud gi deres byer i våre hender?’

“Micaiah svarte: ‘Gå mot, gå mot, for velstående skal du gå mot dem, og enda mer velstående komme tilbake!’

“Da priste de falske profetene Micaiah som en sann profet av Gud, og brøt av lenkene fra hans føtter.

“Jehosaphat, som fryktet vår Gud, og hadde aldri bøyd hans knær for idolene, spurte Micaiah, og sa: ‘I kjærligheten til Gud av våre fedre, si sannheten, da du har sett utfallet av denne krig.’

“Micaiah svarte: ‘O Jehosaphat, jeg frykter ditt ansikt derfor jeg sier deg at jeg sett folket av Israel lik sauer uten en hyrde.’

“Da sa Ahab, smilende, til Jehosaphat: ‘jeg fortalte deg at denne person forutsier bare ondt, men du trodde det ikke.’

“Da sa de begge: ‘Nå hvordan vet du dette, O Micaiah?’

“Micaiah svarte: ‘Det syntes meg der samlet seg et råd av engler hos Gud, og jeg hørte at Gud derfor si: “Hvem vil bedra Ahab slik at han vil gå mot Ammon og bli slått i hjel?” Derpå en sa en ting og en annen sa noe annet. Da kom en engel og sa: “Herre, jeg vil slåss mot Ahab, og vil gå til hans falske profeter og vil plassere løgnen i deres munn, og så vil han gå mot og bli slått i hjel.” Gud hørte dette, og sa: “Nå drar og gjør dette, for du skal seire”.’

“Da ble de falske profetene rasende, og deres leder slo Micaiah på kinnet, og sa: ‘O fordømte av Gud, når forlot sannhetens engel oss og kom til deg? Fortell oss, når kom engelen til oss som brakte løgnen?’

“Micaiah svarte: ‘Dere vil vite det når dere flykter fra hus til hus i frykt for å bli drept, for å ha lurt deres konge.’

“Da ble Ahab sint, og sa: ‘Grip Micaiah, og lenkene som var på hans føtter plasser de rundt hans nakke, og hold ham på bygg brød og vann til min retur, for enda vet jeg ikke hvilken død jeg skal påføre ham.’

“De gikk mot, da, og i henhold til Micaiah sine ord det skjedde. For kongen av Ammonitenesa til hans tjenere: ‘Se til at dere ikke sloss mot kongen av Judeah, eller Israels prinser, men drep kongen av Israel, Ahab, min fiende.’”

Da sa Jesus: ‘Stopp nå, Barnabas; for det er nok for vårt formål.’

161.

‘Har dere hørt alt?’ sa Jesus.

Disiplene svarte: ‘Ja, herre.’

Derpå sa Jesus: ‘Å lyve er riktignok en synd, men mord er en større, fordi løgnen er en synd som tilhører han som taler, men mord, selv om det tilhører ham som utfører det, er slik at det ødelegger det kjæreste til Gud her på jorden, som er menneske. Og lyve kan bøtes på ved å si det motsatte av hva som var blitt sagt; mens mord har intet botemiddel, siden det ikke er mulig å gi liv til de døde. Fortell meg, da, syndet Moses Guds tjener ved å drepe dem han drepte?’

Disiplene svarte: ‘Gud forby; Gud forby at Moses skulle ha syndet ved å adlyde Gud som kommanderte ham!’

Da sa Jesus: ‘Og jeg sier, Gud forby at en engel skulle ha syndet som narret Ahabs falske profeter ved den løgn; for slik som Gud mottar drap på mennesker som offer, slik mottok han løgn som å prise. Sannelig, sannelig, sier jeg til dere, slik som barnet feiler som forårsaker dets sko å bli laget etter mål til en kjempe, slik feiler han som vil underlegge Gud den lov, som han selv som menneske er underlagt. Når, derfor, skal dere tro at det bare er synd det Gud ikke ønsker, dere vil finne sannheten, som jeg allerede har fortalt dere. Derfor, fordi Gud er ikke sammensatt eller foranderlig, slik er Han ute av stand til (å) ville og ikke ville en eneste ting; for da ville Han ha motsigelser i ham selv, og følgelig smerte, og ville ikke være endeløst velsignet.’

Philip svarte: ‘Men hvordan skal ordene av profeten Amos forstås, at “det er ikke noe ondskap i byen som Gud ikke har gjort”?’

Jesus svarte: ‘Nå se her, Phillip, hvor stor er ikke faren av å ta alt bokstavelig, som fariseerne gjør, som har diktet opp for dem selv “forutbestemmelse av Gud i de utvalgte,” slik at de har i realiteten sagt at Gud er en bedrager og en løgner og hater av straffedom (som skal falle på dem).

‘Derfor sier jeg at Amos Guds profet her snakker om den ondskap som verden kaller ondskap: for hvis han hadde brukt språket til de rettferdige ville han ikke blitt forstått av verden. For alle prøvelser er bra, enten for at de renser ut det onde vi har gjort, eller er bra fordi de forhindrer oss fra å gjøre synd, eller er bra fordi de får mennesker til å forstå forholdene i denne verden, slik at vi vil elske og lengte etter evig liv. Derfor, hadde profeten Amos sagt: “Det er intet godt i byen enn hva Gud har skapt,” hadde han gitt grunn til fortvilelse til de hardt rammede, siden de ser seg selv i prøvelser og synderne lever i velstand.

Og, hva er verre, mange, tror Satan har slik makt over menneske, ville frykte Satan og tjene ham, for ikke å lide under prøvelser. Amos derfor gjorde som den romerske oversetteren, som ikke vurderer hans ord [som ett] ved tale til ypperstepresten, men vurderer ønske og ærendet til jøden som ikke kan tale det hebraiske språk.

162.

‘Om Amos hadde sagt: “Det er intet godt i byen enn hva Gud har gjort,” som Gud lever, i hvis tilstedeværelse min sjel står, han ville ha gjort en forferdelig feil, for verden holder ikke for godt noe unntatt lastefullhet og synd som er gjort i forfengeligheit. Hvorpå mennesker ville ha gjort mange flere misgjerninger, og tro at det ikke var noen synd eller ondskap “som Gud har ikke gjort,” og høre dette jorden skalv.’ Og da Jesus hadde sagt dette, straks oppsto det et stort jordskjelv, så stort at alle falt ned som døde. Jesus reiste dem opp, og sa: ‘Nå se om jeg har fortalt dere sannheten. La dette, da, tilfredsstille dere, når Amos, da han sa at “Gud har gjort ondskap i byen,” snakket med verden, talte om prøvelser, som bare syndere kaller ondskap.

‘La oss komme nå til forutbestemmelse, som dere ønske vite om, og hvorav vil jeg tale til dere nær Jordan på den andre siden, i morgen, om Gud vil.’

163.

Jesus dro inn i villmarka hinsides Jordan med hans disipler, og da middags bønner var ferdig satte han seg nær til et palmetre, og i skyggen av palmetreet hans disipler satte seg ned.

Da sa Jesus: ‘Så hemmelig er forutbestemmelse, O Brødre, at jeg sier dere, sannelig, bare til et menneske skal det bli tydelig forstått. Han er det som nasjonene leter etter, til ham Guds hemmeligheter er så klare at, når han kommer inn i verden, velsignet skal de være som skal lytte til hans ord, fordi Gud skal overskygge dem med Hans nåde slik som dette palmetreet overskygger oss. Ja, slik som dette treet beskytter oss fra den brennende hete av sola, slik vil Guds nåde beskytte fra Satan dem som tror på denne mann.’

Disiplene svarte, ‘O Mester, hvem er den mannen som du snakker om, som skal komme inn i verden?’

Jesus svarte med glede i hjertet: ‘Han er Muhammed, budbringer fra Gud, og når han kommer inn i verden, slik regnet får jorden til å bære frukt når det for lang tid det ikke har regnet, slik skal han være anledning av gode gjerninger blant mennesker, ved den rikelige nåde som han bringer. For han er en hvit sky full av Guds nåde, den nåde Gud skal overrisle de trofaste som regn.’

164.

‘Jeg vil derfor fortelle dere nå det lille Gud har gitt meg å vite angående den samme forutbestemmelse.’ Fariseerne sier at alt har blitt slik forutbestemt, at han som er utvalgt ikke kan bli fordømt, og han som er fordømt ikke kan på noen måte bli utvalgt; og det, selv om Gud har forutbestemt gode gjerninger som veien hvorved de utvalgte skal gå til frelse, også slik har Han forutbestemt synd som veien de fordømte skal gå inn i helvete. Forbannet er tungen som sier dette, sammen med hånden som skrev det, for dette er troen til Satan. Derfor kan en vite hvilken væremåte fariseerne av i dag har, for de er trofaste tjenere av Satan.

‘Hva kan forutbestemmelse bety annet enn en absolutt vilje til å gjøre slutt på en ting hvorav en har midler i hånd? For uten midler kan en ikke bestemme en slutt. Hvordan, da, kan han forutbestemme huset som ikke bare mangler stein og penger til å bruke, men har ikke en

gang så mye land som å plassere en fot på? Ganske sikkert ingen [kunne gjøre det]. Ikke mer, da, sier jeg dere, er forutbestemmelse, å ta bort den frie vilje som Gud har gitt til menneske av Hans rene gavmildhet, Guds lov. Ganske visst er det ikke forutbestemmelse men vederstyggelighet vi etablerer.

‘At mennesket er fritt viser boka fra Moses, hvor, da vår Gud gav loven på fjellet Sinai, Han talte slik: “Mine bud er ikke i himmelen for at du skal unnskyld deg selv, og si: Nå, hvem skal gå og bringe oss Guds bud? og hvem muligens skal gi oss styrke til å overholde dem? Verken er de på den andre siden av havet, slik at på samme måte du skal unnskyld deg selv. Men mine bud er nær ved ditt hjerte, slik at når du vil du kan overholde dem.”

‘Fortell meg, om kong Herodes skulle kommandere en gammel mann til å bli ung og en syk mann at han blir frisk, og når de ikke ble det, fikk dem drept, ville dette være rettferdig?’

Disiplene svarte: ‘Om Herodes gav denne ordre, han ville være veldig urettferdig og ugudelig.’

Da sukket Jesus, og sa: ‘Dette er fruktene av menneskenes tradisjoner, O brødre; for i å si at Gud har forutbestemt den fordervede slik at han ikke kan bli utvalgt spotter de Gud som ugudelig og urettferdig. For han befaler synderen ikke å synde, og når han synder til å angre; mens slik forutbestemmelse tar bort fra synderen evnen til ikke å synde, og helt berøver ham av anger.’

165.

‘Men hør hva Gud sa ved profeten Joel: “Som jeg lever, [sa] deres Gud, jeg ønsker ikke død på en synder, men jeg søker at han skal omvendes til sjelebot.” Vil Gud da forutbestemme det som han ikke vil? Tenk over dere det som Gud sa, og det som fariseerne av i dag sier.

‘Videre, sa Gud ved profeten Jesaja: “Jeg kalte, og dere ville ikke høre på meg.” Og hvor mye Gud har kalt, hør hva han sa ved den samme profeten: “Dagen lang rekker jeg ut mine hender til et folk som ikke tror på meg, men motsier meg.” Og våre fariseere, når de sier at de fordømte ikke kan bli utvalgt, hva sier de, da, enn at Gud spotter mennesker som han som spotter en blind mann som ville vise ham noe hvitt, og som han ville spotte en døv mann som skulle tale inn i hans øre? Og at de utvalgte kan bli fordømt, se hva vår Gud sa ved Ezekiel profeten: “Som jeg lever, sa Gud, om den rettferdige skal forlate hans rettferdighet og gjør styggedom, skal han omkomme, og jeg vil ikke lengre huske noe av hans rettferdighet; for å stole på det, det vil svikte ham framfor meg og det skal ikke redde ham.”

‘Og å kalle noen fordømt, hva sa Gud ved profeten Hosea om dette: “Jeg kaller et folk ikke utvalgt, jeg vil kalle dem utvalgt.” Gud er sannhet, og kan ikke fortelle en løgn: for Gud er sannheten og taler sannheten. Men fariseere av i dag med deres lære, motsier Gud i alt.’

166.

Andreas svarte: ‘Men hvordan skal det forstås hva Gud sa til Moses, at han vil ha nåde på hvem han vil ha nåde, og forherde hvem han vil forherde?’

Jesus svarte: ‘Gud sa dette for at menneske ikke ville tro at han blir frelst av hans egen ærbarhet, men forstår at det liv og nåde fra Gud er gitt ham av Gud i Hans gavmildhet. Og han sa det for at mennesker skulle unngå forestillinger at det er andre guder enn han.

‘Om, derfor, han forherdet Farao, han gjorde det fordi han hadde plaget vårt folk og forsøkte å bringe det til ende ved å drepe alle guttebarn i Israel: hvorved Moses var nær ved å miste hans liv.

‘Følgelig, sannelig sier jeg dere, at forutbestemmelse har som fundament Guds lov og menneskets frie vilje. Ja, og selv om Gud kunne redde verden slik at ingen skulle omkomme, ville han ikke gjøre det fordi da ville han berøve menneske for frihet, som han bevarer for ham for å vise forakt mot Satan, slik at denne [klump av] leire var foraktet av ånd, selv om den skal synde slik ånden gjorde, kan ha kraft til å angre og gå og bo i det sted hvorfra ånden ble kastet ut. Vår Gud vil, sier jeg, forfølge med hans nåde menneskets frie vilje, og vil ikke svikte skapningen med hans allmakt. Og så på dommens dag vil ingen kunne unnskyldes deres synder, siden det da vil bli åpenbart for dem hvor mye Gud har gjort for deres omvendelse, og hvor ofte han har kalt dem til anger.

167.

‘Følgelig, om ditt sinn ikke vil hvile tilfreds i dette, og dere vil gjerne si igjen: “Hvorfor slik?” Vil jeg avslører til dere et “derfor.” Det er dette. Fortell meg, hvorfor kan ikke en [enkel] stein hvile på toppet av vannet, likevel hviler hele jorden på toppet av vannet? Fortell meg, hvorfor er det slik, mens vann slukker brann, og jord flykter fra luft, slik at ingen kan forene jord, luft, vann, og ild i harmoni, likevel er de forent i menneske og er bevart harmonisk?

‘Om, da, dere vet ikke dette - nei, alle mennesker, som menneske, kan ikke vite det - hvordan skal de forstå at Gud skapte universet ut av ingenting med et enkelt ord? Hvordan kan de forstå Guds evighet? Ganske sikkert skal de ikke ha noen mulighet til å forstå dette, fordi, menneske er begrenset og kombinert med kroppen, som, sa profeten Solomon, er bestikkelig (forgjengelig), holder nede sjelen, og Guds gjerninger er i samsvar med Gud, hvordan skal de kunne forstå dem?

‘Jesaja, profet av Gud, så [at det var] slik, utbrøt, og sa: ‘Sannelig du er en skjult Gud!’ Og om Guds budbringer, hvordan Gud har skapt ham, sa han: “Hans frembringelse, hvem skal berette?” Og om Guds virke sa han: “Hvem har vært hans rådgiver?” Derfor sa Gud om den menneskelige natur: “Slik himmelen er opphøyd over jorden, slik er min vilje (måte) opphøyd over din vilje (måte) og mine tanker over dine tanker.”

‘Derfor sier jeg dere, slik forutbestemmelse ikke er åpenbart til menneske, skjønt det faktum er sant, som jeg har fortalt dere.

‘Bør menneske da, fordi han kan ikke finne ut av måten, fornekte det faktum? Ganske sikkert har jeg ennå aldri sett noen som avslår helse, selv om måten av det blir ikke forstått. For jeg vet ikke en gang nå hvordan Gud ved min berøring helbreder syke.’

168.

Da sa disiplene: ‘Sannelig taler Gud i deg, for aldri har menneske snakket som du snakker.’

Jesus svarte: ‘Tro meg da Gud valgte meg til å sende meg til Israels hus, han gav meg en bok lik et klart speil som kom ned inn i mitt hjerte på slik måte at alt som jeg sier kommer frem fra den boka. Og når den boka skal ha sluttet å komme frem fra min munn, skal jeg bli tatt opp fra verden.’

Peter svarte: ‘O mester, er det som du nå sier skrevet i den boka?’

Jesus svarte: 'Alt det jeg sier om kunnskap om Gud og tjeneste til Gud, for kunnskap til menneske og for frelse av menneskeheten - alt dette kommer frem fra den boka, som er mitt evangelium.

Peter sa: 'Er der skrevet i den om prakten av paradiset?'

169.

Jesus svarte: 'Hør på, og jeg vil fortelle dere om hvordan paradiset er, og hvordan de hellige og de trofaste skal forbli der uten ende, for dette er en av de største velsignelsene av paradiset, siden alt, uansett størrelse, om det har en slutt, blir liten, ja til intet.

'Paradiset er det hjem hvor Gud oppbevarer hans gleder, som er så stor at bakken som trøs av føttene til de hellige og velsignede er så kostbart at en drachma (ca 3,8 kg) av det er mer kostbart enn tusen verdener.

'Disse gledene ble sett av vår far, David, profet av Gud, for Gud viste dem til ham, siden han lot ham beskue prakten av paradiset: hvorpå, da han kom til seg selv, han lukket hans øyne med begge hans hender, og gråtende sa: "Se ikke mer på denne verden, O mine øyne, for alt er intetsigende, og her er intet godt!"

'Om disse gleder sa Jesaja profeten: "Øyne til menneske har ikke sett, hans ører har ikke hørt, eller har det menneskelige hjertet fattet, det som Gud har forberedt for dem som elsker ham." Vet dere hvorfor de har ikke sett, hørt, fattet slike gleder? Det er fordi mens de lever her nede de er ikke verdige å beskue slike ting. Derfor, skjønt vår far David sannelig så dem, jeg forteller dere at han så dem ikke med menneskelige øyne, for Gud tok hans sjel opp i seg selv, og slik, forent med Gud, han så dem med guddommelig lys. Som Gud lever, hvis nærhet min sjel står, skjønt at gledene av paradiset er uendelige og menneske er begrenset, kan menneske ikke romme dem; slik en liten leirkrukke kan ikke romme havet.

'Se, da, hvor vakker verden er om sommeren, når alle ting bærer frukt! Den sanne bonden, beruset av glede på grunn av innhøstingen som er kommet, får dalene og fjellene til å gjenlyde med hans sang, for han elsker hans arbeide høyt. Nå løft opp slik ditt hjerte til paradiset, hvor alle ting er fruktbare, med frukter som står i forhold til ham som har dyrket de.

'Som Gud lever, dette er tilstrekkelig kunnskap om paradiset, ettersom Gud har skapt paradiset som hjem til hans egne gleder. Nå tror dere at umålelig godhet ikke har ting umålelig godt? Eller at umålelige skjønnhet ikke ville ha ting umålelig vakkert? Pass på, for dere feiler stort om dere tror at han har dem ikke.

170.

'Gud sa slik til det menneske som skal trofast tjene ham: "Jeg kjenner dine gjerninger, at du arbeider for meg. Da jeg lever evig, din kjærlighet skal ikke overskride min gavmildhet. Fordi du tjener meg som Gud din skaper, kjenner deg selv å være mitt arbeid, og ber om intet fra meg unntatt barmhjertighet og nåde til å tjene meg trofast; fordi du setter ikke noen grenser for min tjeneste, siden du ber om å få tjene meg evig: nettopp slik vil jeg gjøre, for jeg vil belønne deg som om du var Gud, min like. For ikke bare vil jeg plasserer i dine hender overfloden av paradiset, men vil jeg gi deg meg selv som en gave, slik at, selv om du villig er min tjener for evig, akkurat slik vil jeg gi din belønning for evig." '

171.

‘Hva tror dere,’ sa Jesus til hans disipler, ‘om paradiset? Er det et sinn som forstår slike rikdommer og gleder? Menneske trenger å ha en kunnskap så stor som Guds om han skal vite hva Gud vil gi til hans tjenere.

‘Har dere sett, når Herodes gir en gave til en av hans yndlingsbaroner, hvilken gave gir han den?’

John svarte: ‘Jeg har sett det to ganger; og ganske sikkert en tiende del av hva han gir er tilstrekkelig for en fattig mann.’

Jesus sa: ‘Men om en fattig mann skal presenteres til Herodes hva vil han gi til ham?’

John svarte: ‘En eller to små mynter.

‘Nå la dette være deres bok hvori å studere kunnskapen om paradiset,’ [Jesus sa]: ‘fordi alt hva Gud har gitt til menneske i denne nåværende verden for hans kropp er som om Herodes gir en liten mynt til en fattig mann; men hva Gud gir til kropp og sjel i paradiset er som om Herodes skulle gi alt han har, ja og hans eget liv, til en av hans tjenere.’

172.

‘Gud sa slik til ham som elsker ham, og tjener ham trofast: “Dra og betrakt sanden av havet, O min tjener, hvor mange de er. Derfor, om havet skulle gi deg et enkelt korn av sand, ville det virke lite for deg? Ganske sikkert, ja. Som jeg, din skaper lever, alt det jeg har gitt i denne verden til alle fyrster og konger på jorden er mindre enn et korn av sand som havet ville gi deg, i sammenlikning av det som jeg vil gi deg i mitt paradiset.” ‘

173.

‘Ta i betraktning, da,’ sa Jesus, ‘overfloden av paradiset. For om Gud har gitt til menneske i denne verden lite grann velvære, i paradiset vil han gi ham ti hundre tusen mengder. Se mengden av frukter som er i denne verden, mengden av mat, mengden av blomster, og mengden av ting som sørger for menneske. Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, som havet fremdeles har sand i tillegg til når en mottar et korn derav, slik vil kvaliteten og kvantiteten av fiken [i paradiset] overgå de fiken vi spiser her. Og på samme måte alle tinge i paradiset. Men dessuten, sannelig sier jeg dere, som et fjell av gull og perler er mer dyrebart enn skyggen av en maur, slik er gleden av paradiset mer dyrebare enn alle gleder til fyrstene i verden som de har hatt og skal ha inntil Guds dom når verden har en ende.’

Peter svarte: ‘Skal, da, vår kropp som vi har nå gå inn i paradiset?’

Jesus svarte: ‘Ta deg i vare, Peter, for at du ikke blir en saddukeer; for en saddukeer sier at legemet ikke skal stå opp igjen, og det er ikke noen engler. Derfor blir deres kropp og sjel berøvet inntreden til paradiset, og de er berøvet all hjelp av engler i denne verden. Har du muligens glemt Job, profet og venn av Gud, hvordan han sa: “Jeg vet at min Gud lever; og på den siste dag jeg skal stå opp igjen i mitt legeme, og med mine øyne jeg skal se Gud min Frelser”?’

‘Men tro meg, dette vårt legeme skal renses slik at det skal ikke inneha en eneste egenskap av de som det nå har; siden det skal bli rensset av ethvert ondt begjær, og Gud skal tilbakeføre det til en slik tilstand som Adam var i før han syndet.

‘To menn tjener en herre i den samme jobb. Den ene overser (forstår) arbeidet, og gir ordre til den andre, og andre utfører alt det den første beordrer. Synes det rettferdig til deg,

sier jeg, om herren belønne bare ham som overser og beordrer, og skulle kaste ut av hans hus ham som sliter seg ut i det arbeidet? Sikkert ikke.

‘Hvordan skal da Guds rettferdighet bære dette? Sjelen og kroppen med menneskelig fornuft tjener Gud: sjelen bare overser og beordrer tjenesten, fordi sjelen, spiser ikke noe brød, faster ikke, [sjelen] går ikke, føler seg ikke kulde og hete, blir ikke syk, og ikke slått i hjel, fordi sjelen er udødelig: den lider ingen av de legemlige smerter som kroppen lider av forårsaket av elementene. Er det, da, rettferdig, sier jeg, at sjelen alene drar inn i paradiset, og ikke kroppen, som har slitt seg ut i tjeneste for Gud?’

Peter svarte: ‘O mester, kroppen, forårsaket at sjelen synder, burde ikke plasseres i paradiset.

Jesus svarte: ‘Nå hvordan kan kroppen synde uten sjelen? Ganske sikkert er det umulig. Derfor ved å ta bort Guds nåde fra kroppen, du fordømmer sjelen til helvete.’

174.

‘Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, vår Gud lovet hans nåde til synderen, og sa: “I den time at synderen skal jamre over hans synd, jeg selv, jeg vil ikke huske hans særegenheter for evig.”

‘Nå hva skal spise kjøttet i paradiset, om kroppen drar ikke dit? Sjelen? Sikkert ikke siden den er ånd.’

Peter svarte: “Så da, de velsignede skal spise i paradiset; men hvordan skal kjøttet bli tømt uten urenheter?”

Jesus svarte: ‘Nå hvilken lykksalighet skal kroppen ha om den ikke spiser eller drikker? Ganske sikkert er det passende å gi ære i forhold til den ting forherliget. Men du tar feil, Peter, i å tro at slikt kjøtt skal tømmes i urenheter, fordi denne kroppen nå for tiden spiser forgjengelig kjøtt, og følgelig er det forråtnelse som kommer frem: men i paradiset er kroppen uforgjengelig, uanfektet, og umoralsk, og fri fra enhver elendighet; og kjøttet, som er uten noen mangler, skal ikke frembringe noen forråtnelse.

175.

‘Gud sa på denne måte i Jesaja profeten, øste forakt på de fordømte: “Mine tjenere skal sitte ved mitt bord i mitt hus og skal feste med glede, med glede og med lyden av harper og orgel, og jeg vil ikke la dem ha behov av (mangle) noe som helst. Men dere som er mine fiender skal kastes bort fra meg, hvor dere skal dø i elendighet, mens alle mine tjener forakter dere.”

176.

‘Hva tjener det å si, “De skal holde fest”?’ sa Jesus til hans disipler. ‘Sikkert taler Gud klart. Men til hvilket formål er de fire elvene med kostelig væske i paradiset, med så mange frukter? Ganske sikkert, Gud spiser ikke, englene spiser ikke, sjelen spiser ikke, sansene spiser ikke, men heller legemet, som er vår kropp. Derfor er prakten av paradiset for kroppen mat, og for sjelen og sansene Gud og samtaler med engler og hellige ånder. Den æren skal bli bedre åpenbart av Guds budbringer, som [siden Gud har skapt alle ting i kjærlighet til ham] kjenner alle ting bedre enn noen annen skapning.’

Bartolomeus sa: ‘O mester, skal æren (prakten) av paradiset være lik for hvert menneske? Om den er lik, er det ikke rettferdig, og om den er ikke lik - den mindre vil misunne den større.’

Jesus svarte: 'Den ikke er lik, for at Gud er rettferdig; og alle skal være tilfreds, fordi det er ikke noen misunnelse der. Fortell meg, Bartolomeus: det er en herre som har mange tjenere, og han kler alle disse hans tjenere i det samme stoff. Guttene, som er kledd i klesplagg for gutter, sørger fordi de ikke har klesdrakt for voksne menn? Sikkert, tvert om, om de eldste ønsker å kle på dem deres større klesplagg ville de bli vrede, fordi, klesplaggene ikke var i deres størrelse, de ville tro at de ble spottet.

'Nå, Bartolomeus, løft ditt hjerte til Gud i paradiset, og du skal se at alt er en prakt, skjønt det er mer til en og mindre til en annen, skal det ikke skape bølger av misunnelse.'

177.

Da sa han som skriver: 'O mester, har paradiset lys fra sola som denne verden har?'

Jesus svarte: 'Slik har Gud sagt til meg, O Barnabas: "Verden hvori dere mennesker som er syndere bor, har sola og månen og stjernene som pryder den, for deres nytte og deres glede; for dette har jeg skapt.

"Tror dere, da, at huset hvor mine trofaste bor, ikke skal være bedre? Ganske sikkert, dere tar feil, i å tenke slik: for jeg, deres Gud, er sola i paradiset, og min budbringer er månen som fra meg mottar alt; og stjernene er mine profeter som har preket til dere min vilje. Derfor mine trofaste, allerede som de mottok mitt ord fra mine profeter [her], skal på samme måte få fryd og glede igjennom dem i paradiset av mitt behag."

178.

'Og la dette rekke for dere,' Jesus sa, 'som kunnskap om paradiset.' Hver på Bartolomeus sa igjen: 'O mester, ha tålmodighet med meg om jeg spør deg et ord.'

Jesus svarte: 'Si det som du ønsker.'

Sa Bartolomeus: 'Paradiset er ganske visst stort: for, siden det er i det så mange ting, må det være stort.'

Jesus svarte: 'Paradiset er så stort at intet menneske kan måle det. Sannelig sier jeg dere at himlene er ni, blant dem er planetene, som ligger fem hundre års reise for et menneske fra hverandre: og jorden er på samme måte fjernt fra første himmel fem hundre års reise.

'Men stopp du å måle opp den første himmel, som er så mye større enn hele jorden som hele jorden er større enn et sandkorn. Slik er også den andre himmel større enn den første, og den tredje enn den andre, og så videre, opp til den siste himmel, hver en er på samme måte større enn den neste. Og sannelig sier jeg til deg at paradiset er større enn hele jorden og alle himler [sammen], slik som hele jorden er større enn et sandkorn.'

Da sa Peter: 'O mester, paradiset må være større enn Gud, fordi Gud er sett innenfor det.'

Jesus svarte: 'Hold fred, Peter, for du uforvarende spotter!'

179.

Da kom engelen Gabriel til Jesus og viste ham et speil som skinte som sola, hvori han beskuet skrevet disse ord: 'Da jeg lever evig, selv om paradiset er større enn alle himler og jorden, og som jorden er større enn et sandkorn, likevel er jeg større enn paradiset; og så mange ganger mer som havet har sandkorn, som det er dråper av vann i havet, som det er [blader av] gress på bakken, som det er blad på trærne, som det er huder på dyra; og så mange ganger mer som sandkornene det trengs for å fylle himlene og paradiset og mer.'

Da sa Jesus: 'La oss gjøre ærbødig bønn til vår Gud, som er velsigner for evig.' Derpå de bøyde deres hoder ett hundre ganger og bøyde seg ned på deres ansikt (til bakken) i bønn.

Når bønningen var ferdig, kalte Jesus Peter og fortalte ham og alle disiplene hva han hadde sett. Og til Peter han sa: 'Din sjel, som er større enn heler jorden, gjennom et øye ser sola, som er tusen ganger større enn hele jorden.'

'Det er sant,' sa Peter.

Da sa Jesus: 'Likevel, gjennom [øyet av] paradiset, skal du se Gud vår skaper.' Og hadde sagt dette, Jesus gav takk til Gud vår Herre, ba for Israels hus og for den hellige byen. Og alle svarte: 'La det bli slik, Herre.'

180.

En dag, Jesus var i Solomons port, der nærmet seg ham en skriver, en av dem som laget taler (foredrag) til folket, og sa til ham: 'O mester, jeg har mange ganger laget tale til dette folket, og det er i mitt sinn en avsnitt av den hellige skrift som jeg ikke forstår.'

Jesus svarte: 'Og hva er det?'

Sa skriveren: 'Det som Gud sa til Abraham vår far, "Jeg vil bli din store belønning." Nå hvordan kan menneske gjøre seg fortjent til [slik belønning]?'

Da gledet Jesus seg i ånd, og sa: 'Ganske sikkert er du ikke fjernt fra Guds kongerike! Lytt til meg, for jeg vil fortelle deg betydningen av slik lære. Gud er uendelig, og menneske begrenset, menneske kan ikke fortjene Gud - og er dette din tvil, bror?'

Skriveren svarte, gråtende: 'Herre, du kjenner mitt hjerte; tal, derfor, for min sjel ønsker å høre din stemme.'

Da sa Jesus: 'Som Gud lever, menneske kan ikke fortjene et lite åndedrag som han mottar hver øyeblikk.'

Skriveren var ute av seg, ved å høre dette, og disiplene undret seg også, fordi de husket det som Jesus sa, at alt det som de gav i kjærlighet til Gud, de skulle motta hundre ganger så mye.'

Da sa han: 'Om en låner dere et hundre stykker gull, og dere bruker disse stykkene, kan dere si til den mann: "Jeg gir deg et vissent vinrankeblad; gi meg derfor ditt hus, for jeg fortjener det"?'

Skriveren svarte: 'Nei, Herre, for han burde først betale det som han skylder, og da, om han ønsker noe, han skulle gi ham gode ting, men hva skjuler et vissent blad?'

181.

Jesus svarte: 'Godt har du talt, O bror; derfor fortell meg, hvem skapte menneske ut av ingenting? Ganske sikkert var det Gud, som også gav ham hele verden for hans glede. Men menneske ved å synde har ødslet bort det hele, for på grunn av synd er hele verden vendt mot menneske, og menneske i hans elendighet har intet å gi til Gud men gjerninger fordervet av synd. For, ved å synde hver dag, han gjør hans egne gjerninger fordervet, derfor Jesaja profeten sa: "Vår rettferdighet er som et menstruasjons klede."

'Hvordan, da, skal menneske ha gavn, siden han er ute av stand til å gi tilfredsstillelse? Er det, muligens, at menneske synder ikke? Sikkert er det at vår Gud sa ved hans profet David: "Sju ganger daglig faller den rettferdige"; hvor ofte da faller den urettferdige? Og om vår rettferdighet er fordervet, hvor avskyelig er vår urettferdighet! Som Gud lever, det er intet som et menneske bør unngå mer enn dette ordspråk: "Jeg fortjener." La et menneske kjenne,

bror, arbeidet av hans hender, og han vil straks se hva han fortjener. Hver gode ting som kommer ut av en menneske, sannelig menneske gjør det ikke, men Gud gjør det i ham; for hans vesen er av Gud som skapte ham. Det som menneske er å motsi Gud hans skaper og begå synd, hvorved han fortjener ikke belønning, men pine.

182.

‘Ikke bare har Gud skapt menneske, som jeg sier, men han skapt ham perfekt. Han har gitt ham hele verden; etter avreisen fra paradiset har han gitt ham to engler til å vokte ham, han sendte ham profetene, han har skjenket ham loven, han har skjenket ham troen, hvert øyeblikk han redder ham fra Satan, han vil gjerne gi ham paradiset; nei mer, Gud vil gi seg selv til menneske. Overveie, da, gjelden, om den er stor! [en gjeld] å slette som dere ville trenge å ha skapt menneske av dere selv ut av intet, å ha skapt så mange profeter som Gud har sendt, med en verden og et paradiset, nei, mer, med en Gud stor og god som vår Gud, og gi det hele til Gud. Så ville gjelden slettes og der ville gjenstå for dere bare forpliktelsen å gi takk til Gud. Men siden dere ikke er i stand til å skape en enkel flue, og siden det er bare en Gud som er herre over alle ting, hvordan skal dere kunne slette deres gjeld? Ganske sikkert, om en mann skulle låne dere et hundre stykker gull, dere ville være forpliktet til å gi tilbake et hundre stykker gull.

‘Følgelig, meningen med dette, O bror, er at Gud, som er Herre over paradiset og over alt, kan si det som behager ham, og gi alt det som behager ham. Derfor, da han sa til Abraham: “Jeg vil bli din store belønning,” Abraham kunne ikke si: “Gud er min belønning,” men “Gud er min gave og min gjeld.” Så når du taler til folket, O bror, burde du forklare på denne måte dette avsnitt: at Gud vil gi til menneske slike ting om menneske gjør gode gjerninger.

‘Når Gud skal tale til deg, O mann, og si: “O min tjener, Du har gjort godt i kjærlighet til meg; hvilken belønning søker du fra meg, din Gud?” svarer du: “Herre, siden jeg er et produkt fra dine hender, er det ikke passende at det er synd i meg, som Satan elsker. Derfor, Herre, for din egen ære, har nåde med et produkt av dine hender.

‘Og om Gud sier: “Jeg har tilgitt deg, og nå vil jeg gjerne belønne deg”; svarer du: “Herre, jeg fortjener straff for hva jeg har gjort, og for hva Du har gjort Du fortjener å bli lovprist. Straff, Herre, i meg hva jeg har gjort, og frelse det som Du har gjort.”

‘Og om Gud sier: “Hvilken straff synes til deg passende for din synd?” svarer du; “Så mye, O Herre, som alle de fordømte skal lide.”

‘Og om Gud sier: “Hvorfor søker du så stor straff, O min trofaste tjener?” svarer du: “Fordi hver en av dem, om de har mottatt fra deg så mye som jeg har mottatt, ville ha tjent deg mer trofast enn jeg [har gjort].”

‘Og om Gud sier: “Når vil du motta denne straff, og for hvor lenge?” svarer du: “Nå, og uten ende.”

‘Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, en slik mann ville være mer inntagende til Gud enn alle hans hellige engler. For Gud elsker sann ydmykhet, og hater stolthet.’

Da gav skriveren takk til Jesus, og sa til ham, ‘Herre, la oss gå til huset til din tjener, for din tjener vil gi mat til deg og til dine disipler.’

Jesus svarte: ‘Jeg vil komme dit bort når du vil love å kalle meg “Bror,” og ikke “Herre,” og du skal si at du er min bror, og ikke min tjener.’

Mannen lovet, og Jesus dro til hans hus.

183.

Mens de hadde måltid, sa skriveren: ‘O mester, du sa at Gud elsker sann ydmykhet. Fortell oss derfor hva er ydmykhet, og hvordan kan den være sann og falsk.’

[Jesus svarte] ‘Sannelig sier jeg dere at han som blir ikke som et lite barn skal ikke komme inn i himmelens rike.’

Alle ble forbauset over å høre dette, og de sa en til den andre: ‘Nå hvordan skal han bli et lite barn som er tretti eller førti år gammel? Sikkert, dette er hard tale.’

Jesus svarte: ‘Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, mine ord er sanne. Jeg sa til dere at [et menneske] trenger å bli som et lite barn: for dette er sann ydmykhet. For om dere spør et lite barn: “Hvem har gjort dine klesplagg?” han vil svare: “Min far.” Om dere spør ham hvem eier huset hvor han bor, sier han: “Min far.” Og om dere skal si: “Hvem gir deg å spise?” svarer han: “Min far.” Om dere skal si: “Hvem har lært deg å gå og tale?” svarer han: “Min far.” Men om dere skal si: “Hvem har skrubbet din panne, siden at du har din panne forbundet?” svarer han: “Jeg falt ned, og så skrubbet jeg mitt hode.” Om dere sier: “Nå hvorfor falt du ned?” svarer han: “Ser dere ikke at jeg er liten, så jeg har ikke styrke til å gå og løpe som en voksen mann? så min far trenger å holde meg i hånden hvis jeg skal gå stødig. Men for at jeg kunne lære å gå godt, min far forlot meg for liten stund, og jeg, ønsket å løpe, falt ned.” Om dere skal si: “Og hva sa din far?” han vil svare: “Nå hvorfor gikk du ikke heller langsomt? Se til at i fremtiden du ikke forlater min side.” ‘

184.

Fortell meg, er dette sant?’ sa Jesus.

Disiplene og skriveren svarte: ‘Det er helt sant.’

Da sa Jesus: ‘Han som i sannhet av hjerte gjenkjenner Gud som skaper av alt godt, og seg selv som skaper av synd, er sant ydmyk. Men enhver som taler med tungen som barnet taler, og skal motsi [det samme] i handlinger, ganske sikkert har han falsk ydmykhet og sann stolthet.

‘For stolthet er da på dens høyeste når den gjør bruk av ydmyke ting, slik den ikke blir kritisert og foraktet av mennesker.

Sann ydmykhet er en beskjedenhet av sjelen hvorved menneske kjenner seg i sannhet; men falsk ydmykhet er en dis fra helvete som derfor formørker forståelsen av sjelen som hva et menneske tillegger seg selv, han tillegger Gud, og hva han burde tillegge Gud, han tillegger seg selv. Derfor, et menneske med falsk ydmykhet vil si at han er en fryktelig synder, men når en forteller ham at han er en synder, vil han hisse seg opp mot ham, og vil forfølge ham.

Menneske med falsk ydmykhet vil si at Gud har gitt ham alt det han har, men at han på sin side ikke har sovet, men gjort gode gjerninger.

‘Og disse fariseere av i dag, brødre, fortell meg hvordan de går.’

Skriveren svarte, gråtende: ‘O mester, fariseerne av i dag har klesplagg og navnet av fariseere, men i deres hjerte og deres gjerninger er de kanaanitter (fra en av tre stammer i Kanaan (vestre Palestina)). Og ved Gud at de ikke rante til seg slik et navn, for da ville de ikke kunne bedra de enfoldige! O tidligere tider, hvor grusomt har du behandlet oss, å ha tatt bort fra oss de sanne fariseere og etterlatt oss de falske!’

185.

Jesus svarte: 'Bror, det er ikke tiden som har gjort dette, men heller den onde verden. For til enhver tid er det mulig å tjene Gud i sannhet, men ved å følge verden, med de onde væremåter til hver en tid, blir mennesker onde.

'Nå vet du ikke at Gehazi, tjener til profeten Elisa, løgnaktig, og vanæret hans herre, tok pengene og drakten til syrerer Naaman? Og enda Elisa hadde et stort antall fariseere som Gud lot ham profetere til.

'Sannelig sier jeg dere, at mennesker er så tilbøyelig til onde gjerninger, og så mye hisser verden dem til det, og Satan lokker dem til ondskap, at fariseerne av i dag unngår enhver gode gjerning og ethvert hellig eksempel: og eksemplet på Gehazi er tilstrekkelig for dem å bli fordømt av Gud.'

Skriveren svarte: 'Det er helt sant'; hvorpå Jesus sa: 'Jeg vil at du skal fortelle til meg eksempelet av Haggai og Hosea, begge profeter av Gud, slik at vi kan se de sanne fariseerne.'

Skriveren svarte: 'O mester, hva skal jeg si? Sikkert er det at mange tror det ikke, selv om det er skrevet av profeten Daniel; men i lydighet til deg vil jeg fortelle sannheten.

'Haggai var femten år gammel når, hadde solgt hans farsarv og gitt den til de fattige, han dro fra Anathoth for å tjene profeten Obadiah. Nå den gamle Obadiah, som kjente ydmykheten til Haggai, brukte ham som en bok hvorved å undervise hans disipler. Derfor han ofte tilbød ham drakter og lekker mat, men Haggai sendte alltid tilbake budbringeren, og sa: "Gå, tilbake til huset, for du har gjort en feil. Skulle Obadiah sende meg slike ting? Sikkert ikke: for han vet at jeg er udugelig, og bare gjør synd."

'Og Obadiah, når han hadde noe dårlig, brukte å gi det til den ved siden av Haggai, slik at han ville se det. Hvorpå Haggai, når han så det, ville si til seg selv: "Nå, se, Obadiah har helt opplagt glemt deg, for dette passer til meg alene, fordi jeg er verre enn alle. Og det er ikke noe så ekkelt at de, å motta det fra Obadiah, med hvis hender Gud gav det til meg, det ble en skatt."

186.

'Når Obadiah ønsket å lære noen hvordan å be, ville han hente Haggai og si: "Les her din bønn slik at alle kan høre dine ord." Da ville Haggai si: "Herre Gud av Israel, se i nåde med din tjener, som kaller på deg, for at du har skapt ham. Rettferdige Herre Gud, husk din rettferdighet og straffe syndene til din tjener, slik at jeg ikke vanærer dine gjerninger. Herre min Gud, jeg kan ikke spørre deg etter gledene som du gir til dine trofaste tjenere, fordi jeg gjør intet annet enn å synde. Derfor, Herre, når du vil gir en et skavank til en av dine tjenere, husk meg din tjener, for din egen storhet."

'Og når Haggai gjorde slik,' sa skriveren, 'Gud så elsket ham, at til enhver som i hans dager stod last og brast med ham, Gud gav[gaven av] profeti. Og intet Haggai ba om i bønn nektet Gud ham.'

187.

Den gode skriver gråt da han sa dette, som sjømannen gråter når han ser hans skip brytes ned.

Og han sa: 'Hosea, da han dro for å tjene Gud, var prins over stammen Naphtali, og fjorten år gammel. Og deretter, solgt han hans farsarv og gav den til de fattige, så dro han for å bli disippel av Haggai.

‘Hosea var så egget opp av nestekjærlighet at angående alt som ble spurte ham han ville si: “Denne har Gud gitt meg for deg, O bror; aksepterer den, derfor!”

‘Av denne grunn hadde han snart bare igjen to klesplagg, nemlig, en kjortel av sekkestrie og en kappe av huder. Han solgt, sier jeg, hans farsarv og gav den til de fattige, fordi ellers ville ingen lide for å kalles en fariseer.

‘Hosea hadde boka fra Moses, som han leser med det største alvor. Nå, en dag sa Haggai til ham: “Hosea, hvem har tatt bort fra deg alt det du hadde?”

‘Han svarte: “Boka fra Moses.”

‘Det skjedde at en disippel av en annen profet var nødt til å dra til Jerusalem, men hadde ikke noen kappe. Hvorpå, han hadde hørt om veldedigheten av Hosea, han dro for å finne ham, og sa til ham: “Bror, jeg er nødt til å dra til Jerusalem for å utføre et offer til vår Gud, men jeg har ikke en kappe, derfor vet jeg ikke hva jeg skal gjøre.”

‘Da han hørt dette, sa Hosea: “Unnskyld, bror, for jeg har gjort en stor synd mot deg: fordi Gud har gitt meg en kappe slik at jeg kan gi den til deg, og jeg har glemt det. Nå derfor motta den, og be til Gud for meg.” Mannen, trodde dette, mottok Hoseas kappe og dro. Og da Hosea dro til huset til Haggai, sa Haggai: “Hvem har tatt din kappe?”

‘Hosea svarte: “Boka fra Moses.”

‘Haggai var veldig fornøyd over å høre dette, fordi han fornemme godheten i Hosea.

‘Det skjedde at en fattig mann var avkledd av røvere og forlatt naken. Hvorpå Hosea, så ham, tok av hans egen kjortel og gav den til ham som var naken; selv ble han etterlatt med et lite stykke geitehud over kjønnsdelene. Hvorpå, da han ikke kom til å se Haggai, den gode Haggai tenkte at Hosea var syk. Så han gikk med to disipler for å finne ham: og de fant ham viklet inn i palmeblader. Da sa Haggai: “Fortell meg nå, hvorfor har du ikke besøkt meg?”

‘Hosea svarte: “Boka fra Moses har tatt borte min kjortel, og jeg fryktet å komme dit uten en kjortel.” Hvorpå Haggai gav ham en annen kjortel.

‘Det skjedde at en ung mann, som så Hosea lese boka fra Moses, gråt, og sa: “Jeg også ville lære å lese om jeg hadde en bok.” Hørte dette, Hosea gav ham boka, og sa: ‘Bror, denne boka er din; for Gud gav den til meg for at jeg skulle gi den til en som, gråtende, skulle begjære en bok.”

Mannen trodde ham, og aksepterte boka.

188.

Det var en disippel av Haggai nær ved Hosea; og han, ønsket å se om hans egen bok var godt skrevet, dro for å besøke Hosea, og sa til ham: “Bror, ta din bok og la oss se om den er helt lik min.”

‘Hosea svarte: “Den har blitt tatt vekk fra meg.”

‘ “Hvem har tatt den fra deg?” sa disippelen.

‘Hosea svarte: “Boka fra Moses,” hørte dette, de andre dro til Haggai og sa til ham: “Hosea har blitt gal, for han sa at boka fra Moses har tatt vekk fra ham boka fra Moses.”

‘Haggai svarte: “Ønske til Gud, O bror, at jeg var gal på samme måte, og at alle gale folk var like som Hosea!”

‘Nå hadde syriske røvere, plyndret landet Judea, fanget sønnen av en fattig enke, som levde hardt ved foten av fjellet Carmel, hvor profetene og fariseerne levde. Tilfeldigvis, rett etter, hadde Hosea dradd for å hogge ved og møtte kvinnen, som gråt. Derpå han begynte

straks å gråte; for alltid når han så noen le han lo, og alltid når han så noen gråte, han gråt. Hosea spurt da kvinnen angående årsaken til hennes gråt, og hun fortalt ham alt.

Da sa Hosea: "Kom, søster, for Gud vil gi deg din sønn."

'Og de dro begge to til Hebron, hvor Hosea solgte seg, og gav pengene til enken, som, ikke visste hvor han hadde fått pengene fra, akseptert dem, og innløste hennes sønn.

'Han som hadde kjøpt Hosea tok ham til Jerusalem, hvor han hadde en bolig, uten å kjenne Hosea.

'Haggai, siden Hosea kunne ikke bli funnet, fortsette å være bedrøvet over dette. Hvorpå en engel fra Gud fortalte ham hvordan han var tatt som slave til Jerusalem.

Den gode Haggai, da han hørte dette, gråt over fraværet av Hosea som en mor gråter over fraværet av hennes sønn. Og varslet to disipler som han dro til Jerusalem med. Og ved Guds vilje, ved porten til byen han møtte Hosea, som var belesset med brød for å bære dem til arbeiderne i hans herres vingård.

'Han gjenkjente ham, Haggai sa: "Sønn, hvordan har det seg at du har forlatt din gamle far, som søker deg sørgende?"

'Hosea svarte: "Far, jeg har blitt solgt."

Da sa Haggai i vrede: "Hvem er den onde person som har solgt deg?"

'Hosea svarte: "Gud tilgi deg, O min far; for han som solgte har meg er så god at om han ikke var i verden ingen ville bli hellig"

"Hvem, da, er han?" sa Haggai.

'Hosea svarte: "O min far, det var boka fra Moses."

Da ble den gode Haggai ute av seg, og sa: "Måtte Gud, min sønn, som boka fra Moses selge meg også, med alle mine barn, slik den har solgt deg!"

'Og Haggai dro sammen med Hosea til huset av hans herre, som da han så Haggai sa: "Velsignet være vår Gud, som har sent Hans profet til mitt hus"; og han løp for å kysse hans hånd. Da sa Haggai: "Bror, kysse hånden av din slave som du har kjøpt, for han er bedre enn jeg." Og han fortalt til ham alt som hadde skjedd; hvorpå herren gav Hosea hans frihet.

'Og det er alt som du ønsket, O Mester,' [sa skriveren].

189.

Da sa Jesus: 'Dette er sant, fordi jeg er overbevist derom av Gud. Derfor, så hver en skal vite at dette er sannheten, i Guds navn la solen stå stille, og ikke bevege seg for tolv timer!' Og slik skjedde det, til den store redsel av hele Jerusalem og Judea.

Og Jesus sa til skriveren: 'O bror, se hva søker du å lære fra meg, siden du har slik kunnskap? Som Gud lever, dette er tilstrekkelig for menneskets frelse, ettersom ydmykheten til Haggai, sammen med gavmildheten av Hosea, oppfyller hele loven og alle profeter.'

'Fortell meg, bror, da du kom for å utspørre meg i tempelet, tenkte du, muligens, at Gud hadde sendt meg for å ødelegge loven og profetene?'

'Sikkert er det at Gud ikke vil gjøre dette, siden han er uforanderlig, og derfor er det som Gud har bestemt som menneskets vei til frelse, dette har han forårsaket at alle profeter sier. Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, hvis boka fra Moses sammen med boka fra vår far David ikke hadde blitt forfalsket av den menneskelige tradisjoner av falske fariseere og lovkyndige, ville Gud ikke gitt hans ord til meg. Og hvorfor taler jeg om boka fra Moses og boka fra David? Hver profeti har de forfalsket, slik at i dag en ting ikke er søkt fordi Gud

har befalt det, men mennesker ser om de lovkyndige sier det, og fariseerne overholder det, som om Gud tok feil, og at mennesker ikke kan feile.’

‘Ve, derfor, til hans vantro ætt, for på dem skal komme blodet av hver profet og rettfærdige menneske, med blodet av Zechariah sønn av Berachiah, som de drepte mellom tempelet og alteret!

‘Hvilken profet har de ikke forfulgt? Hvilket rettfærdige menneske har de latt dø en naturlig død? Knappt en! Og de søker nå å slå meg i hjel. De skryter av å være barn av Abraham, og eie det vakre tempelet. Som Gud lever er de barn av Satan, og derfor gjør de hans vilje: derfor tempelet, sammen med den hellige byen, skal ødelegges, så mye at det ikke forblir av tempelet en stein på en annen.’

190.

Fortell meg, bror, du som er en lovkyndig - i den var løftet av Messias gitt til vår far Abraham? I Isak eller i Ismael.”

Skriveren svarte: ‘O mester, jeg frykter å fortelle deg dette, på grunn av dødsstraffen.’

Da sa Jesus: ‘Bror, jeg sørger over at jeg kom til å spise i ditt hus, siden du elsker dette livet mer enn Gud din skaper; og av denne årsak frykter du å tape ditt liv, men frykter ikke å tape troen og evig liv, som er tapt når tungen taler mot det som hjertet vet er Guds lov.’

Da gråt den gode skriveren, og sa: ‘O mester, om jeg hadde visst hvordan å bære frukt, skulle jeg preket mange ting som jeg har latt være usagt for at ikke opprør skulle bli oppmuntret blant folket.’

Jesus svarte: ‘Du skulle respektere hverken folket, eller hele verden, eller alle de hellige, eller alle englene, når det skal forårsake lovbrudd mot Gud. Derfor la hele [verden] gå til grunne heller enn å fornærme Gud din skaper, og bevare den ikke med synd. For synd ødelegger og bevarer ikke, og Gud er mektig og kan skape så mange verdener som det er sand i havet, og mer.’

191.

Skriveren sa da: ‘Tilgi meg, O mester, for jeg har syndet.’

Jesus sa: ‘Gud tilgir deg; for mot ham har du syndet.’

Hvorpå skriveren sa: ‘Jeg har sett en gammel bok skrevet av hånden til Moses og Joshua (han som fikk sola til å stå stille som du har gjort), tjenere og profeter fra Gud, denne bok er den sanne boka fra Moses. Deri er skrevet at Ishmael er far til Messias, og Isak er far til Guds budbringer som er Messias. Og derfor sa boka, at Moses sa: “Herre Gud av Israel, mektig og barmhjertig, vis til din tjener prakten av din ære.” Hvorpå Gud viste ham hans budbringer i armene av Ismael, og Ismael i armene til Abraham. Nær til Ismael stod Isak, i hans armer var et barn, som med hans finger pekte på Guds budbringer, og sa: “Dette er han som Gud har skapt alle ting for.”

‘Hvorpå Moses gråt av glede: “O Ismael, du har i dine armer hele verden, og paradiset! Huske på meg, Guds tjener, slik at jeg finner nåde for Guds åsyn ved hjelp av din sønn, som Gud har skapt alt for.”

192.

‘I den bok finnes det ikke at Gud spiser kjøttet av fe eller sau; i den bok finnes det ikke at Gud har avstengt hans nåde til Israel alene, men heller at Gud har nåde med ethvert menneske som søker Gud hans skaper i sannhet.

‘Hele denne boka var jeg ikke i stand til å lese, fordi ypperstepresten, i hvis bibliotek jeg var, forbød meg, sa at en ismaelitt hadde skrevet den.’

Da sa Jesus: ‘Sørg for at du aldri igjen holder sannheten tilbake, fordi i troen på Messias skal Gud gi frelse til mennesker, og uten den skal ingen bli frelst.’

Og der sluttet Jesus hans preken. Hvorpå, mens de satt i måltidet, se! Maria, som gråt ved Jesus føtter, gikk inn i huset til Nicodemus (for det var navnet til skriveren), og gråtende la seg ved føttene til Jesus, og sa: ‘Herre, din tjener, som gjennom deg har funnet nåde hos Gud, har en søster, og en bror som nå ligger syke i fare for død.’

Jesus svarte: ‘Hvor er ditt hus? Fortell meg, for jeg vil komme og be til Gud for hans helse.’

Maria svarte: ‘Betania er [hjemmet] til min bror og min søster, for mitt eget hus er Magdala: min bror, derfor, er i Betania.’

Jesus sa til kvinnen: ‘Dra du straks til din brors hus, og vent på meg der, for jeg vil komme og helbrede ham. Og frykt du ikke, for han skal ikke dø.’

Kvinnen dro, og fremme i Betania fant at hennes bror hadde dødd samme dag, de hadde derfor lagt ham i graven til deres fedre.

193.

Jesus bodde to dager i huset til Nicodemus, og tredje dagen dro han til Betania; og når han var nær ved byen sendte han to av hans disipler før ham, for å kunngjøre til Maria hans komme. Hun løp ut av byen, og da hun fant Jesus, sa, gråtende: ‘Herre, du sa at min bror ville ikke dø; og nå har han vært begravd fire dager. Ønsker til Gud at du hadde kommet før jeg kalte deg, for da hadde han ikke dødd!’

Jesus svarte: ‘Din bror er ikke død, men sover, derfor kom jeg for å vekke ham.’

Maria svarte, gråtende: ‘Herre, fra slik en søvn skal han våkne på dommens dag av Guds engler som blåser hans trompet.’

Jesus svarte: ‘Maria, tro meg at han står opp før [den dag], fordi Gud har gitt meg makt over hans søvn; og sannelig sier jeg til deg han er ikke død, for han alene er død som dør uten å finne nåde hos Gud.’

Maria gikk tilbake kvikt for å kunngjøre til hennes søster Martha at Jesus kommer.

Nå var det samlet ved Lazarus død et stort antall jøder fra Jerusalem, og mange skrivere og fariseere. Martha, hadde hørt fra hennes søster Maria at Jesus kommer, sto opp i all hast og løp ut, hvorpå mengden av jøder, skrivere, og fariseere fulgte henne for å trøste henne, fordi de antok at hun dro til graven for å gråte over hennes bror. Når hun da ankom stedet hvor Jesus talte til Maria, sa Martha gråtende: ‘Herre, ønsker til Gud at du hadde vært her, for da hadde min bror ikke dødd!’

Maria kom da dit gråtende; hvorpå Jesus gråt, sukket og sa: ‘Hvor har dere lagt ham?’ de svarte: ‘Kom og se.’

Fariseere sa til hverandre: ‘Nå denne mann, som reiste opp sønn av enken i Nain, hvorfor lot han denne mannen dø, hadde sagt at han ikke skulle dø?’

Jesus kom til graven, hvor alle gråt, og sa: 'Gråt ikke, for Lazarus sover, og jeg er kommet for å vekke ham.'

Fariseerne sa til hverandre: 'Ønsker til Gud at du slik sover!' Da sa Jesus: 'Min time ikke enda kommet; men når den skal komme skal jeg sove på samme måte, skal bli snart vekket.' Da sa Jesus igjen: 'Ta bort steinen fra graven.'

Martha sa: 'Herre, han stinker, for han har vært død fire dager.'

Jesus sa: 'Hvorfor er jeg da kommet hit, Martha? Tror du ikke på meg. at jeg skal vekke ham?'

Martha svarte: 'Jeg at vet du er den hellige fra Gud, som har sendt deg inn i denne verden.'

Da løftet Jesus opp hans hender til himmelen, og sa: 'Herre Gud til Abraham, Gud til Ismael og Isak, Gud til våre fedre, har nåde med den lidelse til disse kvinner, og gi ære til ditt hellige navn.' Og alle svarte 'Ameen,' Jesus sa med en høy stemme:

'Lazarus, tre frem!'

Hvorpå han som var død stod opp; og Jesus sa til hans disipler: 'Løs ham.' For han var bundet i likklær med klede over hans ansikt, slik våre fedre var vant til å begrave [deres døde].

En stor mengde av jødene og noe av fariseerne trodde på Jesus, fordi mirakelet var stort. De som forble i deres vantro dro bort og gikk til Jerusalem og kunngjorde til lederen av prestene oppstandelsen av Lazarus, og hvordan mange var blitt nasareere; for slik kalte de dem som ble brakt til sjelebot gjennom ordet fra Gud som Jesus preket.

194.

Skriverne og fariseere holdt råd med ypperstepresten om å slå i hjel Lazarus; for mange slutte med deres tradisjoner og trodde på Jesu ord, fordi mirakelet med Lazarus var et stort et, siden Lazarus hadde samtaler med mennesker, og spiste og drakk. Men fordi han var mektig, hadde tilhengere i Jerusalem, og eide mye med hans søster Magdala og Bethany, visste de ikke hva de skulle gjøre.

Jesus gikk inn i Bethany, inn i huset til Lazarus, og Martha, med Maria, sørget for ham.

Maria, satt en dag ved føttene til Jesus, lyttet til hans ord, hvorpå Martha sa til Jesus: 'Herre, ser du ikke at min søster tar seg ikke av deg, og skaffer ikke det som du skal spise og dine disipler?'

Jesus svarte: 'Martha, Martha, pass på du det som du skal gjøre, for Maria har valgt noe som skal ikke tas bort fra henne noensinne.

Jesus, satt ved bordet sammen med en stor folkemengde som trodd på ham, talte, og sa: 'Brødre, jeg har lite tid å forbli med dere, for tiden er nær når jeg skal forlate verden. Derfor bringer jeg til deres sinn Guds ord som sagt til Esekial profeten, som sa: "Som jeg, din Gud, lever evig, sjelen som synder, den skal dø, men om synderen skal angre han skal ikke dø men leve."

'Derfor er den nåværende død ikke død, men heller slutten av en lang død: som kroppen når skilt fra sansene i en besvimelse, skjønt den har sjelen i seg, har ingen annen fordel framfor de døde og begravde enn dette, at den begravde [kropp] venter på at Gud reiser den igjen, mens den bevisstløse venter på at sansene vender tilbake.

'Se, da, det nåværende livet det er død, gjennom å ha ingen oppfatning av Gud.

195.

‘De som skal tro på meg skal ikke dø evig, for gjennom mitt ord skal de oppfatte Gud i dem, og derfor arbeide for deres frelse.

‘Hva er døden enn en handling som naturen gjør ved befaling av Gud? Som det ville være om en holdt en fugl bundet, og holdt snoren i hans hånd; når hodet ville at fuglen skulle fly bort, hva gjør den? Ganske sikkert den befaler naturligvis hånden og åpne; og straks flyr fuglen bort. “Vår sjel,” sa profeten David, “er som en spurv befridd fra snaren til en fuglefanger,” når menneske underkaster seg beskyttelsen av Gud. Og vårt liv er lik en snor hvorved naturen holder sjelen som bundet til kroppen og sansene til mennesket. Når derfor Gud vil, og befaler naturen å åpne, livet er brutt og sjelen unnslipper i hendene av englene som Gud har innsatt til å motta sjeler.’

Lar ikke, da, venner gråter når deres venn er død; for vår Gud har villet det. Men la ham gråte uten ende når han synder, for [slik] dør sjelen, siden den skiller seg fra Gud, det sanne Liv.

‘Om kroppen er fryktelig uten dens forbindelse med sjelen, sannelig mye mer skrekkelig er sjelen uten forbindelse med Gud, som med Hans nåde og barmhjertighet forskønner og fremskynder den.’

Og etter å ha sagt dette gav Jesus takk til Gud; hvorpå Lazarus sa: ‘Herre, dette hus tilhører Gud min skaper, med alt han har gitt inn i mitt eie, i tjeneste til de fattige. Derfor, siden du er fattig, og har et stort antall disipler, kom du og bo her om jeg tør be, og så mye som du vil, for tjeneren til Gud vil sørge for deg hva som skal trengs, i kjærlighet til Gud.’

196.

Jesus gledet seg da han hørte dette, og sa: ‘Se nå hvor god en ting det er å dø! Lazarus har dødd bare en gang, og har lært slik lære som ikke er kjent for de viseste menn i verden som har blitt gamle blant bøker! Ønske til Gud er at hvert menneske dør bare en gang og returnerer til verden, som Lazarus, slik at mennesker skulle komme til å lære og leve.’

John svarte: ‘O mester, er det tillatt for meg å si et ord?’

‘Si et tusen,’ svarte Jesus, ‘for slik et menneske er bundet til å gi ut hans varer i tjeneste til Gud, slik er han også bundet til å gi ut læren: og enda mer er han bundet [til å gjøre] ettersom verden har kraft til å heve opp en sjel til sjelebot, mens eiendeler kan ikke gi tilbake liv til de døde. Derfor er han en morder som har mulighet til å hjelpe en fattig mann og når han ikke hjelper ham, den fattige mannen dør av sult; men en mer fryktelig morder er han som kan ved Guds ord omvende en synder til sjelebot, og omvender ham ikke, men står, som Gud sa, “som en dum hund.” Mot slike sa Gud: “Sjelen til synderen som skal dø fordi du har gjemt mitt ord, jeg vil kreve det på dine hender, O utro tjener.”

‘I hvilken situasjon, da, er skriverne og fariseerne som har nøkkelen og vil ikke gå inn, nei hindrer dem som gjerne vil gå inn, inn i evig liv?’

‘Du spør meg, O John, tillatelse til å si et ord, som har lyttet til et hundre tusen ord fra meg. Sannelig sier jeg deg, jeg er nødt til å lytte til deg ti ganger for hvert et du har lyttet til meg. Og han som ikke vil lytte til en annen, hver gang han skal tale, han synder; siden vi skal gjøre mot andre det som vi ønsker for oss selv, og ikke gjøre til andre det som vi ikke ønsker å motta.’

Da sa John: ‘O mester, hvorfor har ikke Gud gitt dette til mennesker, som de skulle dø en gang og komme tilbake som Lazarus har gjort, slik at de kunne lære å kjenne seg selv og deres skaper?’

197.

Jesus svarte: 'Fortell meg, John; det var en familiefar som gav en perfekt øks til en av hans tjenere slik at han kunne hogge ned treet som blokkerte utsikten til hans hus.

'Men arbeideren mistet øksa, og sa: "Om herren gir meg en gammel øks kan jeg lett hogge ned det tre." Fortell meg, John, hva sa herren? Ganske sikkert ble han sint, og tok den gamle øksa og slo ham i hodet, og sa: "Tosk og slyngel! Jeg gav deg en øks hvorved du kunne hogge ned treet uten slit, og søker du denne øks, hvorved en må arbeide med stort slit, og alt som er kuttet er bortkastet og godt for ingenting? Jeg ønsker at du hogger ned treet slik at ditt arbeide skal bli godt." Er dette sant?'

John svarte: 'Det er veldig sant.' [Da sa Jesus:] 'Som jeg lever evig,' sa Gud, 'jeg har gitt en god øks til hvert menneske, som er synet av begravelsen til en død. Enhver som bruker godt denne øksen fjerner treet av synd fra deres hjerte uten smerter; dermed mottar de min nåde og barmhjertighet; gjør dem fortjent til evig liv for deres gode gjerninger. Men han som glemmer at han er dødelig, skjønt gang på gang han ser andre dør, og sier: "Om jeg får se det andre livet, skal jeg gjøre gode gjerninger," mitt raseri er på ham, og jeg vil derfor ramme ham med død slik at han skal aldri mer motta noe godt.' 'O John,' Jesus sa, 'hvor stor er fordelene for ham som fra fallet til andre lærer å stå på hans egne føtter!'

198.

Da sa Lazarus: 'Mester, sannelig sier jeg deg, jeg kan ikke forestille meg straffen han fortjener som gang på gang ser de døde båret til gravstedet og frykter ikke Gud vår skaper. Slik en, for tingene av denne verden, som han bør helt forlate, fornærmer hans skaper som har gitt ham alt.'

Da sa Jesus til hans disipler: 'Dere kaller meg mester, og dere har det bra, siden Gud underviser dere ved min munn. Men hva vil dere kalle Lazarus? Sannelig er han her herre over alle de mestre som underviser i læresetninger i denne verden. Jeg har virkelig lært dere hvordan dere burde leve riktig, men Lazarus vil lære dere å dø riktig. Som Gud lever, han har mottatt gaven av profeti; lytte derfor til hans ord, som er sannhet. Og så mye mer burde dere lytte til ham, siden å leve riktig er forgjeves om en dør dårlig.'

Lazarus sa: 'O mester, jeg takker deg for at du priser sannheten; derfor vil Gud gi stor belønning.'

Da sa han som skriver dette: 'O mester, hvordan sier Lazarus sannheten i å si til deg "Du skal få belønning," mens du sa til Nicodemus at menneske belønnes intet annet enn straff? Skal du derfor straffes av Gud?'

Jesus svarte: 'Må det behage Gud at jeg mottar straff fra Gud i denne verden, fordi jeg har ikke tjent ham så trofast som jeg var nødt til å gjøre.

'Men Gud har slik elsket meg, ved hans nåde, at all straff er tatt vekk fra meg, derfor skal jeg bare bli pint i en annen person. For straff var fortjent til meg, for at mennesker har kalt meg Gud; men siden jeg har tilstått, ikke bare at jeg ikke er Gud, som er sannheten, men har tilstått også at jeg ikke er Messias, derfor har Gud tatt bort straffen fra meg, og vil forårsake at en ond vil lide den i mitt navn, slik at skammen alene er min. Derfor sier jeg til deg, min Barnabas, at når en mann taler om hva Gud skal gi til hans nabo, la ham si at hans nabo fortjener det: men la ham sørge for at, når han taler om hva Gud gir til ham selv, han sier: "Gud vil gi meg." Og la ham sørge for at han ikke sier, "Jeg har fortjent," fordi Gud er så glad for å gi hans nåde til hans tjenere når de bekjenner at de fortjener helvete for deres synder.

199.

‘Gud er så rik på nåde at, skjønt vannet til tusen hav, hvis så mange kunne bli funnet, kunne ikke slukke en gnist av helvetes flammer, dog en enkel tåre fra en som sørger over å ha fornærmet Gud slukker hele helvetet, ved den store nåde som Gud hjelper ham med. Gud, derfor, gjør til skamme Satan og for å vise Hans egen gavmildhet, vil vise fortjenesten i tilstedeværelsen av Hans nåde i enhver gode gjerning fra Hans trofaste tjener, og ønsker at han snakker slik om hans nabo. Men om seg selv menneske må passe seg for å si: “Jeg har fortjent”; for han vil bli fordømt.’

200.

Jesus vendte seg da til Lazarus, og sa: ‘Bror, jeg må for en kort tid bo i verden, derfor når jeg er nær til ditt hus vil jeg ikke noensinne gå et annet sted, fordi du vil oppvarte meg, ikke i kjærlighet til meg, men i kjærlighet til Gud.’

Det var nær opp ved på påskefesten til jødene, derfor sa Jesus til hans disipler: ‘La oss dra til Jerusalem for å spise påskelammet.’ Og han sendte Peter og John til byen, og sa: ‘Dere skal finne et esel nær porten til byen med et føll: løsne henne og før henne hit; for jeg trenger å ri på det inn i Jerusalem. Og hvis noen spør dere og sier, “Hvorfor løsner dere henne?” si til dem: “Herren trenger det,” og de vil la deg ta henne.’

Disiplene dro, og fant alt som Jesus hadde fortalt dem, og så førte de eselet og føllet. Disiplene plassert så deres kapper på føllet, og Jesus red på det. Og det skjedde at, da menneskene i Jerusalem hørte at Jesus av Nasaret kom, menneskene dro frem med deres barn ivrige for å se Jesus, bar i deres hender grener av palme og oliven, syngende: ‘Velsignet er han som kommer til oss i Guds navn; hosianna sønn av David!’

Jesus kom inn i byen, mennene spredde ut deres klesplagg under føttene til eselet, syngende: ‘Velsignet er han som kommer til oss i Guds navn; hosianna sønn av David!’

Fariseere irettesatte Jesus, og sa: ‘Ser du ikke hva disse sier? Få dem til å holde fred!’

Da sa Jesus: ‘Som Gud lever hvis nærhet min sjel står, hvis menneskene skulle holde fred, ville steinene rope ut mot vantroen fra ondskapsfulle syndere.’ Og da Jesus sa dette, alle steinene i Jerusalem ropte ut med en stor støy: ‘Velsignet er han som kommer til oss i navnet av Herre Gud!’

Likevel forble fariseeren i deres vantro, og, samlet seg, tok råd for å fange ham i hans tale.

201.

Jesus hadde gått inn i tempelet, skriverne og fariseerne brakte til ham en kvinne som var tatt i ekteskapsbrudd. De sa til hverandre: ‘Om han sparer henne, er det mot loven fra Moses, og så har vi ham skyldig, og om han fordømmer henne er det mot hans egen lære, for han preker nåde.’ Derfor kom de til Jesus og sa: ‘Mester, vi har tatt denne kvinnen i ekteskapsbrudd. Moses befaler at [slike] skal steines: hva sier da du?’

Derpå bøyde Jesus seg ned og med hans finger laget et speil på bakken hvori hver en så hans egen lastefullhet. Siden de fremdeles presset for et svar, reiste Jesus seg opp og, pekte på speilet med hans finger, og sa: ‘Han som er uten synd blant dere, la ham være den første til å steine henne.’ Og igjen han bøyde seg ned, formet speilet.

Menneskene, som så dette, gikk vekk en etter en, begynte fra de eldste, for de var skamfulle over å se deres avskyelighet.

Jesus reiste seg opp, så ikke noen uten om kvinnen, og sa: 'Kvinne, hvor er de som fordømte deg?'

Kvinnen svarte, gråtende: 'Herre, de har dradd bort; og om du vil tilgi meg, som Gud lever, jeg vil ikke synde mer.'

Da sa Jesus: 'Velsignet er Gud! Gå din vei i fred og synde ikke mer, for Gud har ikke sendt meg for fordømme deg.'

Da, var skriverne og fariseerne samlet, Jesus sa til dem: 'Fortell meg: om en av dere hadde hundre sauer, og skulle miste en av dem, vil dere ikke gå og lete etter den, og forlate de nittini? Og når dere finner den, ville dere ikke legge den på deres skulder og, kalle sammen deres naboer, og si til dem: "Fryde deg med meg, for jeg funnet sauene som jeg hadde mistet? Ganske sikkert ville dere gjøre det.'

'Fortell meg nå, skal vår Gud elske mennesker mindre, for dem han har skapt verden? Som Gud lever, slik er det glede blant Guds engler over en synder som angrer; fordi syndere gjør kjent Guds nåde.'

202.

'Fortell meg, av hvem er legen mest elsket: av dem som aldri har hatt noen sykdom, eller av dem som legen har kurert for fryktelig sykdom?'

Fariseere sa til ham: 'Og hvordan skal han som er frisk elske legen? Ganske sikkert vil han elske ham bare for at han er frisk; og ikke ha kunnskap om sykdom, elsker han legen bare litt.'

Da med voldsomhet av ånd talte Jesus, og sa: 'Som Gud lever, deres egne tunger dømmer deres stolthet, ettersom vår Gud er elsket mer av synderen som angrer, som kjenner den store nåde fra Gud på ham, enn av de rettferdige. For de rettferdige har ingen kunnskap om Guds nåde. Derfor er det mer glede blant Guds engler over en synder som angrer enn over nittini rettferdige personer.'

'Hvor er de rettferdige i vår tid? Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, stort er antallet av (selv-) rettferdige syndige; deres situasjon er lik den av Satan.'

Skriverne og fariseerne svarte: 'Vi er syndere, derfor har Gud nåde med oss.' Og dette sa de for å friste ham; for skriverne og fariseerne regnet det som den største fornærmelse å kalles syndere.

Da sa Jesus: 'Jeg frykter at dere er (selv-) rettferdige syndige. For om dere har syndet og fornektet deres synd, og kaller dere selv rettferdige, er dere syndige; og om i deres hjerter dere kaller dere selv rettferdige, og med deres tunge dere sier at dere er syndere, da er dere dobbelt (selv-) rettferdige syndige.'

Følgelig ble skriverne og fariseerne som hørte dette forvirret og dro, forlot Jesus med hans disipler i fred, og de gikk til huset til Simon den spedalske, hvis spedalskhets han [hadde] rensset. Borgerne hadde samlet sammen de syke inne i huset til Simon og ba Jesus helbrede de syke.

Da visste Jesus, at hans time var nær, og sa: 'Samle de syke, så mange som det er, fordi Gud er mektig og barmhjertig til å helbrede dem.'

De svarte: 'Vi vet ikke om noen andre syke mennesker her i Jerusalem.'

Jesus gråtende svarte: 'O Jerusalem, O Israel, jeg gråter over deg, for du kjenner ikke ditt besøk; fordi jeg vil gjerne samle deg til kjærligheten fra Gud din skaper, som en høne samler hennes kyllinger under hennes vinger, og du ville ikke! Derfor sa Gud dette til dere -

203.

“O by, ubarmhjertig og fordervet av sinn, jeg har sent til deg min tjener, for å oppnå at han kan kanskje omvende deg til ditt hjerte, og at du må angre; men du, O by av forvirring, har glemte alt som jeg gjorde med Egypt og på Farao i kjærlighet til deg, O Israel. Mange ganger gråter du for at min tjener skal helbrede din kropp for sykdom; og du forsøker å slå i hjel min tjener fordi han forsøker å helbrede din sjel for synd.” ’

“Skal du, da, alene forbli ustraffet av meg? Skal du, da, leve evig? Og skal din stolthet redde deg fra mine hender? Ganske sikkert ikke. For jeg vil føre fyrster med en hær mot deg, og de skal omgi deg med makt, og på den måte vil jeg gi deg over i deres hender slik at din stolthet skal falle ned i helvete. ” ’

‘ “Jeg vil ikke tilgi de gamle menn eller enkene, jeg vil ikke tilgi barn, men jeg vil gi dere alle til hungersnød, sverdet, og spott og tempelet, hvorpå jeg har sett med nåde, jeg vil legge øde sammen med byen, slik at dere skal bli som en fabel, en latterliggjøring, og et ordtak blant nasjoner. Slik er min vrede varig på deg, og mitt sinne sover ikke.” ’

204.

Etter å ha sagt dette, Jesus sa videre: ‘Vet dere ikke at det er andre syke mennesker? Som Gud lever, det er færre i Jerusalem som har en frisk sjel enn de som er syke i kroppen. Og for at dere kan kjenne sannheten, sier jeg dere, O syke folk, i Guds navn, la deres sykdom forlate dere!’

Og da han hadde sagt dette, ble de straks helbredet.

Mennene gråt da de hørt om Guds vrede på Jerusalem, og ba om nåde; Da sa Jesus: “Om Jerusalem vil gråte for henne synder og gjør bot, lever etter min måte,” sa Gud, “Vil jeg ikke huske hennes lastefullhet mer, og jeg vil ikke gjøre mot henne noe av det onde som jeg har sagt. Men Jerusalem gråter for hennes ødeleggelse og ikke for hennes vanæring av meg, hvorved hun har (guds) bespottet mitt navn blant nasjoner. Derfor er mitt raseri vekket opp mye mer. Som jeg lever evig, om Job, Abraham, Samuel, David, og Daniel mine tjenere, med Moses, skulle be for dette folk, min vrede på Jerusalem ville ikke bli ikke forsonet.” Og hadde sagt dette, Jesus trakk seg tilbake inn i huset, mens alle forble i frykt.

205.

Mens Jesus spiste kveldsmat med hans disipler i huset til Simon den spedalske, se Maria søster av Lazarus gikk inn i huset, og, brøt i stykker en krukke, hellet salve over hodet og klesplagg til Jesus. Judas forræderen så dette, og ville gjerne hindre Maria fra å gjøre en slik handling, og sa: “Gå og selg salven og bring pengene slik at jeg kan gi dem til de fattige.”

Jesus sa: ‘Hvorfor hindrer du henne? La henne være, for de fattige skal dere alltid ha med dere, men meg skal dere ikke ha alltid.’

Judas svarte: ‘O mester, denne salve kan selges for tre hundre stykker penger: nå se hvor mange fattige folk kan bli hjulpet.’

Jesus svarte: ‘O Judas, jeg kjenner ditt hjerte: ha tålmodighet, derfor, og jeg vil gi deg alt.’

Hver en spiste i frykt, og disiplene var bedrøvet, fordi de visste at Jesus måtte snart dra fra dem. Men Judas var sint, fordi han visste at han hadde tapt tretti stykker penger for at salven ikke ble solgt, siden han stjal tiende del av alt som ble gitt til Jesus.

Han dro for å finne ypperstepresten, som samlet et råd av prester, skrivere, og fariseere; til dem Judas talte, og sa: 'Hva vil dere gi meg, og jeg vil forråde inn i deres hender Jesus, som gjerne vil gjøre seg til konge av Israel?'

De svarte: 'Nå hvordan vil du gi ham inn i vår hånd?'

Judas sa: 'Når jeg vet at han går utenfor byen for å be, vil jeg fortelle dere, og vil lede dere til stedet hvor han kan finnes; for å gripe ham i byen er umulig uten opprør.'

Ypperstepresten svarte: 'Om du vil gi ham inn i vår hånd vil vi gi deg tretti stykker med gull og du skal se hvor godt jeg vil behandle deg.'

206.

Når dagen kom, dro Jesus til tempelet med en stor mengde av folk. Hvorpå ypperstepresten nærmet seg, og sa: 'Fortell meg, O Jesus, har du glemt alt det du tilstod, at du ikke er Gud, eller sønn av Gud, eller selv Messias?'

Jesus svarte: 'Nei, sikkert, har jeg ikke glemt; for dette er min tilståelse som jeg skal bære frem foran dommersete til Gud på dommens dag. For alt som er skrevet i boka fra Moses er helt sant, da Gud vår skaper er [Gud] alene, og jeg er Guds tjener og ønsker å tjene Guds budbringer som dere kaller Messias.'

Ypperstepresten sa: 'Så hva skjuler det å komme til tempelet med en slik stor folkemengde? Søker du, muligens, å gjøre deg til konge av Israel? Ta deg i vare for at ingen fare skal tilstøte deg!'

Jesus svarte: 'Om jeg søkte min egen makt og ære og ønsket min posisjon i denne verden, hadde jeg ikke flyktet når folket av Nain gjerne ville gjøre meg til konge. Tro meg, sannelig, at jeg søker intet i denne verden.'

Da sa ypperstepresten: 'Vi vil gjerne vite en ting angående Messias.' Og så laget prestene, skriverne, og fariseere en sirkel rundt Jesus.

Jesus svarte: 'Hva er den ting som du søker å vite om Messias ? Muligens er det løgnen? Ganske sikkert vil jeg ikke forteller deg løgnen. For om jeg hadde sagt løgnen hadde jeg blitt beundret av deg, og av skriverne [og] fariseerne sammen med hele Israel: men fordi jeg forteller dere sannheten hater dere meg og søker å drepe meg.'

Ypperstepresten sa: 'Nå vet vi at du har djevelen på din rygg; for du er en samaritan, og har ingen respekt for prestene til Gud.'

207.

Jesus svarte: 'Som Gud lever, har jeg ikke djevelen på min rygg, men jeg prøver å kaste ut djevelen. Derfor, av denne grunn har djevelen hisset opp verden mot meg, fordi jeg er ikke av denne verden, men jeg søker at Gud blir lovpriset, som har sendt meg inn i verden. Hør på meg derfor, og jeg vil fortelle dere hvem som har djevelen på hans rygg. Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, han som handler etter djevelens vilje, han har djevelen på hans rygg, som har lagt på ham tøylen av hans vilje og styrer ham etter hans fornøyelse, og få ham til å løpe inn i enhver synd.

'Som et klesplagg forandrer dets navn når det forandrer dets eier, skjønt det er det samme stoff: slik er også mennesket, skjønt de er alle fra et materiale, er forskjellig på grunn av gjerningene til ham som arbeider i mennesker.

'Hvis jeg [som jeg vet] har syndet, hvorfor irttesetter dere ikke meg som en bror, i stedet for å hate meg som en fiende? Sannelig, lemmene av en kropp hjelper hverandre når de

er samlet med hodet, og de som er skilt fra hodet gir den ingen hjelp. For hendene av en kropp føler ikke smerten av en annen kropps føtter, men den av den kropp som de er forent i. Som Gud lever, i hvis nærhet min sjel står, han som frykter og elsker Gud hans Skaper har følelsen av nåde på dem [over] som Gud hans hode har nåde: og siden Gud ønsker ikke døden på synderen, men venter på at hver en skal angre, hvis dere var av den kropp hvori jeg er innlemmet i, som Gud lever, ville dere hjelpe meg å handle etter mitt hode.

208.

‘Om jeg gjør misgjerninger, irttesette meg, og Gud vil elske dere, fordi dere skal gjøre hans vilje, men om ingen kan irttesette meg for synd, er det et tegn på at dere ikke er sønner av Abraham som dere kaller dere selv, eller at dere er innlemmet med det hodet hvori Abraham var innlemmet. Som Gud lever så mye elsket Abraham Gud, at han ikke bare knuste til biter deres falske idoler og forlot hans far og mor, men var villig til å slå i hjel hans egen sønn i lydighet til Gud.

Ypperstepresten svarte: ‘Dette spør jeg deg, og jeg søker ikke å slå deg i hjel, derfor fortell oss: Hvem var denne sønn av Abraham?’

Jesus svarte: ‘Iveren av din ære, O Gud, oppflammer meg, og jeg klare ikke å holde fred. Sannelig sier jeg, sønn av Abraham var Ismael, fra ham nedstammer Messias som lovet til Abraham, at i ham skal alle stammer på jorda bli velsignet.’

Da ble ypperstepresten vred, av å høre dette, og ropte ut: ‘La oss steine denne ugudelig fyr, for han er en ismaelitt, og har talt blasfemi mot Moses og mot Guds lov.’

Hvorpå alle skriverne og fariseerne, sammen med de eldste av folket, tok opp steiner for å steine Jesus, som forsvant fra deres øyne og dro ut av tempelet. Og da, ved det store ønske om å slå i hjel Jesus, blindet av raseri og hat, de slo hverandre slik at der døde et tusen menn; og de krenket det hellige tempelet. Disiplene og de troende, som så Jesus gå ut av tempelet [for fra dem var han ikke gjemt], fulgt ham til Simons hus.

Derpå kom Nikodemus dit og rådet Jesus til å dra ut av Jerusalem bortenfor bekken Cedron, og sa: ‘Herre, jeg har en hage med et hus bortenfor bekken Cedron, jeg ber deg, derfor, drar dit bort med noen av dine disipler, og oppholde deg der til dette hatet fra våre prester er over; for jeg vil hjelpe deg med det som er nødvendig. Og mengden av disipler lar du være her i huset til Simon og i mitt hus, for Gud vil ha omsorg for alle.’

Og dette gjorde Jesus, ønsket bare å ha med seg de tolv første kalt apostler.

209.

På denne tid, mens jomfru Maria, mor til Jesus, sto i bønn, besøkte engelen Gabriel henne og fortalte henne om forfølgelsen av hennes sønn, og sa: ‘Frykt ikke, Maria, for Gud vil beskytte ham fra verden. Derfor Maria, gråt, dro fra Nasaret, og kom til Jerusalem til huset av Maria Salome, hennes søster, lette etter hennes sønn.

Men siden han hadde i hemmelighet trukket seg tilbake bortenfor bekken Cedron, så hun ham ikke mer i denne verden; unntatt etter skammens handling, for at engelen Gabriel, med engel Michael, Rafael, og Uriel, på Guds ordre førte ham til henne.

210.

Da forvirringen i tempelet sluttet ved avreisen av Jesus, steg ypperstepresten opp på høyden, og kallet for stillhet med hans hender, han sa: ‘Brødre, hva gjør vi? Ser dere ikke at han har bedratt hele verden med hans djevelske list? Nå, hvordan forsvant han, om han ikke er

en trollmann? Ganske sikkert, om han var en hellig en og en profet, ville han ikke spotte Gud og Moses [hans] tjener, og mot Messias, som er Israels håp. Og hva skal jeg si? Han har spottet hele vårt presteembete, derfor sannelig sier jeg dere, om han ikke blir fjernet fra verden, vil Israel bli krenket, og vår Gud vil gi oss til nasjonene. Se nå, på grunn av ham er dette hellige tempelet blitt krenket.'

Og på slik vis snakket ypperstepresten slik at mange sviktet Jesus, slik ble den hemmelige forfølgelsen forvandlet til en åpen, slik at ypperstepresten dro personlig til Herodes, og til den romerske guvernøren, og anklaget Jesus for at han ønsket å gjøre seg til konge av Israel, og om dette hadde de falske vitner.

Derpå ble det holdt et hovedråds møte om Jesus, ettersom forordningen fra romerne gjorde dem redd. For det var slik at to ganger hadde det Romerske Senatet sendt et påbud angående Jesus: i et påbud var det forbudt, under straff av død, at noen skulle kalle Jesus av Nasaret, jødernes profet, eller Gud eller Sønn av Gud; i det andre det forbød, under dødsdom, at noen skulle slåss angående Jesus av Nasaret, jødernes profet. Derfor, av denne årsak, var det en stor splid mellom dem. Noen ønsket at de igjen skrev til Roma mot Jesus; andre sa at de skulle la Jesus være i fred, uten å bry seg om hva han sa, som fra en narr; andre fremla de store miraklene som han hadde utført.

Ypperstepresten talte derfor at med trussel om bannlysing ingen skulle si et ord i forsvar av Jesus; og han talte til Herodes, og til guvernøren, og sa 'Uansett har vi et dårlig foretagende i våre hender, for om vi slår i hjel denne synder har vi handlet mot påbud fra Cæsar, og, om vi lar ham leve og han gjør seg til konge, hva vil saken føre til?' Da sto Herodes opp og truet guvernøren, og sa: 'Pass deg for at ikke gjennom din favorisering av denne mann dette landet blir opprørsk: for jeg vil anklage deg for Cæsar som en opprører.' Da fryktet guvernøren Senatet og ble venner med Herodes [for før dette hatet de hverandre til døden], og de gikk sammen for Jesu død, og sa til ypperstepresten: 'Når du vet hvor forbryteren er, send etter oss, for vi vil gi deg soldater.' Dette ble gjort for å oppfylle et profeti av David som hadde forutsagt at Jesus, profet av Israel, og sa: 'Fyrstene og konger av jorden står sammen mot den hellige av Israel, fordi han forkynner verdens frelse.'

Derpå, på samme dag, var det en omfattende leting etter Jesus gjennom hele Jerusalem.

211.

Jesus, var i huset til Nikodemus bortenfor bekken Cedron, trøstet hans disipler, og sa: 'Timen er nær at jeg forlater verden; trøst dere og vær ikke triste, siden hvor jeg skal dra, skal jeg ikke føle noen prøvelser.'

'Nå, skal dere være mine venner om dere er triste på min velferd? Nei, ganske sikkert, men heller fiender. Når verden skal fryde seg, vær dere triste, fordi stor glede i verden snus til gråt; men deres tristhet skal snus til glede og deres glede skal ingen ta fra dere: for den glede som hjertet føler i Gud dens skaper, kan ikke hele verden ta bort. Se til at dere ikke glemmer de ord som Gud har talt til dere ved min munn. Vær dere mine vitner mot alle som skal ødelegge vitnet som jeg bevitnet med mitt evangelium mot verden, og mot elskerne av verden.'

212.

Da løftet han opp hans hender til Herren, han ba, og sa: 'Herre vår Gud, Gud til Abraham, Gud til Ismael og Isak, Gud til våre fedre, ha nåde med dem som du har gitt meg, og frels dem fra verden. Jeg sier ikke, tar dem fra verden, fordi det er nødvendig at de skal

vitne mot dem som forfalsker mitt evangelium. Men jeg ber deg holde dem vekk fra det onde, slik at på dommedag vil de komme med meg og bære vitne mot verden og mot Israels hus som har forfalsket ditt testamente. Herre Gud, mektig og sjalu, som tar hevn på avgudsdyrking mot sønner av avgudsdyrkende fedre helt til den fjerde generasjon, forbanne du evig hver en som skal forfalske mitt evangelium som du gav meg, når de skriver at jeg er din sønn. For jeg, leire og jord, er tjener til dine tjenere, og aldri har jeg trodd at jeg selv er din gode tjener; for jeg kan ikke gi deg noe i retur for det som du har gitt meg, for alle ting er dine. Herre Gud, den barmhjertige, som viser nåde på ett tusen generasjoner på dem som frykter deg, har nåde med dem som tror mine ord som du har gitt meg. For slik du er sann Gud, slik er dine ord som jeg har talt sanne; for de er dine, siden jeg har alltid talt som en som leser, som ikke kan lese unntatt det som er skrevet i boka som han leser: slik har jeg talt det som du har gitt meg.'

'Herre Gud Frelseren, frels dem som du har gitt meg, slik at Satan kan ikke gjøre noe mot dem, og frels ikke bare dem, men hver en som tror på dem.'

'Herre, gavmild og rik på nåde, gi til din tjener å være i forsamling med din Budbringer på dommens dag: og ikke bare meg, men hver en som du har gitt meg, med alle dem som skal tro på meg ved deres preken. Og gjør dette, Herre, for din egen skyld, fordi Satan skryter ikke om seg selv til deg, Herre.'

'Herre Gud, som ved ditt forsyn gir alle ting som er nødvendig for ditt folk Israel, vær oppmerksom på alle stammer på jorden, som du har lovet å velsigne ved din Budbringer, for ham du har skapt verden. Ha nåde på verden og send raskt din Budbringer, slik at Satan din fiende må tape hans rike.' Og etter å ha sagt dette, sa Jesus tre ganger: 'Slik er det, Herre, stor og barmhjertig!'

Og de svarte, gråtende: 'Slik er det,' alle unntatt Judas, for han trodde ikke på noe.

213.

Dagen hadde kommet for å spise lammet, Nikodemus sendte lammet i hemmelighet til hagen for Jesus og hans disipler, som kunngjorde alt som hadde blitt bestemt av Herodes med guvernøren og ypperstepresten.

Hvorpå Jesus gledet seg i ånd, og sa: 'Velsignet være ditt hellige navn, O Herre, fordi du har ikke skilt meg fra alle dine tjenere som har blitt forfulgt av verden og drept. Jeg takker deg, min Gud, fordi jeg har oppfylt dine gjerninger.' Og vendte seg til Judas, han sa til ham: 'Venn, hvorfor somler du? Min tid er nær, derfor dra og gjør det som du må gjøre.'

Disiplene trodde at Jesus sendte Judas for å kjøpe noe for dagen for Påskefesten: men Jesus visste at Judas forrådde ham, derfor, ønsket å forlate verden, talte han slik.

Judas svarte: 'Herre, la meg spise, og jeg vil dra.'

'Lar oss spise,' sa Jesus, for jeg har et stort ønsket om å spise dette lammet før jeg forlater dere.' Og stod opp, han tok et håndkle og spent det om hans hofter, og hadde helt vann i et fat, han satte seg vasket hans disiplers føtter. Å begynte med Judas, Jesus kom til Peter. Peter sa: 'Herre, vil du vaske mine føtter?'

Jesus svarte: 'Det som jeg gjør du vet ikke nå, men du skal vite for fremtiden.'

Peter svarte: 'Du skal aldri vaske mine føtter.'

Da reiste Jesus seg opp, og sa: 'Heller ikke skal du komme i mitt selskap på dommens dag.'

Peter svarte: 'Vask ikke bare mine føtter, Herre, men mine hender og mitt hode.'

Da disiplene var vasket og satt ved bordet for å spise, sa Jesus: 'Jeg har vasket dere, likevel er dere ikke helt rene, for så mye som alt vannet i havet vil ikke vasker ham som ikke tror på meg.' Dette sa Jesus, fordi han visste hvem som forrådde ham. Disiplene ble triste av disse ord, når Jesus igjen sa: 'Sannelig sier jeg til dere, at en av dere skal forråde meg, idet jeg skal bli solgt som en sau; men ve til ham, for han skal oppfylle alt som vår far David sa om slik en, at "han skal falle ned i avgrunnen som han har forberedt for andre."'

Hvorpå disiplene så på hverandre, og sa med bedrøvelse: 'Hvem skal bli forræderen?'

Judas sa da: 'Skal det bli jeg, O Mester?'

Jesus svarte: 'Du har fortalt meg hvem det skal bli som forråder meg.' Og de elleve apostlene hørte det ikke.

Når lammet var spist, kom djevelen på ryggen til Judas, og han dro fra huset, Jesus sa til ham igjen: 'Gjør kvikt det som du må gjøre.'

214.

Jesus hadde dradd fra huset, og trakk seg inn i hagen for å be, i henhold til hans skikk var å be, bøye hans knær ett hundre ganger og legge seg ned til jorda på hans ansikt. Judas, følgelig, visste stedet hvor Jesus var med hans disipler, dro til ypperstepresten, og sa: 'Om dere gir meg hva var lovet, denne natt vil jeg gi inn i deres hånd Jesus som dere søker; for han er alene med elleve følgesvenner.'

Ypperstepresten svarte: 'Hva mer søker du?'

Judas sa, 'Tretti stykker gull.'

Straks talte ypperstepresten opp til ham pengene, og sendte en fariseer til guvernøren for å hente soldater, og til Herodes, og de gaven legion (en divisjon på 3,000–6,000 menn, også med soldater til hest), fordi de fryktet folket; derfor tok de deres våpen, og med fakler og lanterner på staver dro de ut av Jerusalem.

215.

Da soldatene med Judas nærmet seg stedet hvor Jesus var, hørte Jesus mange folk som nærmet seg, derfor i frykt trakk han seg tilbake inn i huset. Og de elleve sov.

Da så Gud den fare hans tjener var i, kommandert Gabriel, Michael, Rafael, og Uriel, hans sendemenn, for å ta Jesus ut av verden.

De hellige engler kom og tok Jesus ut av vinduet mot sør. de bar ham og plasserte ham i den tredje himmel i selskap av engler som velsignet Gud i all evighet.

216.

Judas gikk oppfarende foran alle inn i kammeret hvorfra Jesus hadde blitt tatt opp. Og disiplene sov. Hvorpå den vidunderlige Gud handlet vidunderlig, idet at Judas ble så forandret i tale og i ansikt til å bli som Jesus at vi trodde at han var Jesus. Og han, hadde vekket oss, søkte hvor mesteren var. Hvorpå vi undret oss, og svarte: 'Du, herre, er vår mester; har du nå glemt oss?'

Og han, smilte, og sa: 'Nå er dere tåpelig, å kjenne meg ikke som Judas Iscariot!'

Og mens han sa dette kom soldatene inn, og la deres hender på Judas, fordi han var på alle måter lik Jesus.

Vi hadde hørt hva Judas sa, og sett mengden av soldater, flyktet helt ute av oss.

Og John, som som var hyllet inn i et lintøystoff, våknet og flyktet, og da en soldat grep ham i lintøystoffet han slapp lintøystoffet og flyktet naken. For Gud hørte bønner fra Jesus, og sparte de elleve fra det onde.

217.

Soldatene tok Judas og bandt ham, ikke uten spott. For han nektet sannferdig at han var Jesus; og soldatene, som hånet ham, og sa: 'Herre, frykt ikke, for vi er kommet for å gjøre deg til konge av Israel, og vi har bundet deg fordi vi vet at du vil nekte kongeriket.'

Judas svarte: 'Nå har dere mistet deres forstand! Dere er kommet for å ta Jesus av Nasaret, med våpen og lanterner som [mot] en røver; og dere har bundet meg som ledet dere, å gjøre meg til konge!'

Da mistet soldatene deres tålmodighet, og med slag og spark de begynte å håne Judas, og de førte ham med raseri inn i Jerusalem.

John og Peter fulgte soldatene fra langt borte; og de bekreftet til ham som skriver at de så hele undersøkelsen som ble gjort mot Judas av ypperstepresten, og av rådet av fariseere, som var samlet for å dømme Jesus til døden. Hvorpå Judas talte mange ord i raseri, slik at alle ble fylt av latter, trodde at han var virkelig Jesus, og at i frykt for døden han simulerte vanvittig. Hvorpå skriverne bandt hans øyne med en bandasje, og spottet ham sa: 'Jesus, profet av nasareerne' [for det kalte de dem som trodde på Jesus], 'fortell oss, hvem var det som slo deg?' Og de slo ham og spyttet i hans ansikt.

Når det ble morgen samlet det store rådet av skrivere og de eldste av folket; og ypperstepresten med fariseerne og søkte falsk vitnemål mot Judas, som de trodde var Jesus: og de fant ikke det som de søkte. Og hvorfor sier jeg at de øverste prestene trodde at Judas var Jesus? Nei, alle disiplene, med ham som skriver, trodde det; og mer, den stakkars jomfru mor til Jesus, med hans slektninger og venner, trodde det, idet sorgen av hver en var utrolig. Som Gud lever, han som skriver glemte alt hva Jesus hadde sagt: hvordan han skulle bli tatt opp fra verden, og at han skulle lide i en tredje person, og at han ikke skulle dø før nær slutten på verden. Derfor han gikk sammen med moren til Jesus og med John til korset.

Ypperstepresten lot Judas føres til ham bundet, og spurte ham om hans disipler og hans lære.

Hvorpå Judas, som var ute av seg, svarte ikke noe til saken. Ypperstepresten bønnfalte ham da ved den levende Gud av Israel at han fortalte ham sannheten.

Judas svarte: 'Jeg har fortalt deg at jeg er Judas Iscariot som lovet å gi i dine hender Jesus nasareeren; og dere, ved hvilken list vet jeg ikke, er forvirret, for de vil ha det til med alle midler at jeg er Jesus.'

Ypperstepresten svarte: 'O perverse forfører, du har bedradd hele Israel, begynte fra Galilea enda opp til Jerusalem, med din lære og falske mirakler: og nå tenker du å flykte fra den fortjente straff som passer deg, ved å spille gal? Som Gud lever, du skal ikke unngå den!' Og etter å ha sagt dette, kommanderte han hans tjenere til ramme ham med slag og spark, slik at hans forståelse kunne komme tilbake i hans hode. Den latterliggjøring som han led ved yppersteprestens tjenere var utrolig. For de ivrig fant opp nye oppfinnelser for å gi fornøyelse til rådet. Så de kledde ham som en gjøgler, og så behandlet ham med hender og føtter slik at det ville rørt selv kanaanitter til medlidenhet om de hadde sett dette syn.

Men de øverste prestene og fariseerne og de eldste av folket hadde deres hjerter så forbitret mot Jesus at, de trodde at Judas var virkelig Jesus, de tok glede i å se ham slik behandlet.

Etterpå ledet de ham bundet til guvernøren, som i hemmelighet elsket Jesus. Hvorpå han, trodde at Judas var Jesus, lot ham komme inn i hans kammer, og talte til ham, spurte ham av hvilken grunn de øverste prestene og folket hadde gitt ham i hans hender.

Judas svarte: 'Om jeg forteller deg sannheten, ville du ikke tro meg; for muligens er du narret som de [øverste] prestene og fariseerne er narret.'

Guvernøren svarte [han trodde at han ønsket å tale om Loven]: 'Nå vet du ikke at jeg ikke er en jøde? men de [øverste] prestene og de eldste av ditt folk har gitt deg i min hånd; derfor fortell oss sannheten, slik at jeg kan gjøre det som er rettferdig. For jeg har makt til å sette deg fri og få deg drept.'

Judas svarte: 'Herre, tro meg, om du får meg drept, skal du gjøre en stor feil, for du slår i hjel en uskyldig person; siden jeg er Judas Iscariot, og ikke Jesus, som er en trollmann, og ved hans list har slik forvandlet meg.'

Da han hørte dette undret guvernøren seg stort, slik at han søkte å sette ham fri. Guvernøren dro derfor ut, smilte og sa: 'På den ene siden, i det minste, denne mann fortjener ikke døden, men heller medlidenhet.' 'Denne mann sa,' sa guvernøren, 'at han ikke er Jesus, men en viss Judas som ledet soldatene til å ta Jesus, og han sa at Jesus galileeren har ved list og hans magi slik forvandlet ham. Derfor, om dette er sant, er det en stor urett å drepe ham, siden han er uskyldig. Men om han er Jesus og forneker at han er, ganske sikkert har han mistet hans forstand, og det er ugudelig å slå i hjel en sinnssyk person.'

Da skrek de øverste prestene og de eldste av folket, med skriverne og fariseerne, og sa: 'Han er Jesus fra Nasaret, for vi kjenner ham; for hvis han ikke var forbryteren ville vi ikke lagt ham i din hender. Ikke er han gal; men heller ondskapsfull, for med denne list prøver han å rømme fra våre hender, og det oppvigleri som han ville hisse opp om han kunne rømme ville være verre enn før.'

Pilatus [slik var guvernørens navn], for å fri seg fra en slik sak, sa: 'Han er en galileer, og Herodes er konge over Galilea: derfor er det ikke passende for meg å dømme i en slik sak, så ta dere ham til Herodes.'

Følgelig ledet de Judas til Herodes, som i en lang tid hadde ønsket at Jesus skulle komme til hans hus. Men Jesus hadde aldri vært villig til å gå til hans hus, fordi Herodes var en hedning, og tilba de falske og løgnaktige guder, levde etter skikkene til urene hedninger. Nå når Judas hadde blitt ledet dit bort, spurte Herodes ham om mange ting, til hvilke Judas gav svar som var saken uvedkommende, og nektet for at han var Jesus.

Da spottet Herodes ham, med hele hans hoff, og fikk han kledd i hvitt som narrene er kledd i, og sendt ham tilbake til Pilatus, og sa til ham, 'Ikke svikt i rettferdighet til folket av Israel!'

Og dette skrev Herodes, fordi de øverste prestene og skriverne og fariseerne hadde gitt ham en stor pengemengde. Guvernøren som hadde hørt dette fra en tjener av Herodes, for at han også kunne tjene noen penger, lot som han ønsket å sette Judas fri. Hvorpå han lot ham bli pisket av hans slaver, som var betalt av skriverne til å piske ham i hjel. Men Gud, som hadde bestemt utfallet, forbeholdt Judas for korset, slik at han skulle lide den fryktelige død som han hadde solgt en annen. Han lot ikke Judas dø under pisken, uansett hvor mye soldatene pisket ham, så hardt at hans kropp regnet blod. Derpå, i spott de kledde ham i et gammelt fiolett klesplagg: 'Det er passende for vår nye konge å kle ham og krone ham': så samlet de torner og gjorde en krone, lik den av gull og kostbare steiner som konger bærer på deres hoder. Og denne krone av torner plasserte de på Judas' hode, og la i hans hånd et siv for septer, og de lot ham sitte på et høyt sted. Og soldatene kom fremfor ham, bukket ned i spott, salutterte ham som konge over jødene. Og de holdt ut deres hender for å motta presanger, slik som nye

konger bruker å gi; og uten å motta noe, slo de Judas, og sa: 'Nå, hvorfor er du kronet, tåpelige konge, om du ikke vil betale dine soldater og tjenere?'

De øverste prestene med skriverne og fariseerne, så at Judas døde ikke ved piskene, og fryktet for at Pilatus skulle sette ham fri, laget en gave av penger til guvernøren, som mottok den og gav Judas til skriverne og fariseerne skyldig til døden. Hvorpå de dømte to røvere med ham til døden på korset.

Så ledet de ham til fjellet Golgata, hvor de brukte å henge forbrytere, og der korsfestet de ham naken, for den større skam.

Judas gjorde ikke annet enn å skrike ut: 'Gud, hvorfor har du forlatt meg, siden forbryteren har unsluppet og jeg dør urettferdig?'

Sannelig sier jeg at stemmen, ansiktet, og personen av Judas var så lik Jesus, at hans disipler og troende trodde helt at han var Jesus; derfor forlot noen Jesu lære, og trodde at Jesus hadde vært en falsk profet, og det ved knep og magi han gjorde miraklene som han gjorde: for Jesus hadde sagt at han skulle ikke dø før nær slutten på verden; for på denne tid skulle han bli tatt bort fra verden.

Men de som stod fast i læren til Jesus var så fylt av sorg, å se ham dø som var helt lik Jesus, at de husket ikke hva Jesus hadde sagt. Og så i selskap med mor til Jesus de dro til fjellet Golgata, og var ikke bare tilstede ved døden til Judas, og gråt uten stopp, og ved hjelp av Nicodemus og Josef av Abarimathia fikk de fra guvernøren kroppen til Judas for å begrave den. Hvorpå, de tok ham ned fra korset med slik gråt at ganske sikkert ingen ville tro, og begravde ham i det nye gravminne til Josef; hadde surret ham inn i et hundre pund (ett pund = 454 g) av kostbare salver.

218.

Da gikk hver mann tilbake til hans hus. Han som skriver, med John og James hans bror, gikk sammen med mor til Jesus til Nasaret.

De disiplene som ikke fryktet Gud gikk om natten [og] stjal kroppen til Judas og gjemte den, spredde en fortelling at Jesus hadde steget opp igjen; hvorfra en stor forvirring oppsto. Ypperstepresten kommandert da, med trussel om bannlysing, at ingen skulle snakke om Jesus fra Nasaret. Og slik oppsto det en stor forfølgelse, og mange ble steinet og mange slått, og mange forvist fra landet, fordi de ikke kunne holde munn om noe slikt.

Nyhetene nådde Nasaret hvordan Jesus, deres medborger, hadde dødd på korset og var stått opp igjen. Hvorpå, han som skriver ba mor til Jesus at hun kunne være glad for å stoppe å gråte, fordi hennes sønn hadde stått opp igjen. Hørte dette, jomfru Maria, gråtende, sa: 'La oss dra til Jerusalem for å finne min sønn. Jeg skal dø tilfreds når jeg har sett ham.'

219.

Jomfruen gikk tilbake til Jerusalem med ham som skriver, og James og John, på den dag som påbudet fra ypperstepresten gikk ut.

Hvorpå, Jomfruen, som fryktet Gud, skjønt hun visste at påbudet fra ypperstepresten var urettferdig, befalte de som bodde med henne å glemme hennes sønn. Da hvordan hver en ble berørt! - Gud som bedømmer hjertet til mennesker vet at mellom sorgen over døden av Judas som vi trodde være Jesus vår herre, og ønsket om å se ham oppstått igjen, vi, med moren til Jesus, ble fortært.

Så englene som var beskyttere av Maria steg opp til den tredje himmel, hvor Jesus var i selskapet av engler, og fortalte alt til ham.

Derfor ba Jesus Gud at han ville gi han makt (evne) til å se hans mor og hans disipler. Da befalte den barmhjertige Gud hans fire yndlingsengler, som er Gabriel, Michael, Rafael, og Uriel, å bære Jesus inn i hans mors hus, og der vokte over ham i tre hele dager, la ham bare bli sett av dem som trodde på hans lære.

Jesus kom, omgitt av prakt, til rommet hvor Jomfru Maria oppholdt seg med hennes to søstre, og Martha og Maria Magdalena, og Lazarus, og ham som skriver, og John og James og Peter. Hvorpå, av frykt de falt som døde. Og Jesus løftet opp hans mor og de andre fra bakken, og sa: 'Frykt ikke, for jeg er Jesus; og gråt ikke, for jeg er levende og ikke død.' De forble alle ute av seg i lang tid over tilstedeværelsen av Jesus, for de hadde alle trodd at Jesus var død. Da sa Jomfruen, gråtende: 'Fortell meg, min sønn, hvorfor Gud, som har gitt deg makt til å la de døde stå opp, lot deg dø, til skam av dine slektninger og venner, og til skam av din lære? For alle som elsker deg har vært som døde.'

220.

Jesus svarte, omfavnet hans mor: 'Tro meg, mor, for sannelig sier jeg til deg at jeg ikke har vært død i det hele tatt; for Gud har spart meg til nær verdens ende.' Og etter å ha sagt dette ba han de fire engler vise seg, og gi vitnesbyrd om hva som hadde skjedd.

Derpå englene manifesterte seg lik fire skinnende soler, slik at av frykt alle igjen falt ned som døde.

Da gav Jesus fire lintøystoffer til englene slik at de kunne tildekke seg, slik at de kunne bli sett og hørt tale av hans mor og hennes følgesvenner. Og hadde løftet opp hver en, han trøstet dem, og sa: 'Disse er sendemann fra Gud: Gabriel, som forkynner Guds hemmeligheter; Michael, som kjemper mot Guds fiender; Rafael, som mottar sjelene av dem som dør; og Uriel, som vil kalle hver en til Guds dom på den siste dag.'

Da fortalte de fire englene til Jomfruen hvordan Gud hadde sendt bud etter Jesus, og hadde forvandlet Judas, slik at han skulle lide straffen som han hadde solgt en annen.

Da sa han som skriver: 'O mester, er det lovlig for meg å spørre deg nå, som da det var lovlig for meg da du bodde med oss?'

Jesus svarte: 'Spør hva du vil, Barnabas, og jeg svarer deg.'

Da sa han som skriver: 'O mester, siden Gud er barmhjertig, hvorfor har han likevel plaget oss, og få oss til å tro at du var død? og din mor har slik grått for deg at hun har vært nær ved døden; og du, som er en hellig fra Gud, på deg har Gud latt lide den falske forklaring at du ble drept blant røvere på fjellet Golgata?'

Jesus svarte: 'Tro meg, Barnabas, at hver synd, uansett hvor liten den er, straffer Gud med stor straff, siden Gud er fornærmet av synd. Derfor, siden min mor og mine trofaste disipler, som var med meg elsket meg litt med jordisk kjærlighet, den rettfærdige Gud har villet straffe denne kjærlighet med den nåværende sorg, slik at den blir ikke straffet i flammene i helvete. Og skjønt jeg har vært uskyldig i verden, da menn kalt meg "Gud," og "Sønn av Gud," Gud, slik at jeg ikke blir spottet av demonene på dommens dag, har villet at jeg blir spottet av mennesker i denne verden ved døden av Judas, få alle mennesker til å tro at jeg døde på korset. Og denne spott skal fortsetter til ankomsten av Muhammed, Guds budbringer, som, når han skal komme, skal åpenbare dette bedrageri til de som tror på Guds lov.'

Etter å ha talt slik, Jesus sa: 'Du er rettfærdig, O Herre vår Gud, fordi til bare deg tilhører ære og storhet i evighet.'

221.

Og Jesus vendte seg til ham som skriver, og sa: 'Se, Barnabas, for all del skriv du mitt evangelium angående alt det som har skjedd ved mitt opphold i verden. Og skriv på samme måte om hva som skjedde Judas, slik at de trofaste blir revet ut av villfarelse, og alle tror på sannheten.'

Da svarte han som skriver: 'Alt vil jeg gjøre, om Gud vil, O mester; men hva skjedde med Judas, jeg vet ikke, for jeg så ikke alt.'

Jesus svarte: 'Her er John og Peter som så alt, og de vil fortelle deg alt som skjedde.'

Og da befalte Jesus oss å tilkalle hans trofaste disipler slik at de kunne treffe ham. Da tilkalte James og John alle de sju disiplene med Nicodemus og Josef, og mange andre av de syttito, og de spiste med Jesus.

Den tredje dag sa Jesus: 'Gå til Olivenberget med min mor, for der vil jeg stige opp igjen til himmelen, og dere vil se hvem som bærer meg opp.'

Så de dro alle, unntatt tjuefem av de syttito disiplene, som i frykt hadde flyktet til Damaskus. Og mens de alle stod i bønn, midt på dagen kom Jesus med en stor mengde engler som priste Gud: og prakten av hans ansikt gjorde dem smertelig redde, og de falt ned med deres ansikter til jorden. Men Jesus løftet dem opp, trøstet dem, og sa: 'Vær ikke redde, jeg er deres mester.'

Og han irettesatte mange som trodde at han døde og steg opp igjen, og sa: 'Holder dere da meg og Gud for løgnere? for Gud har skjenket meg å leve nesten opp til verdens ende, som jeg allerede har sagt dere. Sannelig sier jeg dere, jeg døde ikke, men Judas forræderen. Ta dere i vare, for Satan vil gjøre enhver anstrengelse for å bedra dere, men vær dere mine vitner i hele Israel, og gjennom hele verden, om alle ting som dere har hørt og sett.'

Og etter å ha talt slik, ba han Gud for frelse av de trofaste, og omvendelse av syndere. Og hans bønn slutt, han omfavnet hans mor, og sa: 'Fred være med deg, min mor, hvile du i Gud som skapte deg og meg.' Og etter å ha talt slik, han vendte seg til hans disipler, og sa: 'Må Guds nåde og barmhjertighet være med dere.'

Da foran deres øyne de fire englene bar ham opp inn i himmelen.

222.

Etter at Jesus hadde forlatt dem, spredtes disiplene gjennom de forskjellige deler av Israel og i verden, og sannheten, hatet av Satan, ble forfulgt, som den alltid er, av løgn. For visse onde menn, lot som å være disipler, preket at Jesus døde og steg ikke opp igjen. Andre preket at han virkelig døde, men steg opp igjen. Andre preket, og ennå preker, at Jesus er Guds Sønn, blant dem er Paulus som har latt seg narre. Men vi, så mye som jeg har skrevet, idet vi preker til de som frykter Gud, at de må bli frelst (reddet) på den siste dag av Guds Dom.

Ameen.

SLUTT PÅ EVANGELIET

Børge Bahr Naseer Blåtind

Evangeliet til Barnabas

**Vision Work, Publishing
Postboks 609 Sentrum
4001 Stavanger, Norge**

ris_stavanger@yahoo.no

Opplag 2006

ISBN 82-996880-1-9

TIDLIGERE BØKER UTGITT

Jesus, En Profet i Islam, av Muhammad ‘Ata ur-Rahim

oversatt av: Børge B. N. Blåtind, ISBN 82-996880-0-0 papir,
ISBN 82-996880-3-5 elektronisk kopi.

*Jesu liv, tiden han levde i, hvem var han?
Hva skjedde etter hans død, hvem fulgte ham?
Jesu lære, kontra Pauli lære, katolikk kontra unitarisk tro?
Her er den historiske forskning, fra en mengde kilder.*

30 års forskning for første gang på norsk.

ISLAM, Religionen for alle, av Muhammad Tawfik Ahmed

oversatt av: Børge B. N. Blåtind

Et hefte som gir en god innføring hva religionen Islam er.

Ta kontakt på email, ris_stavanger@yahoo.no og vi kan sende deg den bok du mangler, elektronisk (gratis) eller papir. Vi kan og hjelpe deg med å skaffe gratis eller billige bøker om Islam.

Børge B. N. Blåtind
Vision Work, Publishing
Postboks 609 Sentrum
4001 Stavanger, Norge

Når denne bok er trykket er det av CIMS (Conveying Islamic Message Society), der kan det bestilles papirutgaver av denne.

Conveying Islamic Message Society
P.O. Box 834, Alexandria, Egypt

Websted: www.Islamic-message.net
Email: info_en@Islamic-message.net

Evangeliet til Barnabas var akseptert som et kirkerettslig Evangelium i kirkene i Alexandria opp til år 325 A.D. Det er kjent at det ble sirkulert i det første og andre århundre etter Jesu fødsel, fra verker av Iraneus (130-200 A.D.), som skrev til fordel for Guddommelig Enhet. Han motsatte seg Paulus, som han beskyldte av å være ansvarlig for å tilpasse den hedenske romerske religion og den platonske filosofi inn i den originale Jesu lære. Han siterte i stor utstrekning fra Evangeliet til Barnabas til støtte for sitt syn.

I 325 A.D. ble det berømte kirkemøte i Nicea holdt. Doktrinen om Treenigheten ble erklært å være den offisielle lære til den Paulinske kirke, og en av konsekvensene av denne avgjørelse var at ut av de tre hundre eller mere Evangelier eksisterende på denne tid, ble fire valgt som de offisielle kirkens Evangelier. De resterende Evangelier, medregnet Evangeliet til Barnabas, ble beordret tilintetgjort. Det ble og bestemt at alle Evangelier skrevet på hebraisk skulle ødelegges. En kunngjøring ble utstedt, som fremsatte at enhver som ble funnet å ha i sitt eie, et uautorisert Evangelium, ville bli drept. Dette var det første godt organiserte forsøk på å fjerne alle opptegnelser fra Jesu originale lære, enten hos mennesker eller i bøker, som stod i strid med læren om Treenigheten. I tilfellet med Evangeliet til Barnabas var disse ordre ikke helt vellykket, og omtale av dets fortsatte eksistens er gjort helt opp til disse dager.

Pave Damasus (304-384 A.D.), som ble pave i 366 A.D., er det nedskrevet at han utferdiget et påbud om at Evangeliet til Barnabas ikke skulle leses. Dette påbud ble støttet av Gelasus, biskopen av Caesaria, som døde i 395 A.D. Dette Evangelium ble inkludert i hans liste over Apokryfiske bøker. *Apokryfisk* betyr bare "*gjemt for folket*". På denne måten var dette Evangelium ikke lengre tilgjengelig for alle, men var fremdeles referert til av Kirkens ledere. Det er en kjensgjerning at paven sikret seg en kopi av Evangeliet til Barnabas, som han hadde i sitt private bibliotek.

Det var et antall andre påbud som refererte til dette Evangelium. Det var forbudt av Resolusjonen fra de Vestlige Kirker i 382 A.D., og av pave Innocent i 465 A.D. I den Glasianske Resolusjon av 496 A.D., er *Evangeliet til Barnabas* inkludert i forbudte bøker. Denne resolusjon ble hevdet på nytt av Hormidas, som var pave fra 514 A.D. til 523 A.D. Alle deres resolusjoner omtalt i katalogen over greske manuskripter i biblioteket til kansler Seguier (1558-1672), klargjort av B. De Monfaucon (1655-1741).

I det fjerde år av keiser Zenos styre i 478 A.D., ble de jordiske rester av Barnabas, og en kopi av Evangeliet til Barnabas skrevet med hans egen hånd, funnet på hans bryst. Dette er nedskrevet i *Acta Sanctorum*, Den Yngre Boland, bind II, side 422 – 450, utgitt i Antwerpen i 1698. Det er blitt hevdet fra den romersk katolske kirke at Evangeliet som ble funnet i Barnabas grav var fra Matteus, men ingen steg er tatt for å vise frem denne kopien. Innholdet i det 40 km lange biblioteket til Vatikanet vedblir å holdes hemmelig.

Børge B. N. Blåtind
Vision Work, Publishing
Postboks 609 Sentrum
4001 Stavanger, Norge

ris_stavanger@yahoo.no

Opplag 2006
ISBN 82-996880-1-9

- Evangeliet til Barnabas -